

แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของ
ชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

CHANPHET INCHAI

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของ
ชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

GUIDELINES FOR AN INTEGRATIVE SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF CULTURAL
AND NATURAL COMMUNITY-BASED TOURISM FOR SIKHOTTABONG DISTRICT,
VIENTIANE CAPITAL, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC

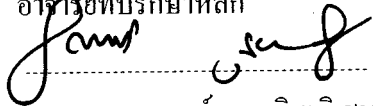
CHANPHET INCHAI

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER DEGREE OF BUSINESS ADMINISTRATION
FACULTY OF MANAGEMENT AND TOURISM
BURAPHA UNIVERSITY
2022
COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ CHANPHET INCHAI ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

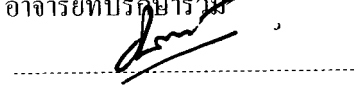
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

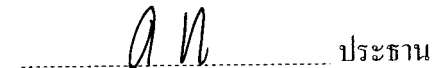
(รองศาสตราจารย์ ดร. วุฒิชัย สุนทรสมัย)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

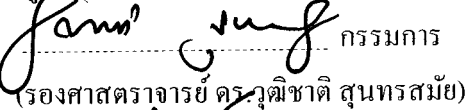

(ดร. ชินิกานต์ สังข์สุวรรณ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดนุพล หุ่นโสภณ)

 กรรมการ

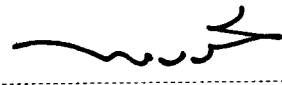
(รองศาสตราจารย์ ดร. วุฒิชัย สุนทรสมัย)

 กรรมการ

(ดร. ชินิกานต์ สังข์สุวรรณ)

 กรรมการ

(ดร. ศรัญญา แสงลิมสุวรรณ)

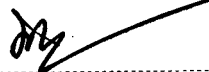

คณบดีคณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณี พิมาพันธุ์ศรี)

วันที่ 8 เดือน เมษายน พ.ศ. 2565

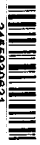
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นุจรี ไชยมงคล)

วันที่ 21 เดือน เมษายน พ.ศ. 2565

62920159: สาขาวิชา: -; บธ.ม. (-)

คำสำคัญ: การพัฒนาอย่างยั่งยืน, ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว, ความคาดหวังและความต้องการในการจัดการ, อำเภอสีโคดตะบอง

CHANPHET INCHAI : แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. (GUIDELINES FOR AN INTEGRATIVE SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF CULTURAL AND NATURAL COMMUNITY-BASED TOURISM FOR SIKHOTTABONG DISTRICT, VIENTIANE CAPITAL, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: วุฒิชชาติ สุนทรสมัย, Assoc. Prof. D.B.A., ธินิกานต์ สังข์สุวรรณ, Ph.D. 219 หน้า. ปี พ.ศ. 2565.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว 2) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว 3) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และ 4) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้วิธีเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามออนไลน์ กับกลุ่มตัวอย่าง คือ ชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ t-test และ One-way ANOVA

ผลการศึกษา พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อองค์ประกอบของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสีโคดตะบองทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก การเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว พบว่า อาชีพ รายได้ จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่ต่างกันมีผลต่อระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว พบว่า สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษาที่ต่างกันมีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ สามารถนำผลที่ได้ไปพัฒนาและเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน

62920159: MAJOR: -; M.B.A. (-)

KEYWORDS: SUSTAINABLE DEVELOPMENT, POTENTIAL TOURISM
ATTRactions, EXPECTATIONS AND NEEDS MANAGEMENT,
SIKHOTTABONG DISTRICT

CHANPHET INCHAI : GUIDELINES FOR AN INTEGRATIVE SUSTAINABLE
DEVELOPMENT OF CULTURAL AND NATURAL COMMUNITY-BASED TOURISM FOR
SIKHOTTABONG DISTRICT, VIENTIANE CAPITAL, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC
REPUBLIC. ADVISORY COMMITTEE: VUTTICHAT SOONTHONSMAI, Assoc. Prof.
D.B.A., TINIKAN SUNGSUWAN, Ph.D. 219 P. 2022.

This research aimed to 1) examine opinion on tourism potential, 2) examine opinion on expectation and needs for sustainable tourism development, 3) compare opinions on tourism potential, and 4) compare opinions on expectation and needs for integrative sustainable tourism development of cultural and natural tourism in Sikhottabong District based on population's community characteristics. Quantitative approach was employed. Online questionnaire was used as the data collecting instrument to 400 samples including residents, involved parties, and tourists. T-test and One-way ANOVA were used for data analysis.

It was found that the opinion on tourism potential and on expectation and needs for tourism development both overall and by aspect were in high level. The comparative analysis of tourism potential indicated that occupation, income, frequency of traveling were factors having impacts on opinion. The comparison of expectations and needs for sustainable tourism development indicated that differences of status, occupation, and educational level resulted in different opinions on expectations and needs for sustainable tourism development.

The findings of this study could be a guideline for sustainably developing a tourist's place to become an integrative cultural and natural tourist's place.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปได้ โดยได้รับความกรุณาจาก ท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.วุฒิชชาติ สุนทรสมัย อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และดร.ธนิกันต์ สังข์สุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่คอยให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทาง ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ในการทำวิทยานิพนธ์ จึงทำให้งานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณและความอนุเคราะห์ของท่านเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ท่าน ผศ.ดร.คนุพล หุ่นโสภณ ประธานกรรมการ และ ดร.ศรัญญา แสงลิ้มสุวรรณ คณะกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์เป็นอย่างสูง ที่ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะทางด้านเนื้อหา เพื่อใช้ในการปรับปรุงแก้ไขจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องและครบถ้วนมากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมายังกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยที่ได้สนับสนุนทุนการศึกษา และกระทรวงศึกษาธิการ รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวโดยเฉพาะสำนักงานมหาดไทยอำเภอสีโคดตะบองที่ให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าได้มาศึกษาในระดับปริญญาโทที่คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทยในครั้งนี้จนสำเร็จตามวัตถุประสงค์เป้าหมายที่วางไว้

ขอกราบขอบพระคุณ ท่าน ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และหน่วยงานเกี่ยวข้องอำเภอสีโคดตะบองทุกภาคส่วน ชุมชนชาวบ้านในพื้นที่ และนักท่องเที่ยวทุกท่านที่ได้อำนวยความสะดวกและเสียสละเวลาอันมีคุณค่าในการให้ข้อมูล ตอบแบบสอบถามทำให้การเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นไปได้ด้วยความราบรื่นและมีผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทุกประการ

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณพ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนมิตรสหาย ทุกท่านที่คอยช่วยเหลือให้กำลังใจตลอดมา รวมถึงคณาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยวที่ได้สวดมนต์ให้กำลังใจ ปรึกษาและช่วยประสานงานอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ แก่ข้าพเจ้า หากไม่มีท่านทั้งหลายคอยช่วยเหลือวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อาจไม่สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่สังคมและประเทศชาติ และขออุทิศความดีทั้งหลายแด่บุพการี ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

CHANPHET INCHAI

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญรูปภาพ	๗
บทที่ 1	1
บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
นิยามศัพท์เฉพาะ	10
บทที่ 2	14
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมของประชากร	14
แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพการท่องเที่ยว	17
แนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว	20
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการพัฒนาอย่างยั่งยืน	30

ศักยภาพพื้นที่อำเภอสีโคดตะบองและแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
บทที่ 3	54
วิธีดำเนินการวิจัย	54
รูปแบบการวิจัย.....	54
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การสร้างเครื่องมือและทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	64
บทที่ 4	67
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	67
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
บทที่ 5	136
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	136
สรุปผลการวิจัย.....	136
ผลการวิเคราะห์	137
อภิปรายผล	144
ข้อเสนอแนะ	159
บรรณานุกรม	165
ภาคผนวก	174
ผนวก ก	175
ผนวก ข	197

ผนวก ค	202
ผนวก ง.....	209
ผนวก จ.....	212
ประวัติย่อของผู้วิจัย	219

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามประเภท.....	56
ตารางที่ 2 รายชื่อและตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC).....	62
ตารางที่ 3 ผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่น	63
ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	68
ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว	71
ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของการรับรู้สถานที่ท่องเที่ยวผ่านช่องทาง	71
ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของวัตถุประสงค์สำคัญของการมาท่องเที่ยว.....	72
ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว	73
ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของงบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว	73
ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของการกลับมาเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยว	74
ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ใน 5 องค์ประกอบ	75
ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	76
ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย	77
ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	78
ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	79
ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	80

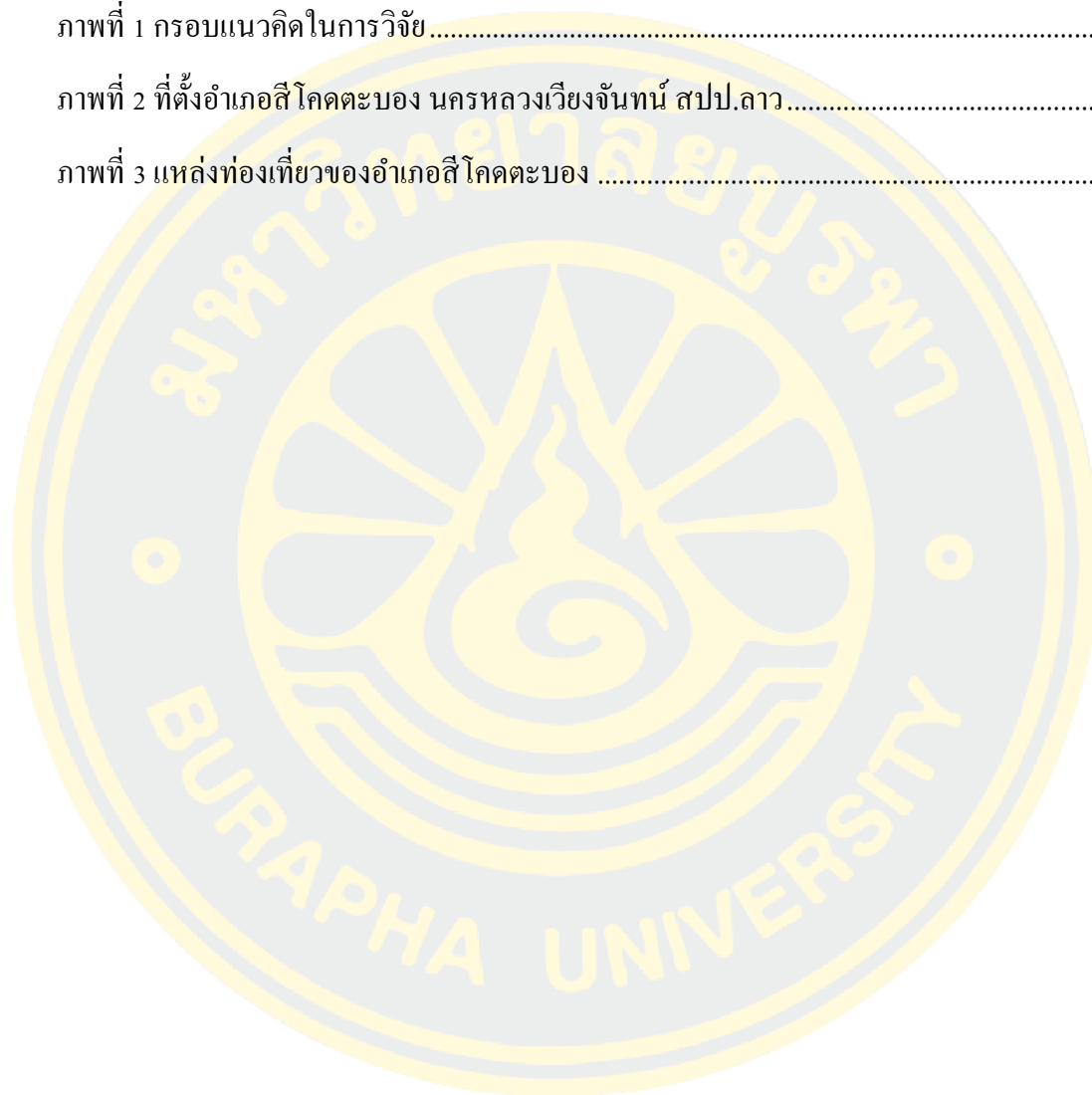
ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวใน 6 ด้าน	82
ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	83
ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	84
ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังต่อปัญหา ด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว.....	86
ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว.....	87
ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	88
ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	89
ตารางที่ 24 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ	91
ตารางที่ 25 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ	92
ตารางที่ 26 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพ.....	93
ตารางที่ 27 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพ	94
ตารางที่ 28 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวกับอาชีพ.....	96
ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยกับอาชีพ	98
ตารางที่ 30 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกกับอาชีพ.....	100
ตารางที่ 31 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา.....	102
ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้.....	104

ตารางที่ 33 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับรายได้.....	105
ตารางที่ 34 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับรายได้.....	106
ตารางที่ 35 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับรายได้.....	107
ตารางที่ 36 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับรายได้.....	108
ตารางที่ 37 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามจำนวนครั้งในการ ท่องเที่ยวต่อปี	109
ตารางที่ 38 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว	110
ตารางที่ 39 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ	111
ตารางที่ 40 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ	112
ตารางที่ 41 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความ ต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติกับอายุ.....	113
ตารางที่ 42 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพ	114
ตารางที่ 43 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพ	116
ตารางที่ 44 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความ ต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทาง ธรรมชาติกับอาชีพ	118
ตารางที่ 45 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความ ต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับอาชีพ	120

ตารางที่ 46 การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา	122
ตารางที่ 47 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติกับระดับการศึกษา	123
ตารางที่ 48 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมกับระดับการศึกษา.....	124
ตารางที่ 49 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวกับระดับการศึกษา.....	125
ตารางที่ 50 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับระดับการศึกษา	126
ตารางที่ 51 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้	127
ตารางที่ 52 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับรายได้	128
ตารางที่ 53 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามจำนวนครั้งการท่องเที่ยวต่อปี.....	130
ตารางที่ 54 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	132
ตารางที่ 55 ผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว แยกเป็นรายย่อยตาม 5 องค์ประกอบ	134
ตารางที่ 56 ผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว แยกเป็นรายย่อยใน 6 ด้าน.....	135

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
ภาพที่ 2 ที่ตั้งอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว.....	213
ภาพที่ 3 แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสีโคดตะบอง	214

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นครหลวงเวียงจันทน์ เป็นสถานที่รู้จักกันทั่วไปในนามเมืองหลวงของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วยทั้งหมด 9 อำเภอ แม้ว่าจะเป็นนครเล็ก ๆ แต่ก็สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมากในแต่ละปี ซึ่งอำเภอสิโคตตะบองก็เป็นหนึ่งในจำนวน 9 อำเภอที่กล่าวมานั้น โดยมีสถานที่ตั้งอยู่ในขอบเขตเทศบาลของนครหลวงเวียงจันทน์ เป็นอำเภอที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติและสภาพภูมิประเทศที่สวยงาม แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่โดดเด่นหลายแห่ง มีสถานที่ท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม วัฒนาอาราม ปุชนิยสถาน และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้ศาสนิกชนชาวลาวหรือผู้ที่มีความศรัทธาในพระศาสนาได้กราบไหว้บูชา และทำพิธีกรรมต่าง ๆ ทางศาสนา ด้านการท่องเที่ยวภายในอำเภอมีธุรกิจบริการ-ท่องเที่ยว ทั้งหมด 259 แห่ง มีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ 13 แห่ง มีนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอสิโคตตะบองในระยะ 5 ปี จำนวน 1,819,461 คน เมื่อเทียบกับแผนของการประชุมใหญ่ครั้งที่ 6 เพิ่มขึ้น 52,994 คน เท่ากับร้อยละ 4 สามารถสร้างรายรับจากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.7 (สำนักงานการวางแผนและการลงทุน อำเภอสิโคตตะบอง, 2563) จากการจัดอันดับของนิตยสารท่องเที่ยววันเดอร์ลัสท์ (Wanderlust Reader Travel Award) ของสหราชอาณาจักร ปี พ.ศ. 2563 สปป.ลาว ได้รับความนิยมนับเป็นอันดับ 3 โดยได้รับคะแนนร้อยละ 96.25 จากจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวชั้นนำของโลก รางวัลนี้ถือว่าเป็นก้าวสำคัญในการสร้างชื่อ "LAOS" บนสื่อออนไลน์ของวงการการท่องเที่ยวโลกเป็นครั้งแรกและแสดงให้เห็นว่า สปป.ลาว มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน (Wanderlust, 2020)

การท่องเที่ยวใน สปป.ลาว Bounmixay (2019) มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเกือบ 4.8 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 14.4 ในปี พ.ศ. 2562 โครงการการท่องเที่ยวระดับหฐจากข้อมูลจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในลาว Soliyong (2019) เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปีที่แล้วโดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมเที่ยวประเทศลาวมากกว่า 4.2 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2561 เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.2 จาก ปี พ.ศ. 2560 ในจำนวนนี้มีประมาณ 3.6 ล้านคน หรือร้อยละ 86 ของทั้งหมดมาจากประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ ประเทศไทย เวียดนาม จีน กัมพูชา และเมียนมา โดยมีนักท่องเที่ยวจีน 805,000 คน มาเที่ยวลาว เพิ่มขึ้นร้อยละ 26 จาก ปี พ.ศ. 2560 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 19 จากทั้งหมด การท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญช่วยผลักดันการเติบโตของเศรษฐกิจ แผนการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ปี พ.ศ. 2563 รัฐบาลลาวจึง

ได้มุ่งส่งเสริมคนภายในประเทศให้ท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้น โดยพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ และประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในหลาย ๆ ด้าน นอกจากนี้ รัฐบาลจะดึงคุณนักท่องเที่ยวต่างชาติมายัง สปป.ลาว โดยภาครัฐจะให้ความร่วมมือปรึกษาหารือกับบริษัททัวร์ เพื่อเตรียมความพร้อม อำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ รวมถึงหาวิธีควบคุมราคาอาหารและราคาที่ปักไม่ให้สูงเกินกับความเป็นจริง

ในด้านการท่องเที่ยวภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้นมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่อุดมสมบูรณ์และหลากหลาย ทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ซึ่งล้วนแต่มีความโดดเด่น มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและสะท้อนถึงความเป็นมาอันยาวนาน หลายแห่งได้รับการขึ้นทะเบียนมรดกโลกขององค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ทำให้ภูมิภาคอาเซียน เต็มไปด้วยเสน่ห์และมรดกทางธรรมชาติ ทิวทัศน์ในชนบท และเขตเมืองที่มีสีสันซึ่งมีความโดดเด่นอยู่แล้วยังมีความน่าสนใจยิ่งขึ้นไปอีก โดยการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียนก่อนการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในปี พ.ศ. 2562 พบว่า มีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวภูมิภาคอาเซียน จำนวน 143.5 ล้านคน (ASEAN, 2019) และการท่องเที่ยวทั่วโลก 1.5 พันล้านคน ซึ่งเติบโตอยู่ที่ร้อยละ 4 (UNWTO, 2020) ด้วยอัตราการเติบโตของการท่องเที่ยวในระยะที่ผ่านมาค่อนข้างสูงนั้นทำให้องค์การท่องเที่ยวโลกเกิดความกังวลเกี่ยวกับการเติบโตของตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวซึ่งเป็นมรดกให้คงอยู่ต่อไปและการกระจายรายได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ตลอดจนประโยชน์จากการจ้างงานสู่ประชากรที่ยังคือโอกาสในภูมิภาค (ASEAN Secretariat, 2015)

เนื่องจากการท่องเที่ยวมีความสำคัญ จึงทำให้การท่องเที่ยวกำลังกลายเป็นแรงผลักดันการเติบโตเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กระทรวงการวางแผนและการลงทุน แผนส่งเสริมการลงทุน (2559) ซึ่งเพิ่มขึ้นประมาณ 2 พันล้านเหรียญสหรัฐหรือร้อยละ 13.8 ของ GDP ในปี 2560 รัฐบาลคาดว่าสิ่งนี้จะเพิ่มขึ้นเป็น 3.3 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี พ.ศ. 2571 จากจำนวนนักท่องเที่ยวขาเข้าและรายรับจากนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น สปป.ลาว ได้ตระหนักถึงการท่องเที่ยวว่าเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับการเติบโตและช่วยให้ทุนต่างชาติสูงถึงร้อยละ 70 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแรงจูงใจเพื่อดึงดูดการลงทุน ภูมิภาคที่เขียวชอุ่มและมีเสน่ห์ ประเพณี และวัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ การท่องเที่ยวไม่เพียงแต่นำไปสู่การเปิดตัวโครงการ โครงสร้างพื้นฐานใหม่ ๆ รวมถึงโรงแรม บริการขนส่ง และการขยายตัวของสนามบินนานาชาติเวียงจันทน์ แต่ยังเป็นตัวกระตุ้นการจ้างงานและโอกาสทางธุรกิจสำหรับคนในท้องถิ่น

ดังนั้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา (2557) ต้องเอื้อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยให้การท่องเที่ยวประเภทมุงหารายได้ทางเศรษฐกิจ ในขณะที่เดียวกันก็มุ่งเน้นการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมควบคู่พร้อมกันไปด้วย World Trade Organization (1998) การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวมี 5 หลักการ ได้แก่ การรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว การวางแผนและการจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยว การรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว การรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และการจัดการผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และแนวปฏิบัติด้านการจัดการนั้นมีผลบังคับใช้กับการท่องเที่ยวทุกรูปแบบในทุกประเภทของจุดหมายปลายทางรวมถึงการท่องเที่ยวเชิงมวลชนและการท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม หลักการความยั่งยืนหมายถึง ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ เศรษฐกิจ และสังคมวัฒนธรรมของการพัฒนาการท่องเที่ยว และต้องสร้างสมดุลที่เหมาะสมระหว่างสามมิติเพื่อรับประกันความยั่งยืนในระยะยาว ดังนั้น การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควร

1. ใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรทางธรรมชาติซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว รักษากระบวนการทางระบบนิเวศที่จำเป็นและช่วยอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ
2. เคารพความถูกต้องทางสังคม-วัฒนธรรมของชุมชนเจ้าบ้าน อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่สร้างขึ้นและมีชีวิต ค่านิยมดั้งเดิม และมีส่วนร่วมในการทำความเข้าใจและยอมรับระหว่างวัฒนธรรม
3. สร้างความมั่นใจว่าการดำเนินงานทางเศรษฐกิจในระยะยาวที่เป็นไปได้ให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกรายที่ได้รับการกระจายอย่างเป็นธรรม รวมถึงการจ้างงานที่มั่นคงและโอกาสในการหารายได้และบริการทางสังคม

รัฐบาล สปป.ลาว กระทรวงการวางแผนและการลงทุน แผนกส่งเสริมการลงทุน (2559) จึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนา โดยเฉพาะการพัฒนาอย่างยั่งยืน จึงเป็นกระบวนการวิวัฒนาการของการพัฒนาแบบรอบด้าน ถือเป็นเป้าหมายและแนวทางใหม่ของการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมให้มีการเติบโตที่สมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจ วัฒนธรรม-สังคม และการรักษาสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมโลกรวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการใช้ทรัพยากรด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม เพื่อผลประโยชน์เพิ่มขึ้นกำลังก่อให้เกิดความท้าทายอย่างมากต่อความเชื่อที่ว่า การท่องเที่ยวสามารถยั่งยืนได้ในอัตราและรูปแบบการเติบโตในปัจจุบัน Gössling et al. (2012) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถเป็นไปได้ แต่จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในการดำเนินงาน ระบบ และปรัชญา การสนับสนุนที่หลากหลายวิธีการต่าง ๆ แต่การ

พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นจะต้องใช้ระยะเวลาเพื่อไปถึงจุดหมายปลายทาง

จากงานวิจัยที่ผ่านมาการศึกษาเกี่ยวกับ ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชาของ ชัยพร ศรีวัฒนวิบูลย์ และคณะ (2563, นน. 155-166) พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยและประเทศในกลุ่มอาเซียนประกอบด้วย 6 ด้าน คือ การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่คุ้มค่าเหมาะสมกับสาธารณูปโภคที่ได้รับประโยชน์ มีประสิทธิภาพสูงสุด และคงอยู่อย่างยั่งยืน ในการรักษาคุณภาพของระบบนิเวศร่วมกันโดยไม่ทำลายธรรมชาติ ด้านการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวที่ต้องคำนึงถึงทุกฝ่าย ด้านการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว ด้านการพัฒนาการมีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมกันใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่น ความปลอดภัยและข้อมูลการท่องเที่ยว และการรักษาวัฒนธรรมและประเพณี สำหรับความร่วมมือการพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชามี 4 ด้าน คือ การอำนวยความสะดวกในการเดินทางในกลุ่มประเทศอาเซียนและประเทศอื่น อำนวยความสะดวกด้านการขนส่งและการขยายตลาดการท่องเที่ยว ความปลอดภัยและความมั่นคงการท่องเที่ยว และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สำหรับกลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศไทยและราชอาณาจักรกัมพูชา ดำเนินการใน 5 ด้าน คือ ส่งเสริมตลาดท่องเที่ยว พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ ด้านการท่องเที่ยว การบริหารจัดการการท่องเที่ยว เพิ่มความร่วมมือไปยังจุดหมายปลายทางเดียวกัน และส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและให้โอกาสแก่ทุกภาคส่วนในการเข้าร่วม

ใน สปป.ลาว ก็ได้มีการจัดการการท่องเที่ยวในหลายรูปแบบจากงานวิจัย การพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของแขวงหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า ศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหลวงพระบางอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาและความต้องการการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหลวงพระบางตามกรอบการบริหารจัดการของ 4 M's พบว่า สภาพปัจจุบันของบุคลากรมีความเหมาะสมทั้งคุณวุฒิและวิทยุฒิสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ด้านงบประมาณได้นำส่งให้รัฐบาลรับผิดชอบทั้งหมด วัสดุอุปกรณ์มีความพร้อม ด้านวิธีการจัดการส่วนใหญ่รัฐบาลโดยทั่วไปจะกำกับดูแลทุกอย่างและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก ปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวเกี่ยวกับบุคลากรการขาดความรู้และทักษะ งบประมาณไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนา วัสดุและอุปกรณ์ไม่ชัดเจนและไม่เพียงพอ สำหรับวิธีการปฏิบัติงานยังขาดการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ ความต้องการการจัดการท่องเที่ยวในด้านบุคลากรนั้นมีความจำเป็นในการจัดสรรบุคลากรที่เหมาะสม ด้านงบประมาณรัฐบาลควรสนับสนุนอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว ด้านวัสดุอุปกรณ์ต้องการทำป้ายและสื่อสิ่งพิมพ์ในหลายภาษา เกี่ยวกับขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปรับปรุงการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (สุดาพร คมทะวง, 2559, นน. 335-352)

เนื่องด้วย การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติเป็นการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการแบบผสมผสานอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีข้อดี คือ สามารถประหยัดงบประมาณในการลงทุนสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวให้หลากหลาย เพียงแต่พัฒนาการบริการให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน (มัสลิน วุฒิสินธ์, 2560) ดึงเอาศักยภาพและอาศัยจุดเด่นลักษณะของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีอยู่ในบริเวณพื้นที่ใกล้เคียง เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความแตกต่างระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวและสร้างทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยวมากขึ้น แต่จะต้องมุ่งเน้นเรื่องการประชาสัมพันธ์ การสื่อความหมาย และนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการความหลากหลายในรูปของการท่องเที่ยว ประหยัดเวลาในการเดินทาง และงบประมาณในการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการแบบผสมผสานทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรมในอำเภอสีโคดตะบอง จากการอ่านงานวิจัย หนังสือ บทความ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีหลายงานวิจัยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แต่อย่างไรก็ดีในพื้นที่ที่ผู้วิจัยทำการศึกษายังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนใน ส่วนนี้ และจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง พบว่า อำเภอสีโคดตะบองมีศักยภาพแต่ขาดแนวทางการพัฒนาอย่างเป็นระบบ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ด้านการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยว งบประมาณในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การมีส่วนร่วม และการสร้างจิตสำนึก อีกด้านหนึ่งการวิจัยในบริบทพื้นที่ต่างกัน ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่มี การรับรู้ถึงความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาปรับปรุง และพัฒนาให้ดีขึ้น ทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ร่วมกันทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตระหนักได้ถึงคุณค่าและประโยชน์ของการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรมและชาติอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่สามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อให้มีประสิทธิภาพและความยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว
2. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและชาติของชุมชนอำเภอ

สีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว

3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร

4. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้ทำการศึกษา ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 (H1) ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนต่างกัน สามารถแบ่งเป็นสมมติฐานย่อย ได้แก่

H1.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกัน (จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 (H2) ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว ต่างกัน สามารถแบ่งเป็นสมมติฐานย่อย ได้แก่

H2.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งต่างกัน

H2.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกัน (จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) มีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษานี้ได้กำหนดพื้นที่ศึกษา คือ เขตกลุ่มตำบลบ้านใหม่ และเขตบ้านจำปา อำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ส่วนที่ 1 เป็นการศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความทางด้านวิชาการ และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชน และศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 เป็นการเก็บข้อมูลด้วยการแจกแบบสอบถามทางออนไลน์ ซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วย ด้านลักษณะทางสังคมของประชากร ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ และลักษณะการท่องเที่ยว (พนิตสุภา ธรรมประมวล, 2563, น. 104; ณีฐฎกานต์ พฤกษ์สรนันท์, 2561; วลัยพร รวีวระกุลไพบูลย์, 2558) ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ได้แก่ ความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัย สิ่งอำนวยความสะดวก ความสวยงามและมีชื่อเสียง สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว (อรรคมพร กีก้างพลู และกนกกานต์ แก้วนุช, 2560; ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ 2558) และด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง ได้แก่ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม (นิศา ชัชกุล 2554; ประสิทธิ์ เวทประสิทธิ์ และคณะ, 2561)

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

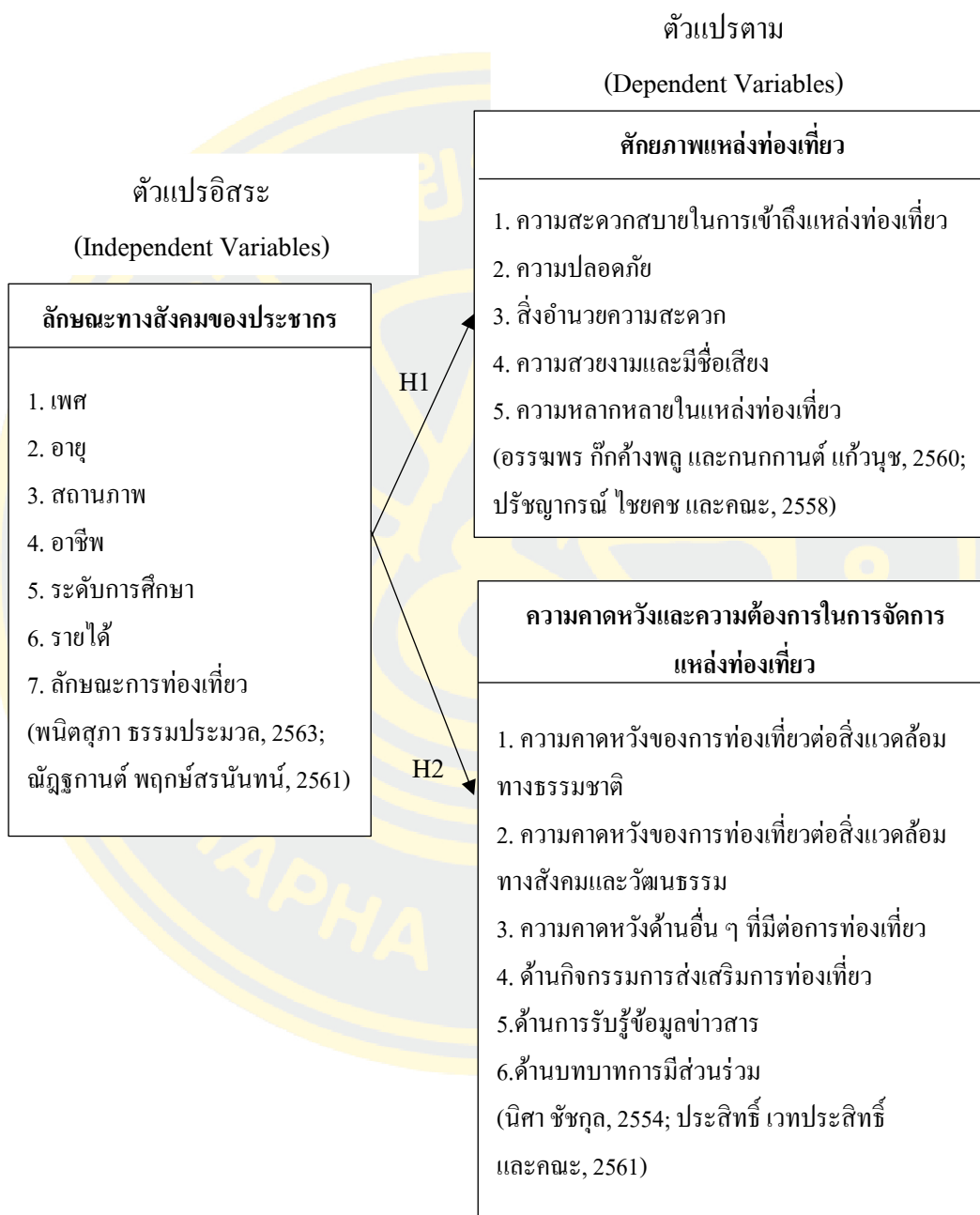
3.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ คนในชุมชนพื้นที่ท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว อย่างน้อยหนึ่งครั้ง

3.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว จำนวน 120 คน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 20 คน และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในเขตอำเภอสีโคดตะบอง อย่างน้อย 1 ครั้ง จำนวน 260 คน รวมทั้งหมด 400 คน

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้เวลาประมาณ 1 ปี เริ่มตั้งแต่เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2563 ถึง มิถุนายน พ.ศ. 2564

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรศึกษาในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะทางสังคมของประชากร ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ และลักษณะการท่องเที่ยว (จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว)

ตัวแปรตาม ได้แก่ สักยภาพแหล่งท่องเที่ยว 5 องค์ประกอบ (4As 1S) และความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำศักยภาพที่มีมาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติในขอบเขตอำเภอสีโคตตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ และเพื่อเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐในระดับท้องถิ่น จังหวัด และประเทศ

2. ทำให้ชุมชนและผู้ลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้ทราบถึงแนวทางการพัฒนา สามารถปรับตัว และประยุกต์ใช้ยุทธวิธีให้เข้ากับแนวทางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชนและธุรกิจ

3. หน่วยงานปกครองท้องถิ่น อาทิ ชุมชน ตำบล อำเภอ จังหวัด และส่วนธุรกิจภาคเอกชนต่าง ๆ จะได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวและเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรม ด้านธรรมชาติ และด้านต่าง ๆ เพื่อสืบสานสู่รุ่นต่อไปในอนาคต

4. สามารถนำไปเป็นฐานข้อมูลในการกำหนดแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้จริงและเป็นแบบอย่างในการขยายผลไปยังที่อื่น ๆ

5. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องสามารถนำข้อมูลลักษณะพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวไปวางแผนกำหนดกลยุทธ์การตลาดเพื่อตอบสนองความต้องการและสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว

6. เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น และจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทำให้อำเภอสีโคตตะบองกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอย่างยั่งยืน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ลักษณะทางสังคมของประชากร หมายถึง ข้อมูลของนักท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและลักษณะพฤติกรรมการท่องเที่ยว

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม หมายถึง คุณลักษณะต่าง ๆ ของชุมชน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยว ด้าน เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ (ณัฐกานต์ พฤกษ์สรนันท์, 2561; อริสรา เสยานนท์, 2560)

ลักษณะพฤติกรรมนักท่องเที่ยว หมายถึง ความต้องการและรูปแบบการเดินทางของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ วัฒนธรรม และในความสนใจพิเศษ ประกอบด้วย จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยว การรับรู้สถานที่ท่องเที่ยว วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว บุคคลที่ร่วมเดินทาง และงบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว (วัลย์พร รวีตระกูลไพบูลย์, 2558; Pizam and Mansfeld (2000 อ้างถึงใน เลิศพร ภาระสกุล, 2555); ชูชัย สมितिไกร, 2562)

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ หมายถึง จิตความสามารถหรือความพร้อมของปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นประจักษ์และมีความโดดเด่น สามารถพัฒนา รองรับ และดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เกิดมีการท่องเที่ยว มีความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวประกอบกับความสวยงามของธรรมชาติและวัฒนธรรม ความมีชื่อเสียง ความปลอดภัย สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ที่มีความเอื้ออำนวยในการปรับปรุงและพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว (อรรถพร ก๊กค้ำพลู และกนกกานต์ แก้วนุช, 2560; ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558; วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ, 2550; สำนักมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, ม.ป.ป)

สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่รองรับการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อทำให้การท่องเที่ยวมีความสะดวกสบาย ทั้งในรูปแบบของที่พักรับส่งโดยสาร ร้านอาหาร และสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน รวมถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อการเดินทางให้แก่นักท่องเที่ยว (อรรถพร ก๊กค้ำพลู และกนกกานต์ แก้วนุช, 2560; ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558)

ความปลอดภัย หมายถึง ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว รวมทั้งความปลอดภัยในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวและในสถานที่ท่องเที่ยว (อรรถพร ก๊กค้ำพลู และกนกกานต์ แก้วนุช, 2560; ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558; สำนักมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, ม.ป.ป)

ความมีชื่อเสียง หมายถึง ทัศนคติ ความรู้สึกหรือความประทับใจของบุคคลหรือนักท่องเที่ยวที่มีต่อสถานที่ท่องเที่ยว เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมานาน ได้รับความนิยมนและเป็นที่ยอมรับของผู้คนจำนวนมาก ภาพลักษณ์ชื่อเสียงมีคุณค่าและความสำคัญต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในการสร้างความดึงดูดใจ และส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างนักท่องเที่ยวและสถานที่ท่องเที่ยว (ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558; วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ, 2550)

ความสวยงามทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติ หมายถึง ลักษณะที่เด่น เป็นเอกลักษณ์ สวยงาม และมีคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติที่มีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว (ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558; วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ, 2550)

สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สภาพทางกายภาพ สภาพแวดล้อมทาง ธรรมชาติ และวัฒนธรรมของสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ป่าไม้ ภูเขา น้ำตก วัดวาอาราม ภูมิทัศน์ ที่ ดึงดูดใจทำให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจและเลือกที่จะไปเยือน (ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558; วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ, 2550; Yusuf et al., 2019)

ความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความสะดวกสบายในการเดินทาง สภาพเส้นทางในการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทาง ระบบการขนส่ง และการให้บริการ แก่นักท่องเที่ยว (ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ, 2558; วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ, 2550)

ความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและ ธรรมชาติ หมายถึง ปัญหาที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ปัญหาของการท่องเที่ยว ต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ปัญหาของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม และ ปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว จนเกิดเป็นความคาดหวังและความต้องการในการพัฒนาและ จัดการทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านกิจกรรมการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว ด้านข้อมูลข่าวสาร และด้านบทบาทการมีส่วนร่วม เพื่อนำมาวางแผน ส่งเสริม สนับสนุน ปรับปรุง และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งการพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน (ฉัตรภากรณ์ สุวีรรณ, 2562; นิศา ชัยกุล, 2554; พรสวรรค์ มโนพัฒน, 2553; ไพบุญย์ วัฒนศิริธรรม และพรรณทิพย์ เพชรมาก, 2551; วิมล จิโรจพันธ์ และคณะ, 2548; United Nation, 1998)

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึง หน่วยงานของรัฐอย่างจริงจัง เพื่อให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมเพื่อการบรรลุเป้าหมาย การท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืนเป็นกระบวนการปฏิบัติและต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่อง นำเสนอมาตรการ ป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นและทันที่ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรรักษา ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในระดับสูง สร้างความมั่นใจในประสบการณ์ที่ดีสำหรับ นักท่องเที่ยวและสร้างความตระหนักในประเด็นความยั่งยืน และส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงต้องมีความรับผิดชอบต่อผลกระทบบรรณ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถตอบสนองความ ต้องการในปัจจุบันโดยไม่เสี่ยงต่อการทำลายทรัพยากรเพื่อคนรุ่นอนาคตในการตอบสนองความ ต้องการของตนเอง (สุธี เสริฐศรี, 2557; บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555; UNEP and UNWTO, 2005; WCED, 1987)

นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลหรือกลุ่มคนที่เดินทางจากที่อยู่อาศัยของตนไปยังแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสี โศคตะบอง เป็นการชั่วคราว เพื่อจุดประสงค์การท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ตามความต้องการของบุคคลหรือกลุ่มคนนั้น ๆ โดยมีใช้การประกอบอาชีพหรือเพื่อหารายได้ในรูปแบบต่าง ๆ (สภาแห่งชาติลาว, 2556; บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555.)

ชุมชน หมายถึง กลุ่มคนหรือชาวบ้านที่ประกอบอาชีพและอาศัยในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว และมีผลประโยชน์ร่วมกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, ม.ป.ป)

องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์การบริหารรัฐชั้นท้องถิ่นที่เป็นตัวแทนของรัฐบาล มีความรับผิดชอบต่อรัฐบาลและสภาประชาชนท้องถิ่น มีบทบาทในการควบคุมการบริหารงานของรัฐ ในด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสังคม การสร้างและการใช้ทรัพยากรมนุษย์ การใช้และการปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรอื่น ๆ การป้องกันประเทศ-ความมั่นคงในท้องถิ่น และงานด้านการต่างประเทศตามการแบ่งชั้นคุ้มครอง (สภาแห่งชาติลาว, 2548)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อชมสิ่งๆที่แสดงความเป็นวัฒนธรรมทั้งที่เป็นวัตถุที่จับต้องได้ ได้แก่ ศิลปะ วัตถุโบราณ โบราณวัตถุ โบราณสถาน และการทำกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมและศาสนา เช่น การเข้าวัดทำบุญ ไหว้พระ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ รวมถึงวิธีการสืบสานประเพณี วิธีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม (องค์การการท่องเที่ยวโลก, 2560; Lao National Assembly, 2005)

การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อหาความเพลิดเพลิน ความสนุกสนาน ตื่นเต้น การพักผ่อนหย่อนใจ ดูความงามของทัศนียภาพแม่น้ำโขง ป่าไม้ พลาญหิน และสัมผัสกับธรรมชาติ เทียวชมน้ำตก แหล่งน้ำ และกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ขี่ช้าง โหนสลิง เล่นน้ำ ล่องแก่ง (ล่องห่วงยาง) การปั่นจักรยานชมวิวและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่สามารถดึงดูดใจให้ผู้คนเกิดความสนใจ และต้องการเดินทางเพื่อเที่ยวชม (สำนักงานสารสนเทศ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวอำเภอสี โศคตะบอง, 2562)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมของประชากร
2. แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
3. แนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
4. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
5. สภาพทั่วไปของอำเภอสีโคดตะบองและแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมของประชากร

ลักษณะและข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ณัฐกานต์ พุกฤษ์สรนันท์ (2561) ลักษณะเฉพาะของนักท่องเที่ยวแต่ละคนมีอิทธิพลมาจากตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์ (Demographic Variables) ซึ่งเป็นตัวแปรที่อยู่ในตัวนักท่องเที่ยวเอง เช่น อายุ เพศ การศึกษา ขนาดครอบครัว วัฏจักรชีวิตและครอบครัว อาชีพ รายได้ ศาสนา และสัญชาติ เป็นต้น อัตราการใช้บริการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับตัวแปรทางด้านลักษณะประชากรศาสตร์

1. ช่วงอายุและวัฏจักรชีวิต

ความต้องการด้านการเดินทางท่องเที่ยวและการพักผ่อนของบุคคลจะแตกต่างกันไปตามอายุ เช่น

วัยเด็กจนถึงวัยเรียน เป็นกลุ่มที่ไม่มีอิทธิพลโดยตรงเนื่องจากไม่มีรายได้และไม่สามารถไปเที่ยวเองได้ แต่เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเที่ยวแบบครอบครัว

หนุ่มสาวที่กำลังศึกษาต่อและคนกำลังทำงาน เป็นกลุ่มที่มีรายได้ค่อนข้างสูง และสามารถใช้จ่ายบริโภคเกี่ยวกับการพักผ่อนหย่อนใจ

หนุ่มสาวที่สมรสแต่ยังไม่มียุติ เป็นกลุ่มที่อยู่ในระยะตั้งหลักปักฐาน มีการเดินทางท่องเที่ยวก่อนจะมีบุตร

วัยกลางคนที่มียุติ ลักษณะการท่องเที่ยวจะเกี่ยวข้องกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว

วัยเกษียณอายุหรือกลุ่มผู้สูงอายุ เป็นกลุ่มที่มีฐานะค่อนข้างมั่นคง ทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้มีแนวโน้มการท่องเที่ยวสูง เพราะเป็นกลุ่มที่มีทั้งเวลาและเงิน

2. เพศ

ความแตกต่างระหว่างเพศทำให้นักท่องเที่ยวต้องการบริการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน เช่น เพศหญิงต้องการการท่องเที่ยวที่ค่อนข้างสะดวกสบาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้คอยบริการ คำนึงถึงเรื่องความปลอดภัย และไม่ชอบการท่องเที่ยวที่ต้องผจญภัยหรือผาดโผนมากนัก ซึ่งตรงข้ามกับเพศชายที่ชอบการท่องเที่ยวแบบผจญภัยผาดโผน

3. การศึกษา

เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมในการเดินทาง คนที่มีการศึกษาสูงกว่าจะเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวมากกว่าคนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า เนื่องจากคนที่มีการศึกษาสูงจะมีโลกทัศน์ที่กว้างกว่า ทำให้อยากไปดูหรืออยากไปสัมผัสกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา

4. อาชีพ

มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับรายได้และการศึกษา และแผนชีวิตบางอย่างก็มีส่วนสัมพันธ์กับอาชีพบางอย่าง ปัจจัยทั้งหมดนี้มีผลกระทบท่อการเดินทางท่องเที่ยว

5. รายได้

เป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดว่าการท่องเที่ยวจะเป็นจริงได้หรือไม่ เป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยว การคาดเดาพฤติกรรมค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว กลุ่มที่มีรายได้ต่ำจะใช้จ่ายรายได้เพื่อการเดินทางต่ำกว่า ในขณะที่กลุ่มที่มีรายได้สูงมักจะจ่ายเงินเพื่อการเดินทางสูง เช่น ค่าที่พัก ค่าเที่ยว ค่าอาหาร และการซื้อของ

อริสรา เสยานนท์ (2560, นน. 202-203) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันจะมีลักษณะของความคิดในการท่องเที่ยวที่ต่างกัน ดังนี้

นักท่องเที่ยวเยาวชน กลุ่มนี้ชอบการเดินทางแบบผจญภัย ตื่นเต้น และมีค่าใช้จ่ายไม่มากนัก โดยไม่ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกเกินความจำเป็น เช่น การเดินทางไปที่เขา ล่องแก่ง หรือเที่ยวป่า เป็นต้น

นักท่องเที่ยวสูงอายุ กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีทั้งเวลาและเงิน แต่สุขภาพก็จะเริ่มทรุดโทรมไปตามลำดับ การท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะต้องมีความสะดวกสบาย ปลอดภัย มีการบริการดูแลเป็นอย่างดี

และระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยวจะต้องไม่นาน เนื่องจากอาจเกิดความเมื่อยล้าขึ้นได้ สถานที่ท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่สนใจ เช่น ไปเที่ยวชมโบราณสถาน ไปเที่ยวชมวัด ไปทำบุญ เที่ยวชมและเลือกซื้อสินค้าหัตถกรรม เป็นต้น

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว

พฤติกรรมนักท่องเที่ยว วลัยพร ธีวตระกูลไพบูลย์ (2558) หมายถึง ความต้องการของนักท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าทางการท่องเที่ยว กระบวนการตัดสินใจซื้อสินค้าทางการท่องเที่ยวในระยะก่อน ระหว่าง และหลังการตัดสินใจซื้อ รวมถึงกิจกรรมระหว่างการเดินทางและผลกระทบจากกิจกรรมเหล่านั้น Pizam and Mansfeld (2000 อ้างถึงใน เลิศพร ภาชะสกุล, 2555) ยังได้กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการเดินทางประกอบด้วย แรงจูงใจต่าง ๆ ความปรารถนา ความต้องการจำเป็น และความคาดหวังต่าง ๆ โมเดลของ Schmöll ประกอบด้วย มิติ 4 ด้าน ได้แก่

มิติที่ 1 สิ่งเร้าทางการท่องเที่ยว ประกอบด้วย สิ่งเร้าภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ การสื่อสารการตลาด สื่อทางด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ คำแนะนำจากปากต่อปาก หรือคำแนะนำจากผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว

มิติที่ 2 ปัจจัยทางสังคมและปัจจัยส่วนบุคคล เป็นตัวกำหนดเป้าหมายของลูกค้าในด้านของรูปแบบการเดินทางที่ต้องการ ความคาดหวังต่าง ๆ จากการท่องเที่ยว จุดมุ่งหมายของการท่องเที่ยว ความเสี่ยงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

มิติที่ 3 ตัวแปรภายนอก ได้แก่ ปัจจัยภายนอก เช่น ความเชื่อมั่นของผู้บริโภครู้จักต่อผู้ให้บริการ ภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว ประสบการณ์ที่เคยได้เรียนรู้มาก่อน ข้อจำกัดทางด้านเวลาและค่าใช้จ่าย

มิติที่ 4 คุณลักษณะต่าง ๆ ของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ คุณลักษณะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีในแหล่งท่องเที่ยวที่จะส่งผลต่อการตัดสินใจในขั้นสุดท้าย

ข้อมูลในรูปแบบการเดินทางของนักท่องเที่ยว วลัยพร ธีวตระกูลไพบูลย์ (2558) ประกอบด้วย ที่พักที่ใช้บริการ แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการเดินทางในแต่ละปี ระยะเวลาพัก รูปแบบในการใช้จ่าย การสำรองล่วงหน้า วัตถุประสงค์ของการเดินทาง ระยะเวลาในการเดินทาง จำนวนผู้เข้าร่วมในการเดินทาง ช่วงเวลาเดินทาง รูปแบบในการเดินทาง ประเภทของระยะเวลาในการเดินทาง และประเภทของการคมนาคมที่ใช้ เนื่องจากการมีวันหยุดประจำปีที่เพิ่มขึ้น รวมถึงวันหยุดตามเทศกาลต่าง ๆ จึงส่งผลให้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในด้านความถี่ของการเดินทางท่องเที่ยวในระหว่างปี อาจมีการเดินทางระยะสั้นเพิ่มขึ้น เช่น การเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับ หรือ

ช่วงสุดสัปดาห์ หรือการเดินทางพักผ่อนในช่วงเทศกาล หรือวันหยุดยาว เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะได้รับประสบการณ์ ชูชัย สมितिไกร (2562) หากนักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจที่ดีต่อการให้บริการนั้น ๆ ก็จะเป็นแรงจูงใจและมีความเป็นไปได้สูงที่จะเกิดการซื้อหรือใช้บริการซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะทางสังคมของประชากร หมายถึง ข้อมูลของนักท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และลักษณะพฤติกรรมกรการท่องเที่ยว

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม หมายถึง คุณลักษณะต่าง ๆ ของชุมชน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยว ด้าน เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้

ลักษณะพฤติกรรมกรการท่องเที่ยว หมายถึง ความต้องการและรูปแบบการเดินทางของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ วัฒนธรรม และในความสนใจพิเศษของนักท่องเที่ยว โดยผู้วิจัยได้เลือกศึกษาลักษณะพฤติกรรมกรท่องเที่ยวในส่วนของ จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยว การรับรู้สถานที่ท่องเที่ยว วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว บุคคลที่ร่วมเดินทาง และงบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพกรท่องเที่ยว

จากการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้มีนักวิจัยหลายท่านได้ให้คำนิยามและความหมายของศักยภาพกรท่องเที่ยวไว้หลากหลาย ดังนี้

ศักยภาพกรท่องเที่ยว Yusuf et al. (2019, pp. 1-7) เป็นสิ่งที่มีจุดแข็งและมูลค่าเพิ่มเพื่อพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว Yoete (1982) แบ่งศักยภาพกรท่องเที่ยวเป็น 3 ประการ ได้แก่ ศักยภาพทางธรรมชาติ ศักยภาพทางวัฒนธรรม และศักยภาพมนุษย์ ศักยภาพตามธรรมชาติ คือ สภาพและประเภทของพืชสัตว์และภูมิทัศน์ของพื้นที่ เช่น ชายหาด ป่า และอื่น ๆ ศักยภาพทางวัฒนธรรม คือ การสร้างสรรค์สำนิยมและความตั้งใจของมนุษย์ในรูปแบบของประเพณี ธรรมเนียมปฏิบัติ งานฝีมือ ศิลปะ โบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์ของบรรพบุรุษในรูปแบบของอาคารและอนุสรณ์สถาน ในขณะที่เดียวกันมนุษย์ก็มีศักยภาพที่สามารถใช้เป็นแหล่งท่องเที่ยวผ่านการแสดงการเต้นรำ และการแสดงทางวัฒนธรรมของภูมิภาค

ปรัชญากรณ์ ไชยคช และคณะ (2558) ศักยภาพเชิงพื้นที่ของสถานที่ท่องเที่ยว คือ ความสามารถหรือความพร้อมในการดึงดูดนักท่องเที่ยว เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการพัฒนาและปรับปรุงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ จะมีศักยภาพแตกต่างกันไปตามแต่ละพื้นที่ ความพร้อมในการเดินทางเข้าถึงและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการแก่

นักท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น ๆ เกณฑ์และศักยภาพของการท่องเที่ยวมี 6 ลักษณะ ดังนี้

(1) คุณค่าของสถานที่ท่องเที่ยวประกอบด้วยคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ คุณสมบัติที่โดดเด่นและสวยงามในตัวเองประวัติศาสตร์ โบราณที่สำคัญ ศาสนา บรรยากาศและภูมิทัศน์ ธรรมชาติและวิถีชีวิต

(2) ความสะดวกสบายในการเข้าถึง ได้แก่ สภาพของเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะของการเดินทาง ระยะทางจากตัวเมืองไปยังจุดท่องเที่ยว และระบบการขนส่ง

(3) สิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานบริการ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ และความปลอดภัย

(4) สภาพแวดล้อม เช่น สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ ระบบนิเวศ และสภาพแวดล้อมจากแหล่งท่องเที่ยว

(5) ข้อจำกัดในการสนับสนุนการท่องเที่ยว การรองรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ข้อจำกัดด้านพื้นที่ ข้อจำกัดการเดินทาง การบริการด้านสาธารณูปโภค ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

(6) ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว

วุฒิชัย สุนทรสมัย และคณะ (2550) กล่าวว่า ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึงความพร้อมในด้านคุณลักษณะหรือคุณสมบัติของแหล่ง/ทรัพยากรการท่องเที่ยวในการให้บริการด้านการท่องเที่ยวแก่ผู้มาเยือน คุณลักษณะหรือคุณสมบัตินี้มีความแตกต่างกันตามประเภทของแหล่งหรือทรัพยากรการท่องเที่ยว นั้น ๆ ซึ่งมีลักษณะหรือคุณสมบัติ 4 ประการ (4As) ได้แก่ ความน่าดึงดูดใจของสถานที่ (Attraction) ความสะดวกในการเข้าถึง (Accessibility) ความประทับใจ (Amenity) และองค์ประกอบบริการ (Ancillary Service) ซึ่งมี 2 องค์ประกอบ คือ การบริการด้านการตลาด และการประสานความร่วมมือด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากนี้การท่องเที่ยวจะบรรลุผลและเป้าหมายได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยว (อรรถพร กักค้ำพล และกนกกานต์ แก้วนุช, 2560) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์องค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยว 5A's ดังนี้

1. สถานที่ท่องเที่ยว (Attraction)

เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ถือเป็นหัวใจหลักขององค์ประกอบการท่องเที่ยวเพราะเป็นสถานที่ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเที่ยวชม เช่น สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ ระบบนิเวศที่มีความสวยงามและดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวชม

2. ที่พัก (Accommodation)

เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ โดยเฉพาะสำหรับการท่องเที่ยวที่ต้องการพักผ่อนและสัมผัสกับสภาพแวดล้อม ซึ่งนักท่องเที่ยวต้องมีการค้างคืนในแหล่งท่องเที่ยวอย่างน้อย 1 คืน

3. กิจกรรม (Activities)

เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการแสวงหาประสบการณ์ ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยให้นักท่องเที่ยวได้เข้าร่วมในกิจกรรม เช่น การสร้างจิตสำนึกและกิจกรรมรักษาสีงแวดล้อมจะให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจในการท่องเที่ยว

4. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities)

สถานที่ท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงสาธารณูปโภคพื้นฐาน ที่พัก ร้านอาหาร บริการไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ และการรักษาความปลอดภัย

5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibilities)

สภาพของเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทาง ระยะเวลาจากตัวเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยว การขนส่ง การเดินทางที่เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวกับสนามบินและสถานีขนส่งโดยสารต่าง ๆ

นอกจากองค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยวที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ความปลอดภัยกับการท่องเที่ยว สำนักมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (ม.ป.ป) ยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญไม่น้อยกว่าปัจจัยด้านอื่น ๆ ซึ่งหากแหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถตอบสนองความต้องการในด้านนี้ให้กับนักท่องเที่ยวได้ นักท่องเที่ยวย่อมไม่ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวหรือไม่ประทับใจต่อแหล่งท่องเที่ยวและอาจไม่กลับมาท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป แม้ว่าองค์ประกอบอื่น ๆ ของแหล่งท่องเที่ยวจะสามารถตอบสนองความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวได้ในระดับใดก็ตาม ความปลอดภัยจึงเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจก่อนเดินทางมาท่องเที่ยวและความพึงพอใจหลังการท่องเที่ยวแล้ว จุดเริ่มต้นของการตัดสินใจและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยว คือ การเลือกที่จะหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจากความไม่ปลอดภัยในสถานที่ท่องเที่ยวที่ตนไม่มีความคุ้นเคย McLeod (2020) ทฤษฎีลำดับชั้นของความต้องการ 5 ขั้นตอนของมาสโลว์ ด้านความปลอดภัย เช่น ความมั่นคงทางอารมณ์ ความมั่นคงทางการเงิน ความมั่นคงในชีวิต ความปลอดภัยในทรัพย์สิน สุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดี (เช่น ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ) ดังนั้น ความปลอดภัยจึงเป็นองค์ประกอบที่แหล่งท่องเที่ยวต้องให้ความสำคัญในการบริหารและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า สักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ หมายถึง ชีตความสามารถหรือความพร้อมของปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นประจักษ์และมีความโดดเด่น สามารถรองรับและดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เกิดมีการท่องเที่ยว มีความเอื้ออำนวยในการปรับปรุงและพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว สำหรับการศึกษาคั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพและบริบทของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่จะศึกษาจึงได้ผสมผสานแนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้ตัดด้านที่พ้กออก เนื่องจากสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนักและลักษณะการท่องเที่ยว คือ ไปเช้าเย็นกลับ ดังนั้น จึงได้กำหนดตัวแปรด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวโดยเลือกศึกษาใน 5 องค์ประกอบ (4A's + 1S) ได้แก่ ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัย ความสวยงามและมีชื่อเสียง ความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้เข้ากับบริบทของพื้นที่และเป็นการพัฒนาต่อยอดให้บรรลุตามเป้าหมายของแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ความคาดหวังต่อการแก้ไขปัญหาและผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว

ความคาดหวัง (Expectancy) คือ ความเชื่อที่ว่าหากมีความพยายามอย่างเต็มที่ก็จะเป็นไปได้ว่าความพยายามนั้นจะนำไปสู่ความสำเร็จในเป้าหมาย หรือบุคคลสามารถรับรู้ความเป็นไปได้ว่าหากมีความพยายามเพิ่มขึ้นจะนำไปสู่ผลงานที่ดีขึ้น (Vroom, 1964 อ้างถึงใน ดิน ปรัชญพฤทธิ์, 2542) ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับความพอเหมาะพอดีระหว่างความคาดหวังต่าง ๆ กับสิ่งแวดล้อม ระดับความพอดีขึ้นอยู่กับความคาดหวังต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวและความสามารถของสิ่งแวดล้อมที่จะสนองตอบต่อความคาดหวังนั้น (เลิศพร ภาระสกุล, 2555, น. 484) ในการแก้ไขปัญหาและผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว ดังนั้น การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในปัจจุบัน นอกจากจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การจ้างงานสร้างอาชีพ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมได้เช่นกัน ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องศึกษาและทำความเข้าใจในรายละเอียดดังกล่าว เพื่อกำหนดแนวทางในการป้องกันแก้ไขผลกระทบเหล่านั้นไม่ให้เกิดขึ้นหรือน้อยที่สุด เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนและได้ประโยชน์ต่อส่วนรวมต่อไป

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พรสวรรค์ มโนพัฒนา (2553) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

ปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

- 1) ด้านงบประมาณมีจำกัดในการพัฒนาหรืออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 2) แหล่งท่องเที่ยวที่พัฒนาไปแล้วมักจะขาดการบำรุงรักษาในระยะต่อมาทำให้เสื่อมสภาพ
- 3) ชาวบ้านยังขาดความรู้และความสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว
- 4) ขาดการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวที่ถูกรบกวน
- 5) มีการทำลายความสมดุลทางธรรมชาติ หรือทางสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติอยู่เสมอ
- 6) มีความไม่เป็นระเบียบในการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ในพื้นที่ท่องเที่ยว
- 7) แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาดบางแห่งยังสกปรก ซึ่งเกิดจากนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการต่าง ๆ
- 8) บทลงโทษในกฎหมายฉบับต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการควบคุมและการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวค่อนข้างเบาและล่าสมัย
- 9) ไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำที่รับผิดชอบงานบริหารการท่องเที่ยวระดับท้องถิ่น โดยตรง
- 10) ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทวัฒนธรรม หรือวิถีชีวิตความเป็นอยู่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
- 11) การคิดอัตราค่าเข้าชม โบราณสถาน 2 ราคา คือ อัตรานักท่องเที่ยวภายในกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ
- 12) ด้านการประสานงานพัฒนาหรืออนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวไม่ได้ประสานงานกันอย่างมีประสิทธิภาพ การแบ่งหน้าที่ยังไม่ชัดเจน ยังมีความซ้ำซ้อน
- 13) ขาดการพัฒนาบริเวณแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระเบียบ
- 14) เอกชนมักไม่สนใจนำเงินมาลงทุนในธุรกิจบริการในแหล่งท่องเที่ยว
- 15) ขาดบุคลากรที่มีประสบการณ์และความชำนาญ ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยตรง
- 16) ปัญหาการจัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูล
- 17) บางฤดูกาลมีนักท่องเที่ยวมากจนพื้นที่ไม่สามารถรองรับได้
- 18) สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งไม่ได้เอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร
- 19) สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงบางแห่งมักประสบปัญหาเรื่องมีนักท่องเที่ยวไปใช้เกินขนาด

ปัญหาเกี่ยวกับการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการ

- 1) ปัญหามาตรฐานของที่พักรมีน้อย เนื่องจากมีนักท่องเที่ยวตามฤดูกาล
 - 2) ปัญหาร้านอาหารที่ได้มาตรฐานจากกระทรวงสาธารณสุขตามแหล่งท่องเที่ยวยังมีน้อย
 - 3) บริษัทนำเที่ยวที่ได้มาตรฐานยังมีน้อยและไม่คุ้มค่ากับราคา
 - 4) ร้านขายของที่ระลึกหลายแห่งไม่ซื้อสัตย์ต่อผู้ซื้อ ปลอมแปลงสินค้า ขายสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน
 - 5) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวยังมีน้อย โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวระยะไกล
 - 6) สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็นยังมีน้อย ไม่เพียงพอ
 - 7) ข้อจำกัดในการพัฒนาสถานที่พักแรมประเภทสถานที่ตากอากาศ
 - 8) ขาดศูนย์ให้ข่าวสารการท่องเที่ยวและบุคลากรที่ทำหน้าที่โดยตรง
 - 9) สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งขาดแคลนน้ำอุปโภคบริโภค
 - 10) ขาดแรงงานที่มีคุณภาพในธุรกิจแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ
 - 11) ความมีน้ำใจของเจ้าบ้านยังมีน้อยในการต้อนรับนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน
- ปัญหาเกี่ยวกับการคมนาคมขนส่งและความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
- 1) มีงบประมาณจำกัดในการปรับปรุง แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งอยู่ไกลไม่คุ้มค่ากับการปรับปรุง
 - 2) ถนนเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวมีสภาพไม่ดี คับแคบ เป็นจุดที่ก่อให้เกิดอันตรายจากการขับขี่ได้ง่าย
 - 3) แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งรถประจำทางเข้าไม่ถึง ต้องได้เช่าเหมารถรับจ้าง เป็นช่องทางให้มีการทุจริตค่าโดยสาร
 - 4) ขาดท่าเทียบเรือที่ปลอดภัยและได้มาตรฐานตามแหล่งท่องเที่ยว
 - 5) ขาดการขนส่งทางเรือที่รวดเร็ว เมื่อนักท่องเที่ยวไปชมเกาะต่าง ๆ ทำให้ต้องเสียเวลา
 - 6) ขาดเส้นทางโครงข่ายการท่องเที่ยวที่เหมาะสม
 - 7) ขาดป้ายชี้ทางให้แก่นักท่องเที่ยว
 - 8) การเดินทางทางอากาศไปยังแหล่งท่องเที่ยวในภูมิภาคค่อนข้างแน่นในฤดูท่องเที่ยว ควรมีเที่ยวบินเสริมให้มากขึ้น
 - 9) ขาดรถสาธารณะไปยังสถานที่ท่องเที่ยว

แนวความคิดในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว จำเป็นต้องได้กล่าวถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมหรือปัญหาที่เกิดขึ้นกับทรัพยากรการท่องเที่ยวในปัจจุบัน (นิศา ชัชกุล, 2554) มีลักษณะดังนี้

ปัญหาและผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

1.1 ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวและปัญหามลภาวะ ก่อให้เกิดปัญหาต่อระบบนิเวศ ภาวะมลพิษ ป่าไม้ สัตว์ป่าถูกทำลาย แหล่งน้ำเน่าเสีย สกปรก มีขยะ และสิ่งปฏิกูลเคลื่อนที่

1.2 ปัญหาการบุกรุกที่สาธารณะประโยชน์ การบุกรุกพื้นที่ป่าสงวน ภูเขา แม่น้ำลำคลอง ทำให้สภาพแวดล้อมถูกทำลาย แหล่งท่องเที่ยวและทัศนียภาพที่สวยงามสูญหายไป

1.3 ปัญหาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยไม่คำนึงถึงสภาพแวดล้อม เช่น การสร้างเขื่อน การปลูกสิ่งปลูกสร้าง การระเบิดหิน การตัดถนนผ่านพื้นที่ป่าไม้

1.4 การอนุรักษ์และการสูญพันธุ์ของพืชและสัตว์ การท่องเที่ยวเป็นต้นเหตุของการทำลายและการสูญพันธุ์ของพืชและสัตว์ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ เช่น การบุกรุก ถางป่า เพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว

1.5 การเปลี่ยนแปลงของลักษณะภูมิประเทศและคุณภาพของดิน เช่น การก่อสร้างที่ขาดการวางแผนทำให้เกิดปัญหา การถมที่เพื่อสร้างถนนและอาคารอาจปิดกั้นเส้นทางระบายน้ำตามธรรมชาติทำให้เกิดน้ำท่วมในพื้นที่

1.6 การเปลี่ยนแปลงของคุณภาพอากาศและการเพิ่มขึ้นของเสียงรบกวน จากยานพาหนะหลายประเภท มีผลทำให้เกิดมลพิษทางอากาศและเสียงรบกวน

1.7 การเปลี่ยนแปลงของคุณภาพน้ำ ที่เกิดจากราบน้ำมันของเรือท่องเที่ยว การเสื่อมสภาพของน้ำ น้ำลำคลองมีกลิ่นเหม็น ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสมดุลของระบบนิเวศและเป็นบ่อเกิดของโรคติดต่อ

1.8 เกิดความแออัดคับคั่ง เนื่องจากปริมาณพาหนะเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาตามมา เช่น การจราจรติดขัด อากาศเสีย จำนวนที่เพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวทำให้ความประทับใจในสถานที่ท่องเที่ยวลดลงและเสื่อมความนิยม

ปัญหาและผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

2.1 ปัญหาอาชญากรรม การจี้ปิ่นชิงทรัพย์ การขโมยทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ การล่อลวงข่มขืนนักท่องเที่ยว

2.2 ปัญหาเพศพาณิชย์ เป็นพื้นฐานมาจากเศรษฐกิจ เช่น อาชีพโสเภณี ทำให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาหลายปัญหา เช่น การแพร่กระจายของโรคเอดส์ กามโรค ความเสื่อมทางศีลธรรม และปัญหายาเสพติด เป็นต้น

2.3 ปัญหาค่าครองชีพ พื้นที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวก็ย่อมจะประสบกับปัญหาค่าครองชีพที่สูง ราคาสินค้าอุปโภคและบริโภคที่มีราคาแพง

2.4 ปัญหาการหลอกลวงเอาไรด์เอาเปรียบนักท่องเที่ยว ที่เกิดจากความคึกคักของผู้ประกอบการบางรายที่เล็งเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตนและคิดค้ากำไรเกินควร จึงเป็นปัญหาเกิดขึ้น

2.5 ปัญหาค่านิยมที่แปลกใหม่ การหลั่งไหลเข้ามาของวัฒนธรรมต่างประเทศ เช่น การนิยมบริโภคแบบสังคมตะวันตก การลอกเลียนแบบ การให้ความสำคัญกับเรื่องเศรษฐกิจและเงินตรา จนละทิ้งขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม

2.6 ปัญหาการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมประเพณี มีการนำเอาวัฒนธรรมประเพณีมาเป็นสิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวโดยมักจะมุ่งเน้นไปในด้านการค้า ด้านความสวยงามลดความปราณีตลง เป็นการแสดงวัฒนธรรมประเพณีเพื่อโชว์ความตื่นตาตื่นใจ โดยละเลยถึงสาระที่สัมพันธ์กันกับวิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น

2.7 ปัญหาการลดคุณค่าของงานศิลปหัตถกรรม จากการเอาไรด์เอาเปรียบของผู้ผลิตและจำหน่าย โดยอาจลดมาตรฐานลงเพื่อให้ได้กำไรมากที่สุด มีการลอกเลียนแบบโดยไม่คำนึงถึงสินค้านั้นไปด้านการค้ามากกว่าความประณีตและคุณภาพ

การพัฒนาเศรษฐกิจสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

1. การพัฒนาเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม

ในปัจจุบันการพัฒนาเศรษฐกิจจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมด้วย United Nation (n.d.) กล่าวว่า ในระดับโลกเศรษฐกิจสีเขียวถูกเรียกโดยริโอ+20 การประชุมสุดยอดในปี พ.ศ. 2555 เอเชียและแปซิฟิกได้บุกเบิกแนวคิดการเติบโตสีเขียวในปี พ.ศ. 2548 การเติบโตสีเขียว เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการสร้างเศรษฐกิจสีเขียวในบริบทของการพัฒนาที่ยั่งยืนและการลดความยากจนถูกนำเข้าสู่บริบทของการหารือระหว่างรัฐบาลเป็นครั้งแรกในการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 5 ด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (MCED) ในเอเชียและแปซิฟิกเมื่อปี พ.ศ. 2548 ที่กรุงโซล สาธารณรัฐเกาหลี สิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (Economic and Social Commission for Asia and the Pacific : ESCAP) ดำเนินการตามวาระการพัฒนาที่มุ่งเน้นการบูรณาการความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมเข้ากับการกำหนดนโยบายการพัฒนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนข้อจำกัดของทรัพยากรและวิกฤติสภาพภูมิอากาศให้เป็นโอกาสทางเศรษฐกิจที่สร้างเงินปันผลสองเท่าของการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น ประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากรและการเพิ่มการลงทุนในทุนมนุษย์และธรรมชาติ แนวทางการ

เด็บบโตสีเขียว มุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงคุณภาพระบบนิเวศของการเด็บบโตทางเศรษฐกิจในฐานะเครื่องมือสำคัญและเป็นกลยุทธ์สำคัญสำหรับการส่งมอบเศรษฐกิจสีเขียวในบริบทของการพัฒนาที่ยั่งยืน

2. แนวทางในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวอย่างชาญฉลาด โดยที่ผู้ใช้จะต้องทราบว่า จะสามารถใช้ทรัพยากรได้ในระดับไหนจึงจะไม่ทำให้ทรัพยากรการท่องเที่ยวถูกทำลาย การใช้ประโยชน์ที่ก่อให้เกิดผลกระทบในระดับต่ำและมีการสูญเสียทรัพยากรน้อยที่สุด

วิมล จิโรจพันธุ์ และคณะ (2548) หลักการที่สำคัญในการผลักดันและสนับสนุนรูปแบบการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มีองค์ประกอบสำคัญที่ควรนำมาพิจารณา คือ การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมของชุมชน ท้องถิ่น การกระจายรายได้ การที่จะผลักดันและสนับสนุนการท่องเที่ยวจะต้องพิจารณาสาระสำคัญที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

มาตรการในการผลักดันและสนับสนุนการท่องเที่ยวในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอาจใช้มาตรการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. มาตรการทางการจัดการ เป็นการจักระบบจัดการในการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพสมดุล โดยมีการวางแผนในการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยว เช่น การแบ่งเขตพื้นที่ใช้ประโยชน์ การจัดทำป้ายบอกทาง คู่มือท่องเที่ยว การจัดรถรับ-ส่งตามตารางเวลา ระบบการจราจร ตลอดจนการจัดฝึกองบรมบุคลากรและการติดตั้งระบบการบำบัดน้ำเสีย

2. มาตรการทางการเมือง การที่รัฐบาลเห็นความสำคัญด้วยการกำหนดนโยบายและการวางแผนที่ชัดเจนในการป้องกัน การออกกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เอื้อต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนรวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับอย่างเคร่งครัด

3. มาตรการทางสังคม ควบคุมนักท่องเที่ยวที่สร้างอาคารใหม่ไม่ให้บังลม แสงแดด และทิวทัศน์ของเพื่อนบ้าน หากมีการละเมิดนอกจากจะถูกสังคมประณามทำให้เกิดความอับอายต่อสังคมแล้ว ยังต้องชดใช้ค่าเสียหายและทำให้เสียเวลาด้วย

4. มาตรการทางเศรษฐกิจ ได้แก่ มาตรการจัดเก็บภาษีเพื่อนำไปใช้ในการจัดการดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว

5. มาตรการทางธรรมชาติ โดยทั่วไปธรรมชาติมีความสมดุลในตัวเองอยู่แล้วหากใช้ทรัพยากรอย่างถูกต้องเหมาะสมทรัพยากรจะสามารถฟื้นตัวได้ในระยะเวลาอันควร เช่น การรักษาป่าให้มีสภาพสมบูรณ์ย่อมจะทำให้มีน้ำตกมีน้ำไหลแรง สัตว์ป่าจะมีอาหาร พืชจะเจริญงอกงาม

แนวทางการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น มีดังนี้

1. สิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ
 - 1.1 การดูแลรักษาความสะอาดของสถานที่
 - 1.2 การปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ในสถานที่ท่องเที่ยวที่กำหนดไว้
 - 1.3 การจัดทำคู่มือเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ
 - 1.4 การป้องกันความเสียหายหรือการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยว
 - 1.5 ความรู้สึกตระหนักถึงคุณค่าและหวงแหนสถานที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ
 - 1.6 การจัดเจ้าหน้าที่ให้เป็นมัคคุเทศน์ที่วและควบคุมดูแลให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของสถานที่นั้น ๆ
 - 1.7 การไม่สร้างสิ่งก่อสร้างในสถานที่ท่องเที่ยวโดยไม่จำเป็น
2. สิ่งแวดล้อมทางการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น
 - 2.1 การให้การศึกษาและความรู้ที่ถูกต้องกับนักท่องเที่ยวและผู้สนใจทั่วไป
 - 2.2 การจัดหาเงินทุนหรืองบประมาณ เพื่อการดูแลรักษาและบูรณะซ่อมแซม
 - 2.3 การจัดเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาประจำสถานที่
 - 2.4 การจัดเก็บ โบราณวัตถุและสิ่งมีค่าทางโบราณคดีและประวัติศาสตร์ไว้ในที่ที่ปลอดภัย
 - 2.5 การบูรณะและซ่อมแซมโดยผู้เชี่ยวชาญโบราณสถาน โบราณวัตถุ หรือแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น
 - 2.6 การออกกฎหมายควบคุมรักษาสถานที่ท่องเที่ยว

การปกครองด้านสิ่งแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยว

แนวความคิดการปกครองชีวญาณด้านสิ่งแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยว Kanjanapan (2012 อ้างถึงใน ฉัตรารณณ์ สุริวรรณ, 2562) เป็นแนวความคิดการปกครองของรัฐสมัยใหม่ที่ไม่สนใจเรื่องการใช้อำนาจโดยตรง ซึ่งเป็นลักษณะการปกครองตัวเองด้วยจิตสำนึก มุ่งเน้นไปที่ตัวแทนของการปกครองเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและมีความรู้ด้านสิ่งแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยว โดยสร้างมุมมองและเงื่อนไขของความรู้เพื่อเข้าแทรกแซงและจัดการ มีจุดมุ่งหมายไปที่การจัดการปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของประชาชนโดยขึ้นกับการกระจายของอำนาจและการผนึกความรู้ในหมู่ของผู้กระทำที่สร้างเครือข่ายการกระจายอำนาจ โดยองค์กรรัฐ ดังเช่น การกระทำผ่านแนวคิด A conduct of conduct ที่อยู่ภายใต้แนวความคิดการปกครองชีวญาณของฟูโกต์ เป็นการควบคุมการปฏิบัติของ

ประชาชน มุ่งมั่นที่ต้องการจะพัฒนาผู้อื่น โดยผู้กระทำมีการวางแผนและจุดมุ่งหมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เช่น ในด้านเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิต ซึ่งจะรวมไปถึงด้านสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวด้วย และเพื่อที่จะทำให้การดำเนินการนั้นง่ายหรือลุล่วงสำเร็จจะต้องมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม กลุ่มเป้าหมายให้คล้อยตาม โดยสร้างความเชื่อและแรงจูงใจ ทำให้ง่ายต่อการควบคุม โดยไม่ใช่กำลังและกฎหมายบังคับให้ปฏิบัติ จึงเป็นรูปแบบของเทคนิคการปกครองอย่างหนึ่งที่ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับความรู้ ทำให้ประชาชนปราศจากความสงสัย ส่งผลต่อการดำเนินการสำเร็จลุล่วงไปได้ดังที่ได้กำหนดไว้

ความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว

ในยุคปัจจุบัน การท่องเที่ยวเริ่มมีความหลากหลายและนักท่องเที่ยวมีความต้องการที่ซับซ้อนมากขึ้น อาทิ ความต้องการในการบริการใหม่ ๆ ความต้องการความสะดวกสบายเพิ่มขึ้น ความต้องการความรวดเร็ว และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสมให้แก่ตนเอง คนรัก หรือสมาชิกในครอบครัว เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งท้าทายสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวในการตอบสนองความต้องการให้แก่นักท่องเที่ยว โดยสาเหตุหลักของความต้องการที่ซับซ้อนมากขึ้น (วัลย์พร ธีวตระกูลไพบุลย์, 2558, นน. 26-27) มีดังนี้

การมีรายได้ที่เพิ่มมากขึ้นย่อมส่งผลให้เกิดความต้องการการบริการที่ดี มีคุณภาพ สะดวก เป็นส่วนตัว และรวดเร็วขึ้น

การศึกษาที่สูงขึ้นย่อมส่งผลให้เกิดความต้องการสินค้าหรือบริการทางการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและเหมาะสมกับราคา

การให้ความสำคัญกับสุขภาพมากขึ้น เนื่องจากคนส่วนใหญ่ในปัจจุบันให้ความสำคัญกับสุขภาพ ซึ่งส่งผลให้เกิดความต้องการบริการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพมากขึ้น รวมถึงองค์ประกอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยว อาทิ สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ระหว่างการเดินทางและในแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

การมีประสบการณ์เดินทางที่เพิ่มขึ้น จากการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ ย่อมส่งผลให้เกิดการเปรียบเทียบความคุ้มค่ากับเงินที่จ่ายไปเทียบกับการบริการทางการท่องเที่ยวที่ได้รับ ความประทับใจในการบริการ และความคาดหวังที่จะได้รับบริการที่ดีนั้นอีก

การได้รับข่าวสารมากขึ้น ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและข่าวสาร ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารผ่านช่องทางต่าง ๆ ช่วยให้นักท่องเที่ยวทราบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวคาดหวังที่จะได้รับจากแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ

นอกจากนี้ เมื่อมีจำนวนนักท่องเที่ยวไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวในจำนวนที่เพิ่มขึ้น ทำให้หลายฝ่ายคำนึงถึงความสำคัญเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ก่อให้เกิดการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้สมบูรณ์ การบูรณะปฏิสังขรณ์แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม คงความสวยงาม รวมถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวชม

การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ปัจจุบันการติดต่อสื่อสารถือว่าเป็นเครื่องมือสำคัญของผู้ให้บริการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว หากการติดต่อสื่อสารเกิดปัญหาและอุปสรรคขึ้น ก็จะส่งผลให้เกิดการเข้าใจผิดพลาดได้ ปัญหาและอุปสรรคด้านข่าวสาร ได้แก่ ข่าวสารนั้นสั้นหรือน้อยเกินไปทำให้ไม่สามารถแปลความหมายได้ มีความยากหรือสูงกว่าความสามารถของผู้สื่อสาร มีความกำกวมหรือมีความหมายหลายทาง และข่าวสารนั้นไม่สอดคล้องกับปัจจุบัน (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2555, นน. 303-304) นอกจากนี้ สุริรัตน์ เตชะทวิวรรณ (2545, อ้างถึงใน อริสรา เสยานนท์, 2560) กล่าวว่า แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยว ในองค์ประกอบพื้นฐานด้านสิ่งกระทบคือ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวได้รับทั้งทางตรงและทางอ้อมจากแหล่งข้อมูลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ ทักษะคิด และมองภาพแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างออกไป ในขณะที่ ชีรภิกขิ นวรัตน์ ณ อยุธยา (2558) กล่าวว่า การสื่อสารการตลาดบริการมีความสำคัญและมีบทบาทมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากการสื่อสารจะทำให้ลูกค้า หรือนักท่องเที่ยวรับรู้ เข้าใจ ชื่นชมในการบริการได้อย่างเป็นรูปธรรม พินิตสุภา ชรรณประมวล (2563) การสื่อสารการตลาดบริการสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบเช่นเดียวกับการขายสินค้า แต่จะต้องมีการวางแผนและประยุกต์เครื่องมือสื่อต่าง ๆ ให้ส่งสารถึงลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องเพื่อนำเสนอข้อมูลและชักจูงลูกค้าให้รู้จักผลิตภัณฑ์นั้นมากขึ้น เช่น ผ่านช่องทาง การโฆษณา (Advertising) อาทิ หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร แผ่นพับ ใบปลิว ป้ายโฆษณา สื่อโทรทัศน์ วิทยุ และสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ (Social media) ซึ่งเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมและเข้าถึงผู้บริโภคได้ตลอด 24 ชั่วโมง สามารถเข้าถึงได้สะดวก รวดเร็ว และไม่จำกัดพรมแดนทั่วโลก และการประชาสัมพันธ์ (Public relation) ผ่านทางเว็บไซต์ รวมถึงผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการให้เหตุผลของการซื้อสินค้าหรือบริการนั้น เพื่อกระตุ้นความสนใจและการจูงใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวหรือลงทุน การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจที่ดีขององค์กร รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างองค์กรกับกลุ่มเป้าหมาย

การมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วม สมบัติ นามบุรี (2562) หมายถึง การเปิดโอกาสให้ทุกคนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานพัฒนาไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม โดยการร่วมคิด ร่วมตัดสินใจเพื่อกำหนดเป้าหมายของสังคมและการจัดสรรทรัพยากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และปฏิบัติตามแผนการหรือโครงการต่าง ๆ ทั้งด้วยความเต็มใจและตามระเบียบข้อบังคับหรือกฎหมายกำหนด

United Nation (1998 อ้างถึงใน อรทัย พระทศ, 2558) ได้ให้รูปแบบการมีส่วนร่วมไว้แบบ 3 ดังนี้

- 1) การมีส่วนร่วมแบบเป็นไปเอง โดยการอาสาสมัครหรือการรวมตัวกันขึ้นเองเพื่อแก้ไขปัญหาในกลุ่มของตนโดยไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากภายนอกมีรูปแบบที่เป็นเป้าหมาย
- 2) การมีส่วนร่วมแบบชักนำ เป็นการเข้าร่วมโดยต้องการความเห็นชอบ หรือการสนับสนุนจากรัฐบาล ซึ่งเป็นรูปแบบทั่วไปในประเทศที่กำลังพัฒนา
- 3) การมีส่วนร่วมแบบบังคับ เป็นการมีส่วนร่วมภายใต้การดำเนินนโยบายของรัฐบาลดำเนินงานโดยเจ้าหน้าที่รัฐหรือการบังคับโดยตรง รูปแบบนี้จะให้ผลทันทีต่อการดำเนินการ แต่ในระยะยาวอาจไม่ได้รับผลและเกิดผลเสียได้ เพราะไม่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน

ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และพรรณทิพย์ เพชรมาก (2551) ได้กล่าวถึงลักษณะของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนไว้ในเอกสารประกอบการสอนสำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาเมืองและชนบท โดยสรุปลักษณะการมีส่วนร่วมแบ่งเป็น 6 ลักษณะ ดังนี้

- 1) การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร จะช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้รับรู้รายละเอียดจากการแจ้งของโครงการที่จะดำเนินการ รวมทั้งผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งจะต้องได้รับการแจ้งเตือนก่อนที่จะตัดสินใจดำเนินโครงการ
- 2) การให้คำปรึกษา เป็นรูปแบบของการมีส่วนร่วม เพื่อรับฟังความคิดเห็นและตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติม พร้อมทั้งยังเป็นช่องทางในการเผยแพร่ข้อมูลให้กับประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความเข้าใจและให้คำแนะนำ เพื่อรวบรวมทางเลือกในการตัดสินใจ
- 3) การประชุมรับฟังความคิดเห็น เพื่อให้ประชาชนและฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับโครงการหรือกิจกรรมและผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจโดยใช้เวทีสาธารณะในการทำความเข้าใจ การประชุมรับฟังความคิดเห็นจะมีหลายวิธี เช่น การประชุมชุมชน การประชุมทางเทคนิควิชาการ
- 4) การปรึกษาหารือ เป็นการประชุมที่มีขั้นตอนการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีความชัดเจนมากขึ้น มีการเสนอข้อมูลอย่างเปิดเผยไม่มีการปิดบังผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
- 5) การตัดสินใจ เป็นเป้าหมายสูงสุดของการมีส่วนร่วมของสาธารณชนช่วยให้ประชาชนในการตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาเหล่านั้น

6) การใช้กลไกทางกฎหมาย ไม่ถือเป็นการมีส่วนร่วมของสาธารณะโดยตรงในเชิงการป้องกันและแก้ไข ซึ่งวิธีการและระเบียบการต่าง ๆ จะขึ้นกับการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายของประเทศนั้น ๆ

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบัน นอกจากจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ แล้ว ยังอาจก่อให้เกิดปัญหาของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม วัฒนธรรม และปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว เพื่อกำหนดแนวทางในการป้องกันแก้ไขผลกระทบเหล่านั้นไม่ให้เกิดขึ้นหรือน้อยที่สุด รวมถึงตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในด้านกิจกรรม การตอบสนองข้อมูลข่าวสาร ด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม จึงเกิดเป็นความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนขึ้น ดังนั้น การพัฒนาไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ล้วนแต่มีกฎหมาย ข้อบังคับ และมาตรการต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดการปฏิบัติตาม แต่เพื่อให้การดำเนินงานนั้นง่ายขึ้นจึงต้องมีวิธีการใช้เทคนิคในการสร้างความเชื่อมั่น แรงจูงใจ และจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อก่อให้เกิดพฤติกรรมในทางบวกในการริเริ่มจากแนวคิดสู่การปฏิบัติ ด้วยความตื่นตัวสมัครใจต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและส่งเสริมการอนุรักษ์ธรรมชาติที่ปราศจากการบังคับ พร้อม ๆ กับการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาทางธรรมชาติ รวมถึงการใช้ชีวิต การสร้างความเป็นผู้นำ การรับรู้ และการใช้ชีวิตผสมผสานแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีผลประโยชน์ร่วมกันเพื่อก้าวไปสู่การพัฒนาที่มั่นคงและยั่งยืน

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการพัฒนาอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวและวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม องค์การการท่องเที่ยวโลก (2560) กล่าวว่า เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งที่แรงจูงใจที่สำคัญของผู้เข้าชม คือ การเรียนรู้ค้นหาประสบการณ์และเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ในปลายทางการท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว/ผลิตภัณฑ์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับวัตถุที่โดดเด่น คุณสมบัติทางปัญญา จิตวิญญาณ และอารมณ์ของสังคมที่ครอบคลุมศิลปะและสถาปัตยกรรมมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มรดกทางวัฒนธรรมการทำอาหาร วรรณกรรมดนตรี อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ และวัฒนธรรมการใช้ชีวิตที่มีคุณค่า ระบบความเชื่อ และประเพณี

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าในศิลปะ วัฒนธรรม และประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างขึ้นและสืบทอดมา สิ่งดึงดูดประเภทนี้ ประกอบด้วย ประเพณีวิถีชีวิตของผู้คน การแสดงทางวัฒนธรรมผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่น

เสื้อผ้าการแต่งกาย ภาษาของแต่ละชนเผ่า เป็นต้น การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ธานี อธิชัยกุล (2546) ยังหมายถึง การท่องเที่ยวเพื่อการชมหรือสัมผัสศิลปวัฒนธรรมแขนงต่าง ๆ ได้แก่ สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม ภาษาและวัฒนธรรม หัตถกรรม นาฏศิลป์ และดนตรี รวมทั้งงานเทศกาล ประเพณี ตลอดจนการท่องเที่ยวชมรดกทางประวัติศาสตร์ที่เป็นแหล่งประวัติศาสตร์ โบราณสถาน และศาสนสถาน รวมทั้งที่เป็นนามธรรมที่แสดงออกทางด้านความคิดที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ เช่น ความเชื่อ ค่านิยม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ความเป็นชนเผ่า ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจึงมีทั้งที่เป็นวัตถุที่จับต้องได้ และเป็นทั้งพฤติกรรมและนามธรรมที่ไม่สามารถจับต้องได้ แต่สามารถทำให้เกิดมีความรู้สึกได้ต่อสิ่งต่าง ๆ ในการท่องเที่ยวเหล่านี้

การท่องเที่ยวธรรมชาติ

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ นิสา ชัยกุล (2554) ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวสำหรับเยี่ยมชม (Sight-seeing) และพักผ่อน (Holiday Destination) องค์ประกอบของอุตสาหกรรมแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ลำธาร ทะเลทราย ทะเลสาบ เกาะ แก่ง น้ำพุร้อน บ่อน้ำร้อน เขตสงวนพันธุ์สัตว์ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน สวนสัตว์เปิด สวนรุกขชาติ แหล่งน้ำจืด ห้วย หนอง คลอง บึง ประการัง และธรรมชาติได้ทะเล ฯลฯ

ทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วิมล จิโรจน์พันธุ์ และคณะ (2548) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ รอบตัวมนุษย์ที่เกิดขึ้นเองโดยมนุษย์ไม่ได้เป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ ทิวทัศน์ ชายหาด ประการัง ทะเล ปลา ถ้ำ น้ำตก ทะเลสาบ ภูเขา ภูเขาไฟ หิมะ หิน ป่า ชากพืช ชากสัตว์ที่กลายเป็นหิน (ฟอสซิล) ดอกไม้ พืชพันธุ์ไม้น้ำ นก สัตว์ป่า ฯลฯ สิ่งแวดล้อมธรรมชาติมีความสวยงามและน่าสนใจ สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมชมธรรมชาติและศึกษาวิถีชีวิตของสัตว์ต่าง ๆ

สปป.ลาว มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ แต่ทรัพยากรหลักที่ได้รับความนิยมและให้ความสนใจมากที่สุดก็คือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม สำหรับอำเภอสีโคดตะบอง มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ดังนี้

1) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวสำหรับเยี่ยมชม ความสนุกตื่นเต้น การพักผ่อนหย่อนใจ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ของอำเภอสีโคดตะบอง ได้แก่ น้ำตกตาดมูน1 ตาดมูน2 ตาดวังน้ำผึ้ง ตาดวังนอง1 ตาดวังนอง2 ตาดป่าไถ่ ดานอิงบับ และภูมิตักษันของแม่น้ำโขง

2) แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ตอบสนองความเพลิดเพลิน ได้ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้น แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของอำเภอสีโคด

ตะบอง ได้แก่ อนุสรณ์เจ้าฟ้าจุฬามหาราช วัดไผ่ใหญ่ วัดถ้ำพระฤๅษี วัดถ้ำคอกม้า วัดถ้ำพระ และวัด
ด่านลินไช

นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวยังให้ความสนใจในการเดินทางมาพักผ่อนในรูปแบบของสวน
อาหารที่มีลักษณะเป็นธรรมชาติ มีการบริการอาหาร การพักผ่อน และการทำกิจกรรมภายในสวน
อาหารดังกล่าวด้วย (สำนักงานสารสนเทศ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวอำเภอสีโคตตะบอง, 2562)

ความหมายของการท่องเที่ยว

ความหมายของการท่องเที่ยวได้มีการให้คำจำกัดความในแง่มุมต่าง ๆ ที่หลากหลาย
ความหมาย ในงานวิจัยนี้จะกล่าวโดยสังเขป ดังนี้

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2555, น. 48) นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เดินทางจากท้องถิ่นอัน
เป็นถิ่นที่อยู่โดยปกติของตนไปยังท้องถิ่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และด้วยวัตถุประสงค์
เพื่อไม่ประกอบอาชีพหรือหารายได้

สภาแห่งชาติลาว (2556, น. 2) นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เดินทางจากที่อยู่อาศัยของ
ตนไปยังท้องถิ่นหรือประเทศอื่น เพื่อวัตถุประสงค์ใดหนึ่งที่ไม่ใช่การทำงาน ประกอบอาชีพ และเพื่อ
หารายได้ในรูปแบบต่าง ๆ

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยว หมายถึงบุคคลหรือกลุ่มคนที่เดินทางจากที่
อยู่อาศัยของตนไปยังแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสีโคตตะบอง เป็นการชั่วคราว เพื่อจุดประสงค์การ
ท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ตามความต้องการของบุคคลหรือกลุ่มคนนั้น ๆ โดยมีไม่ประกอบ
อาชีพ หรือเพื่อหารายได้ในรูปแบบต่าง ๆ

สภาแห่งชาติลาว (2548) กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่อยู่อาศัยของ
ตนไปยังท้องถิ่นอื่นหรือประเทศอื่นเพื่อการเยี่ยมชม การเที่ยวชม การพักผ่อน เพลิดเพลิน การ
แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การกีฬา การส่งเสริมสุขภาพ การศึกษาค้นคว้า การวางแผน การประชุม
และอื่น ๆ โดยไม่มีจุดประสงค์เพื่อทำงาน และประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ในรูปแบบต่าง ๆ

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2546) การท่องเที่ยว
หมายถึง การเดินทางเพื่อบรรเทาความเครียด แสวงหาประสบการณ์ใหม่ด้วยเงื่อนไขว่าการ
เดินทางนั้นเป็นการเดินทางชั่วคราวนักเดินทางจะต้องไม่ถูกบังคับให้เดินทาง

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organize : WTO) ได้กำหนดความหมายของการ
ท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางใด ๆ ที่ตรงตามเงื่อนไขระหว่างประเทศ 3 สถานการณ์ ได้แก่ การ
เดินทางจากที่อยู่ไปยังสถานที่อื่นชั่วคราวมิใช่การไปอยู่ถาวร การเดินทางนั้นเป็นความสมัครใจ
หรือความพึงพอใจของนักเดินทางเองไม่ใช้การบังคับหรือทำสงคราม และเป็นการเดินทางเพื่อ

จุดประสงค์ใด ๆ ที่ไม่ใช่การประกอบอาชีพหรือรายได้ แต่เป็นการเดินทางไปเยี่ยมชมญาติ ๆ พักผ่อน เพื่อความบันเทิง การกีฬา การประชุม การศึกษา และโอกาสทางธุรกิจ

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยถาวรของตนเองเป็นการชั่วคราว เป็นการเดินทางเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยวโดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันตามเป้าหมายของการเดินทาง ทั้งการเดินทางเพื่อพักผ่อน การเรียนรู้ การทำกิจกรรมตามความสนใจ หรือเพื่อทางธุรกิจ แต่ไม่ได้เป็นการเดินทางเพื่ออยู่อาศัยถาวร ประกอบอาชีพ หรือไปทำงานหารายได้เป็นหลัก

ทรัพยากรการท่องเที่ยว Lao National Assembly (2005, p. 15) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ทรัพยากรท่องเที่ยวตามธรรมชาติ และทรัพยากรท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

1. ทรัพยากรท่องเที่ยวตามธรรมชาติ ได้แก่ ทศนียภาพ ภูเขา ถ้ำ ภูเขาไฟ ภูเขาไฟ ป่าไม้ พืชพันธุ์ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ แมลง ดอกไม้ แม่น้ำ เกาะ หาดทราย หนอง บึง น้ำตก แก่ง บ่อน้ำร้อน ปกฏการณ์ทางธรรมชาติ เป็นต้น

2. ทรัพยากรท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น ประกอบด้วย

1) ทรัพยากรท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรม อาทิ ประติมากรรม ศิลปะ วัดวาอาราม โบราณวัตถุ โบราณสถาน อาคารบ้านเรือน วิถีชีวิตและพิธีกรรมต่าง ๆ งานเทศกาล ศูนย์การค้า และศูนย์แสดงสินค้า เป็นต้น

2) ทรัพยากรท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์ อาทิ พิพิธภัณฑ์ อนุสาวรีย์ โรงละคร โบราณสถานที่เกิด อาศัย และทำงานของบุคคลสำคัญ ร่องรอยสมรภูมิ เป็นต้น

3) ทรัพยากรท่องเที่ยวที่คนสร้างขึ้นตามแบบธรรมชาติ อาทิ สวนสาธารณะ สวนสนุก สวนสัตว์ สถานที่จำลองสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Natural Resource Tourism) เป็นสิ่งสำคัญของการท่องเที่ยวที่ต้องอาศัยธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น แหล่งท่องเที่ยวสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ (วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ, 2550) ดังนี้

1. ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ (Natural Destination) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามเกิดขึ้นตามธรรมชาติ และเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้มากที่สุด โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ทิวทัศน์ (Scenery) สัตว์ป่าและพรรณไม้ (Wildlife and Flora) สภาพภูมิอากาศ (Climate) และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ (Natural Phenomenon)

2. ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนา (Historical, Archaeological and Regions Destination) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในทาง

ประวัติศาสตร์ โบราณคดีหรือศาสนา ได้แก่ ทรัพยากรการท่องเที่ยวโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศาสนาสถานหรือปูชนียสถาน และศาสนาวัตถุหรือปูชนียวัตถุ

3. ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม (Cultural Destination) เป็น ทรัพยากรการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งในลักษณะของพิธีกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สั่งสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบต่อกันมา ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วย งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่าต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมของคนในชาติหรือกลุ่มชนต่าง ๆ

องค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO) (อ้างถึงใน วาริชต์ มัชฌมบุรุษ, ม.ป.ป.) กล่าวว่า การท่องเที่ยวแบบผสมผสาน (Mixes tourism) เป็นการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการนำรายการท่องเที่ยวหลายรูปแบบที่กล่าวมานั้นมาผสมผสานเพื่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเกษตร การท่องเที่ยวทางธรณีวิทยาและประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ เป็นต้น

จากความหมายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามเกิดขึ้นตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น และเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเดินทางมาเที่ยวชม ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ น้ำตก ป่าไม้ พืชเขา แม่น้ำ และทิวทัศน์แม่น้ำโขง ส่วนทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้แก่ วัดวาอาราม อนุสรณ์ และสถานที่ทางวัฒนธรรมต่าง ๆ รวมถึงพิธีกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตที่บรรพบุรุษได้สั่งสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบต่อกันมา ซึ่งได้รับการพัฒนาให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว ซึ่งสามารถดึงดูดและรองรับนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเที่ยวชม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2555, นน. 25-29) การท่องเที่ยวของโลกยุคปัจจุบัน (ช่วงระหว่าง สงครามโลกครั้งที่ 2 จนถึงปัจจุบัน) ได้ขยายตัวอย่างกว้างขวางครอบคลุมทั่วทุกทวีป การสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว จึงทำให้การท่องเที่ยวของโลกในยุคปัจจุบันเป็นการท่องเที่ยวแบบประเพณีนิยม (Conventional tourism) โดยการมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศของตนมากที่สุด เพื่อสร้างรายได้นำไปพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและนำพาประชาชนในชาติให้อยู่ดีกินดี แต่การท่องเที่ยวแบบประเพณีนิยมได้ส่งผลกระทบต่อ ทรัพยากรการท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อมถูกทำลายและเสื่อมโทรมลงอย่างมาก จนประมาณปี พ.ศ. 2515 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของคนกลุ่มหนึ่งในยุโรปและอเมริกาต่อการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองและถูกทำลาย จึงเกิดกระแสความคิดในการปรับกระบวนกรและวิสัยทัศน์ของการท่องเที่ยว โดยอาศัยแนวโน้มนัย 2 ประการ คือ กระแสความต้องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทรัพยากร

ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม จากกระแสการเร่งรัดความต้องการดังกล่าว จึงเป็นสาเหตุสำคัญให้เกิดการประชุมนานาชาติด้านสิ่งแวดล้อมและพัฒนาแบบยั่งยืน ณ เมืองแวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2533 หรือเรียกว่า Globe'90 Conference จากผลของการประชุมครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

การพัฒนาที่ยั่งยืน WCED (1987, p. 43) สามารถกำหนดได้ว่าเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของปัจจุบันโดยไม่กระทบต่อความสามารถของคนรุ่นอนาคตในการตอบสนองความต้องการของตนเอง ในขณะที่เดียวกัน Mohieldin; Evers (2017 อ้างถึงใน Justice, 2019) กล่าวว่า การพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นวิธีการพัฒนาที่ใช้ทรัพยากรในลักษณะที่ช่วยให้ทรัพยากรยังคงมีอยู่สำหรับผู้อื่น เพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดในการจัดระเบียบหลักการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายพัฒนามนุษย์ ในขณะเดียวกันก็สามารถรักษาความสามารถของระบบธรรมชาติในการให้บริการทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศที่เศรษฐกิจและสังคมพึ่งพา เมื่อพิจารณาจากมุมมองนี้ การพัฒนาอย่างยั่งยืนมุ่งหวังที่จะบรรลุความก้าวหน้าทางสังคมสมดุลทางสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ และการเติบโตทางเศรษฐกิจ Gössling et al. (2012) ความสำเร็จของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นสิ่งจำเป็น แต่ต้องมีขั้นตอนและต้องใช้ระยะเวลา มีแนวโน้มสูงที่จะเกิดการโต้แย้งกัน การโต้แย้งเป็นคุณลักษณะของการเปลี่ยนแปลงและการเปลี่ยนแปลงต้องใช้เวลา การเปลี่ยนแปลงควรเริ่มจากโครงการเล็กๆ ก่อน จากนั้นเรียนรู้จากความผิดพลาดและความสำเร็จ สิ่งสำคัญ คือ ต้องตระหนักถึงระดับต่าง ๆ ที่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถดำเนินการได้ เริ่มตั้งแต่ระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค ระดับชาติ ระดับทวีป ระดับโลก และระดับความยากที่เพิ่มขึ้น

การพัฒนาเมืองท่องเที่ยวต้องมุ่งเน้นไปที่การลงทุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สร้างความตระหนักเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ประชาชน และการใช้ที่ดินพัฒนาตัวเมืองให้มีความสะอาด สวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อยเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว (Lao National Assembly, 2005)

หลักจรรยาบรรณทั่วโลกเพื่อการท่องเที่ยว

UNWTO ได้รับการชี้นำจากความเชื่อที่ว่า การท่องเที่ยวสามารถสร้างประโยชน์ให้แก่ชีวิตผู้คนและโลกของเรา ความเชื่อมั่นนี้เป็นหัวใจสำคัญของหลักจรรยาบรรณสากลเพื่อการท่องเที่ยวซึ่งเป็นแนวทางในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ได้นำไปเผยแพร่และนำหลักจรรยาบรรณไปใช้เพื่อประโยชน์ของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการท่องเที่ยว ชุมชนเจ้าบ้าน และสภาพแวดล้อมทั่วโลก (UNEP and UNWTO, 2005)

หลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สุธิ เสริฐศรี (2557) มีหลักการที่สอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นแนวคิดระดับโลกในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา และได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน หลักการทั่วไปของการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ จะต้องมีการอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสมเพื่อให้สามารถใช้ทรัพยากรเหล่านั้นได้เป็นเวลานานและเพื่อแจกจ่ายผลประโยชน์ให้กับชุมชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้เสีย เมื่อนำหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาใช้จึงมีจุดเน้นที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ต้องดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถใช้งานได้นานจนถึงชั่วลูกชั่วหลานไม่เพียงแต่สำหรับคนรุ่นปัจจุบันเท่านั้น
- 2) ลดการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองและลดปริมาณของเสียที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม
- 3) มีการกระจายรายได้และผลประโยชน์ให้กับคนในท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่ทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว
- 4) มีการประชุมและการหารืออย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และชุมชนในท้องถิ่นสำหรับการวางแผนกิจกรรมการจัดสรรงบประมาณและการจัดการทรัพยากรที่เหมาะสม
- 5) มีเครือข่ายเผยแพร่ความคิดงานวิจัยและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนออกไปในหมู่ประชาชนทั้งในและต่างประเทศอย่างกว้างขวาง

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงหน่วยงานของรัฐอย่างจริงจังเพื่อให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางเพื่อการบรรลุเป้าหมาย การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นกระบวนการปฏิบัติและต้องมีการติดตามผลกระทบอย่างต่อเนื่อง นำเสนอมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นและทันทั่วถึง การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรรักษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวในระดับสูง สร้างความมั่นใจในประสบการณ์ที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวและสร้างความตระหนักในประเด็นการดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงต้องมีความรับผิดชอบต่อหลักจรรยาบรรณ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถตอบสนองความต้องการในปัจจุบันโดยไม่เสี่ยงต่อการทำลายทรัพยากรเพื่อคนรุ่นอนาคตในการตอบสนองความต้องการของตนเอง

ศักยภาพพื้นที่อำเภอสีโคดตะบองและแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม

ศักยภาพพื้นที่อำเภอสีโคดตะบอง

อำเภอสีโคดตะบอง ประกอบด้วย 60 หมู่บ้าน มี 27,345 ครอบครัวยุ 25,886 ครัวเรือน มี 1,848 หน่วย ประชากรประมาณ 126,079 คน เป็นหญิง 64,068 คน ตามการสำรวจสำมะโนครัว ประชากรปี 2562 อัตราการเพิ่มขึ้นของพลเมืองอยู่ที่ร้อยละ 3.3 ต่อปี เป็นอำเภอที่มีถนนหลักเป็น ทางผ่านไปยังแขวงเวียงจันทน์และไชยบุรี ซึ่งมีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศ ภายในอำเภอมีโครงสร้างพื้นฐานทางด้านคมนาคม เช่น สนามบินนานาชาติวัดไทยที่รองรับการ เดินทางอากาศทั้งภายในและต่างประเทศ ค่านประเพณีหนองคายที่เชื่อมต่อระหว่างอำเภอสีโคด ตะบองและอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ราชอาณาจักรไทย สถานีขนส่งรถโดยสารประจำ ทาง รถหัวและรถตู้ไว้คอยบริการขนส่งผู้โดยสารและสินค้าในเขตภาคกลางและภาคเหนือของ สปป.ลาว ภายในอำเภอมีที่พัก โรงแรม และเกสต์เฮาส์หลายระดับตั้งแต่ระดับธรรมดาไปจนถึง ระดับ 5 ดาว มีร้านอาหาร ร้านค้า สถานบันเทิง ตลาดสด ห้างสรรพสินค้า การบริการที่หลากหลาย อำนวยความสะดวกในการกระจายสินค้าและบริการ มีอุตสาหกรรม หัตถกรรม ธุรกิจการค้าและ บริการ และทรัพยากรทางธรรมชาติ เช่น แร่ธาตุ ทราย หิน ลำธาร บ่อน้ำ และแม่น้ำโขงที่อำนวย ความสะดวกในการเดินทางและการสร้างชลประทาน ที่อำนวยความสะดวกในการเพาะปลูกและ เลี้ยงสัตว์ น้ำตกธรรมชาติ ป่าสงวนแห่งชาติภูผงั้งและภูมิตศน์ของแม่น้ำโขง อำเภอสีโคดตะบอง มี หมู่บ้านวัฒนธรรม 59 หมู่บ้านในจำนวนทั้งหมด 60 หมู่บ้าน มีวัด 55 แห่ง มีสวนสาธารณะ แหล่ง มรดกทางธรรมชาติ 16 แห่ง สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 7 แห่ง และยังมีสภาพแวดล้อมภูมิทัศน์ น้ำตกธรรมชาติ ป่าสงวนแห่งชาติภูผงั้ง และภูมิตศน์ของแม่น้ำโขงที่สวยงาม นอกจากนี้ยังมีแหล่ง ท่องเที่ยววัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่สวยงาม ได้แก่ อนุสรณ์เจ้าฟ้าภูมิหาราช วัดไทยใหญ่ วัด ถ้ำพระฤๅษี วัดถ้ำคอกม้า วัดถ้ำพระ วัดค่านสินไช (สำนักงานมหาดไทยอำเภอสีโคดตะบอง, 2560) จุดพิเศษอีกอย่างหนึ่งของอำเภอสีโคดตะบองจะมีลักษณะแบ่งเป็น โซนเขตเศรษฐกิจ การค้าและ บริการ เกษตรกรรม หัตถกรรม อุตสาหกรรม การขนส่ง เขตสำนักงานองค์การของรัฐ และเขต ท่องเที่ยว ซึ่งจะมีลักษณะของสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมในบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งทุกสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นศักยภาพและเงื่อนไขที่ดีในการพัฒนาและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ของอำเภอสีโคดตะบองในอนาคต

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม

1. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีศักยภาพทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ ดิน แร่ธาตุ แหล่งน้ำ และป่าไม้ มีความได้เปรียบทางด้านที่ตั้งในการสร้างเป็นทางผ่านขนส่งสินค้าและ

การบริการในเขตลุ่มแม่น้ำโขง อาทิ กัมพูชา จีน พม่า ไทย เวียดนาม การเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) และประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จะสร้างโอกาสให้ สปป.ลาว ดึงดูดเอาการลงทุน การค้า และการบริการมากขึ้น นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนบทเรียนเทคโนโลยี และวัฒนธรรม ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม โดยรัฐบาลได้กำหนดทิศทางและหน้าที่โดยรวมของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว ใน 3 ระยะ (กระทรวงการวางแผนและการลงทุน แผนส่งเสริมการลงทุน, 2559) ดังนี้

1) ระยะสั้น พ.ศ. 2559-2563 ได้กำหนดทิศทางและแผนการไว้ คือ สร้างความมั่นคงการพัฒนาสีเขียวและยั่งยืน (SDGs) โดยถือเอาการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นศูนย์กลาง รับประทานให้มีความสอดคล้องกันระหว่างการพัฒนาทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม-สังคม และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับการตอบสนองต่อภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นอย่างทันการ และรับประทานการพัฒนาชนบทอย่างรอบด้านพร้อมกับการแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนตามทิศ 3 สร้าง

2) ระยะกลาง พ.ศ. 2559-2568 ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 10 ปี 7 ยุทธศาสตร์ แต่สำหรับด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ ดังนี้ ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจตามทิศที่มีคุณภาพ สมดุล ต่อเนื่อง ยั่งยืน และสีเขียว ยุทธศาสตร์ เพื่อหลุดพ้นจากสถานะภาพประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด (LDC) และการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) และ ยุทธศาสตร์การปกป้องรักษาและนำใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน มั่นคง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามทิศหันเป็นสีเขียว

3) ระยะยาว วิสัยทัศน์การพัฒนาประเทศถึงปี พ.ศ. 2573 ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวบนพื้นฐานของการใช้ประโยชน์จากศักยภาพทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพโดยอาศัยจุดเด่นศักยภาพที่มีอยู่ในพื้นที่และการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นระบบบูรณาการที่สมบูรณ์ภายในประเทศและเชื่อมโยงกับภูมิภาคและสากล สร้างมรดกเทศก์ที่มีคุณภาพและเพียงพอ จัดการราคาของอุตสาหกรรมบริการการท่องเที่ยวอย่างสมดุลสมผล พัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นภาคการสร้างรายได้ชั้นนำของประเทศโดยมุ่งเน้นการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามา สปป.ลาว มากขึ้น ใช้เวลานาน และค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการสร้างงานและกระจายรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น

2. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ครั้งที่ 7 (พ.ศ. 2563-2568) อำเภอสีโคดตะบอง

2.1 วิสัยทัศน์ (2563-2568)

1) มุ่งมั่นที่จะดำเนินการตามวิสัยทัศน์ของนครหลวงเวียงจันทน์ตามมติของกรมการเมืองศูนย์กลางพรรคกำหนดไว้ให้เป็นจริง ภายในปี 2578 อัตราการเติบโตของประชากร

คาดว่าจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.8 ถึง 2 เศรษฐกิจตั้งเป้าที่จะเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.01 ต่อปี ซึ่งการเกษตรและป่าไม้เติบโตร้อยละ 4 อุตสาหกรรมมีสัดส่วนร้อยละ 5 ของ GDP การค้าบริการเพิ่มขึ้นร้อยละ 9.50 ครอบคลุมร้อยละ 62 ของ GDP และรายได้เฉลี่ยที่คาดการณ์ไว้ที่ 10,942 ดอลลาร์ต่อคนต่อปี พัฒนาพื้นที่หนองอ้อ หนองลุมเอียน เขตหนองด้วง และเขตฝั่งแม่น้ำโขงให้กลายเป็นพื้นที่ตัวเมืองใหม่ที่ทันสมัยและมีมาตรฐานเมืองอัจฉริยะตั้งแต่เริ่มต้น ยกระดับการพัฒนาเทศบาลตำบลให้เป็นเมืองนิเวศและหมู่บ้านเขตชานเมืองให้เป็นหมู่บ้านพัฒนาที่มีคุณภาพ

2) สร้างอำเภอสีโคดตะบองให้เป็นอำเภอที่น่าอยู่มีสภาพแวดล้อมที่ดี กิจกรรมทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรมสังคม ความสงบเรียบร้อย และทำให้เมืองมีกายภาพ โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งสาธารณประโยชน์มีความก้าวหน้าและสวยงาม เป็นตัวอย่างของการพัฒนาที่เน้นคุณภาพชีวิต เป็นจุดเน้นประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีเหตุผลและการเลือกใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการพัฒนาอาชีพต่าง ๆ การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การท่องเที่ยว การค้า การจัดการที่ดิน การขนส่ง และการบริหารตัวเมือง การศึกษา การสร้างทรัพยากรมนุษย์ และสิ่งต่าง ๆ ด้วยการนำใช้เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารให้มีอัตราส่วนสูงขึ้น

3) การสร้างเมืองที่ยั่งยืนจะต้องมีความยืดหยุ่นต่อผลกระทบของภัยธรรมชาติ (ดินถล่ม น้ำท่วม การป้องกันและควบคุมภัยแล้ง) สร้างความมั่นใจในการพัฒนาโครงสร้างเศรษฐกิจภายในประเทศอย่างกลมกลืนในระยะยาว มีการบริการอัจฉริยะ อุตสาหกรรมสะอาดและเกษตรกรรมสีเขียว สร้างเงื่อนไขให้ประชาชนสามารถทำมาหากินและประกอบอาชีพได้ สะดวกสบายมากขึ้นและมีชีวิตที่ดี ในขณะที่เดียวกันก็ป้องกันและจัดการกับภัยคุกคามจากภายนอก

2.2 เงื่อนไข ศักยภาพ และโอกาส

1) อำเภอสีโคดตะบอง เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างภายในและต่างประเทศในฐานะประตูเข้า-ออกทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การค้า การบริการ และการท่องเที่ยว

2) มีโครงสร้างพื้นฐานหลายอย่างที่ดึงดูดการลงทุนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ อาทิ โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติหนองอ้อ หนองด้วง หนองลุมเอียน โครงการพัฒนาหมู่บ้านชายฝั่งแม่น้ำโขงจากบ้านขุนตาถึงหมู่บ้านแก้วเขียว เพื่อหันเปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

3) มีพื้นที่สำหรับทำการเกษตร อาทิ ดอนชิงชู ดอนหมากโม บ้านดาดทอง บ้านหนองคา และบ้านใหม่ ซึ่งเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์เหมาะสำหรับปลูกพืชผักอุตสาหกรรมและไม่แปรรูป

4) ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของอำเภอสีโคดตะบองในอนาคต คณะพรรค องค์การปกครองอำเภอสีโคดตะบอง ถือเอาโอกาสและศักยภาพนี้เป็นจุดเน้นโดยให้ทุก

องค์กรขับเคลื่อนนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม ดึงดูดการลงทุนทั้งภายในและต่างประเทศ ส่งเสริมการผลิตเป็นสินค้าและการพัฒนาอย่างรอบด้าน “สร้างอำเภอสีเขียวคละบองให้เข้มแข็งรอบด้าน น่ายุ่และยั่งยืน”

5) ด้านข้อมูลข่าวสาร วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว ติดตามและประเมินผล ครอบครั้ววัฒนธรรม ให้ความสำคัญกับการตรวจสอบการดำเนินธุรกิจที่พัก ร้านอาหาร และสถานบันเทิงให้เป็นไปตามกฎระเบียบ มุ่งเน้นไปที่การปรับปรุงสถานที่ทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยี่ยมชมมากขึ้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และพัฒนาเทศกาลประเพณีดั้งเดิมให้คงอยู่ต่อไป มุ่งเน้นไปที่การดำเนินการตามเป้าหมายเพิ่มกิจกรรมการณรงค์ให้ข้อมูลที่สอดคล้องและรวดเร็ว ปรับปรุงและยกระดับคุณภาพของการโฆษณาผ่านสื่อเพื่อให้บริการสังคม พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบบูรณาการ อาทิ หนองลูกเขียน หนองอ้อ สวนสีเขียวคละบอง ขยายแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีในปัจจุบัน อาทิ ดาดมูนและริมฝั่งแม่น้ำโขง ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ได้แก่ วัดถ้ำฤๅษี ถ้ำพระ วัดถ้ำคอกม้า ตรวจสอบ จัดการ และแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคในด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวให้เป็นไปตามระเบียบและกฎหมาย (สำนักงานการวางแผนและการลงทุน อำเภอสีเขียวคละบอง, 2563)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีเขียวคละบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและเรื่องที่สอดคล้องกับหัวข้อที่จะศึกษา จากการศึกษางานวิจัยหลายงานทั้งภายในและต่างประเทศ พบว่า

ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และธรรมชาติ

จากผลการศึกษาของ ศราวุฒิ ใจอดทน (2561) พบว่า ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ประกอบมี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึง ด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการตอบรับของคนในชุมชน ศักยภาพของพื้นที่มีป่าไม้อุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายทางชีวภาพมีความเป็นเอกลักษณ์ทางด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและมีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานรวมถึงการประชาสัมพันธ์ผ่านทางนิตยสารต่าง ๆ ถือได้ว่าเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพการท่องเที่ยว ในด้านของ อรรถนพร ก๊กค้ำพลู และกนกกานต์ แก้วนุช (2560) กล่าวว่า แนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานแหล่งท่องเที่ยวชุมชน ควรให้ความสำคัญกับองค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น

โดยเฉพาะด้านความปลอดภัย มุ่งเน้นพัฒนาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่พักและแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญในระดับมาก ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาองค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ชุมชนชนอมให้มีการดำเนินงานที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันงานวิจัยของ รังนชีวีวดี ตันติกุลวรา และสุทธินันท์ โสคติวี (2562) กล่าวว่า ศักยภาพชุมชนมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดจันทบุรี ศักยภาพของชุมชนเป็นขีดความสามารถหรือความพร้อมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การกระจายรายได้ การสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วยความรู้ เจตคติ แนวทางปฏิบัติด้านการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน โดยเฉพาะการท่องเที่ยวจังหวัดจันทบุรี มีต้นทุนทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย โดดเด่นในด้านการท่องเที่ยวตามยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดจันทบุรี สร้างรูปแบบการเสริมสร้างศักยภาพ มุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มการท่องเที่ยวโดยการปรับปรุงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวที่เพียงพอและเป็นไปตามมาตรฐานสากล รวมถึงการอนุรักษ์ฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างความสมดุลและยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน เพื่อให้การจัดการสัมฤทธิ์ผลทั้งภาครัฐและประชาชนเจ้าของพื้นที่จะต้องมีส่วนร่วม โดยเน้นถึงความโดดเด่นของการท่องเที่ยวที่พึ่งพาอาศัยชุมชน การสร้างจิตสำนึกให้ผู้คนในชุมชนตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นในการดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นตน โดยการทำให้การท่องเที่ยวมุ่งเน้นไปที่ผลที่จะเกิดแก่ชุมชนอันจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่ชุมชนอย่างแท้จริง เสถียรภาพของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวก็จะเกิดขึ้นและคงอยู่ตลอดไป จึงจะเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

นอกจากนี้การศึกษาเรื่อง ทรัพยากรวัฒนธรรมและธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยวในโครอนตาโล รีเจนซี (GORONTALO REGENCY) ประเทศอินโดนีเซียของ Yusuf et al. (2019) ยังพบว่า ศักยภาพของจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวในโครอนตาโล รีเจนซี มีสถานที่ท่องเที่ยวท้องถิ่นที่น่าสนใจหลายแห่งและมีความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งหากมีการบริหารจัดการที่ดีจะสามารถเพิ่มรายได้ในภูมิภาคและปรับปรุงสวัสดิการของชุมชนให้ดียิ่งขึ้น ด้านองค์ประกอบของการท่องเที่ยว นพวรรณ น้ำทับทิม และชวลีย์ ฌ กลาง (2562) ที่ได้ศึกษา แนวทางการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวผ่านวัฒนธรรมด้านอาหาร ยังพบว่า ควรเน้นองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว (6As) ของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และนักวิชาการ โดยมีการส่งเสริมให้เป็นพื้นที่การท่องเที่ยวแบบวัฒนธรรมอาหารตามแบบวิถีชุมชน สะท้อนความเป็นเอกลักษณ์และภูมิปัญญาท้องถิ่นของผลิตภัณฑ์ด้านอาหาร จัดการเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว สร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวแบบวิถีชุมชนเพื่อ

เป็นการกระจายรายได้ มีการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง สร้างทางเลือกที่มีความหลากหลายและมีความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว เพิ่มการจัดกิจกรรม และการประชาสัมพันธ์ให้มีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อสร้างความสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในเขตบางกอกน้อย เขตบางกอกใหญ่ และเขตคลองสานให้มากขึ้น

สำหรับ กมลพิพัฒน์ ชนะสิทธิ์ และนรินทร์ สังข์รักษา (2561) กล่าวว่า ด้านศักยภาพในการจัดการท่องเที่ยว ยังยึดถือการพัฒนาและรักษาความเป็นชุมชนดั้งเดิมของบ้านคลองแดนให้เป็นชุมชนดั้งเดิมที่สมบูรณ์แบบเหมือนกับอดีต เน้นการพัฒนาด้วยการร่วมมือของหลายฝ่าย รัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น คงไว้เอกลักษณ์และวิถีชีวิตชุมชนแบบดั้งเดิม นำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาชุมชนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งเรียนรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ สร้างการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการหรือการกำหนดแนวทางการพัฒนาร่วมกัน เพิ่มศักยภาพความพร้อมและแนวทางการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้นักท่องเที่ยวและผู้สืบทอด แบ่งปันผลประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจร่วมกัน เพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของท้องถิ่นให้ดีขึ้น ทำให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประสบความสำเร็จและนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว นั้นจะเป็นไปตามบริบทพื้นที่ ซึ่งองค์ประกอบของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวมีหลากหลายด้าน ประกอบด้วย ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึง ด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการตอบรับของคนในชุมชน ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ด้านที่พัก และด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว นอกจากศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวแล้วศักยภาพของชุมชนก็เป็นสิ่งสำคัญ เป็นขีดความสามารถหรือความพร้อมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การกระจายรายได้ และสร้างความพึงพอใจให้นักท่องเที่ยว

ด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ

จากการวิจัยของ อมรา ไชยมนตรี และวิภาวี กฤษณะภูติ (2561) ได้ทำการศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษาวัดในนครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า ด้านปัญหาการท่องเที่ยว ได้แก่ ราคาสินค้ามีการจำหน่ายในราคาที่สูงเกินจริง หรือมีการรับเร้าให้นักท่องเที่ยวซื้อสินค้าซึ่งส่งผลต่อชื่อเสียงและภาพลักษณ์ที่ไม่ดี มีระยะเวลาเปิดทำการค่อนข้างสั้น สินค้าที่ระลึกมีจำนวนน้อยและไม่หลากหลาย สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีน้อย และขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนา ในขณะที่เดียวกันงานวิจัยของ ประสิทธิ์

เวทประสิทธิ์ และคณะ (2561) พบว่า ด้านปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวของ จังหวัดสุพรรณบุรี ยังขาดความต่อเนื่องและขาดการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว การ ประชาสัมพันธ์ยังไม่มากเท่าที่ควร ยังมีสถานที่หลายแห่งขาดการปรับปรุง การจัดระเบียบ สมรรถนะทางภาษาต่างประเทศของบุคลากร ด้านการท่องเที่ยวบางช่วงเวลาร้านค้ายังมีการขาย สินค้าที่ขาดคุณภาพและเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการยังขาดความรู้ความเข้าใจในการเป็น เจ้าบ้านที่ดี Bhuiya (2018) ยังได้ระบุว่าอิทธิพลของปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในยังมีผลต่อการ จัดการสถานที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในอุทยานแห่งชาติลาวาชะระ (LAWACHARA) ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี และปัจจัยภายใน ได้แก่ องค์การ การจัดการเครือข่าย ผู้ให้บริการข้อมูล และการสร้างแบรนด์ชุมชน

สำหรับการศึกษาของ Yusuf et al. (2019) พบว่า ด้านปัญหาและการพัฒนายังมีหลายด้าน ได้แก่ เรื่องของความสะอาด ห้องน้ำสกปรก มีขยะ และมูลสัตว์ในสถานที่ท่องเที่ยว โครงสร้าง พื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีจำกัด สภาพการศึกษาของผู้ที่อาศัยในแหล่งท่องเที่ยวไม่ เพียงพอต่อการให้บริการที่มีคุณภาพ และข้อมูลเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวต่อ สาธารณชนขาดประสิทธิภาพและไม่เพียงพอทำให้เกิดเป็นปัญหาและลดความน่าดึงดูดใจของการ ท่องเที่ยวจึงเป็นเรื่องยากที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อให้เป็นจุดหมายของการเดินทาง ทุกฝ่ายต้องทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาล ธุรกิจ และชุมชน ท้องถิ่น สำหรับรัฐบาลท้องถิ่นกำหนดนโยบายที่สามารถกระตุ้นความน่าดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว ทั้งในและต่างประเทศ เพิ่มการลงทุนทางธุรกิจในภาคการท่องเที่ยว สนับสนุนชุมชนในท้องถิ่นให้ รักษาทรัพยากรและวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อความยั่งยืน การตระหนักถึงจุดหมายปลายทางของการ ท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญ เป็นการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวในภูมิภาค นอกจากนี้ ยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะเอาชนะปัญหาในแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ ด้านกิจกรรมส่งเสริมการ ท่องเที่ยว พระครูภาวนาเจดียนุกิจ และคณะ (2560) กล่าวว่า ชุมชนและองค์กรปกครองท้องถิ่นมี ส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและเป้าหมาย การร่วมกิจกรรม การวางแผน และการตัดสินใจ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการลงทุนและปฏิบัติในการสนองงบประมาณ สนับสนุนด้านแรงงานและ วัสดุ ในการดำเนินการด้านการท่องเที่ยว พัฒนาศักยภาพของชุมชนให้มีความรู้ความสามารถ เน้น ให้เกิดความยั่งยืน ก่อประ โยชน์แก่ท้องถิ่น บทบาทขององค์กรปกครองท้องถิ่นในการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในจังหวัดแพร่ควรมีบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตลาดท่องเที่ยว ด้านการแสวงหาและสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ด้านการให้บริการท่องเที่ยว ด้านการวางแผนพัฒนา และด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในขณะเดียวกัน โชติ บศิริรัฐ (2563) ที่ได้ศึกษา แนวทางขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ในเขตพื้นที่ตำบลเนินเพิ่ม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก พบว่า ควรมีสูนย์บริการนักท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวในตำบลเนินเพิ่มมากขึ้น ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในวางแผนจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องเป็นตัวกลางระหว่างชุมชนและหน่วยงานราชการ

จากการศึกษางานวิจัยของต่างประเทศในปี 2020 การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในประเทศกำลังพัฒนาของ Wondirad et al. (2020) พบว่า แนวทางการพัฒนาที่รัฐบาลให้การสนับสนุนนั้นมุ่งเน้นการเติบโตของเศรษฐกิจซึ่งละเลยหลักการพื้นฐานของแนวคิดสามบรรทัดล่าง โดยวัดความสำเร็จในแง่ของผลตอบแทนทางเศรษฐกิจและจำนวนของนักท่องเที่ยวแทนผลกระทบสุทธิของการท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจท้องถิ่น และชุมชน ด้านปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์ยังมีผลกระทบมาภิบาลที่ไม่ดี นโยบายการท่องเที่ยวที่ไม่คำนึงถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นหนึ่งในดัชนีที่รัฐบาลให้ความสนใจในภาคการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่เพียงพอและการขาดความตระหนักเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างยั่งยืนนำไปสู่การเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม สำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรัฐบาลท้องถิ่นในประเทศโปแลนด์นั้น Kaperka (2018) พบว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้รับการพิจารณาในการวางแผนและการดำเนินการจากโครงการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องบูรณาการกับการพัฒนาพื้นที่ท้องถิ่น ระดับท้องถิ่นจะต้องเป็นระดับพื้นฐานในการแก้ไขปัญหาและการสร้างเครื่องมือในการปฏิบัติที่รัฐบาลท้องถิ่นใช้และแสดงความต้องการของชุมชนท้องถิ่น ความร่วมมือระหว่างหน่วยงานสาธารณะเจ้าของธุรกิจและผู้มีส่วนได้เสียทางสังคมอื่น ๆ ความต้องการในระดับที่แตกต่างกันของรัฐบาลเป็นสิ่งสำคัญในการระบุและติดต่อกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ทำความเข้าใจเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของการเชื่อมต่อระหว่างกัน ให้ความรู้แก่ผู้เข้าร่วมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและติดตามผลลัพธ์ของการดำเนินการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจิตวิญญาณของหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ยังมีปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการท่องเที่ยวในหลาย ๆ ด้าน อาทิ ปัญหาของราคาสินค้าและบริการที่ยังมีราคาที่สูงเกินจริง สินค้าที่ขาดคุณภาพและเอาเปรียบนักท่องเที่ยว สินค้าที่ระลึกยังมีน้อยและขาดความหลากหลาย ทำให้ไม่เป็นที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว ปัญหาเรื่องของความสะอาด โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีจำกัด ความรู้ความสามารถของชุมชนไม่เพียงพอต่อการให้บริการที่มีคุณภาพและการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวต่อสาธารณชนยังมีน้อย ไม่ชัดเจน ขาดการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องและเข้าถึงได้ยากทำให้เกิดมีปัญหามา

เรื่องของการเดินทางและลดความน่าดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ในด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดความต่อเนื่องและการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว สถานที่หลายแห่งขาดการปรับปรุง การจัดระเบียบ ขาดความตระหนักเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างยั่งยืนนำไปสู่การเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม สมรรถนะทางภาษาต่างประเทศของบุคลากร ผู้ประกอบการยังขาดความรู้ความเข้าใจในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี และขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนา ดังนั้น การพัฒนาอย่างยั่งยืนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ รวมถึงการตอบสนองความต้องการทางด้านข้อมูลข่าวสารให้ทันสมัย รวดเร็ว และเข้าถึงได้ง่าย ยกกระดับศักยภาพของชุมชนให้มีความรู้ความสามารถ เน้นให้เกิดความยั่งยืน ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ท้องถิ่นและสังคม โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องเป็นตัวกลางระหว่างชุมชนและหน่วยงานราชการ

ด้านแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ

ผลการศึกษางานวิจัยทั้งของไทยและต่างประเทศ จากงานวิจัยของ กิติยา พุกผากิจ และบุญสม เกษประดิษฐ์ (2561) พบว่า ด้านแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน ควรนำเสนอรูปแบบการสร้างหมู่บ้านของและพื้นที่ เพื่อให้เกิดการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวชุมชน สร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น ถนน ระบบไฟฟ้า น้ำประปา ให้มีความสะดวกมากขึ้น เป็นพื้นที่ในการเรียนรู้วิถีวัฒนธรรมของชุมชน ปลูกจิตสำนึกของคนในชุมชนให้เกิดความรักและมีส่วนร่วมพร้อมอนุรักษ์วัฒนธรรมที่สามารถสร้างเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ เป็นการสร้างอาชีพและกระจายรายได้ให้แก่ชุมชน การประชาสัมพันธ์ในทุกรูปแบบ ทั้งการสนับสนุนจากภาครัฐ เอกชน ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งในท้องถิ่น อำเภอและจังหวัด เพื่อให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น เช่นเดียวกับ รัชดาภรณ์ ดันติกาธนะ (2559) กล่าวว่า สำหรับแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภทนันทนาการ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะต้องได้มีการร่วมมือกันในทุกๆด้านและมีการสนับสนุนจากภาครัฐให้มากขึ้น

สำหรับ เบญจมาศ ณ ทองแก้ว และคณะ (2560) ระบุว่า เป้าหมายการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดจากการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนครอบคลุมแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาสีเขียวและสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาโครงข่ายการท่องเที่ยวตำบลคันธุลีและพื้นที่เชื่อมโยง ส่วนด้านปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การพัฒนาสิ่งแวดล้อมความสะอาดที่เหมาะสมกับฐานทรัพยากรธรรมชาติ การมีกลุ่มคนที่มีศักยภาพร่วมบริหารจัดการ การมีองค์กรที่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง การสนับสนุนของฝ่ายวิชาการและการพัฒนาโครงข่ายการท่องเที่ยว จากการศึกษาของ กมลพิพัฒน์ ชนะสิทธิ์ และนรินทร์ สังข์รักษา (2561)

แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชน อาศัย ธรรมชาติเป็นฐานที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ วิถีทางธรรมชาติและวัฒนธรรม สนับสนุนให้คนในท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาชุมชนไปพร้อม ๆ กัน ในขณะที่ ประพันธ์ พงษ์ ชิมพงษ์ (2560) กล่าวว่า หลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีอิทธิพลต่อมาตรฐานคุณภาพ แหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมให้มีการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดย 5 อันดับแรก ได้แก่ การ ประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ประชาชนในท้องถิ่นควรได้รับ การฝึกอบรม การศึกษาและส่งเสริมให้มีกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว และการจัดเตรียมข้อมูลในการ ประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ ศิลปวิชญ์ น้อยสมมิตร และคณะ (2562) ยังพบว่า การ พัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนที่ยั่งยืน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับสูงทุกด้าน ค่าเฉลี่ยโดยเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การตลาดในแหล่งท่องเที่ยว การบูรณะการ ท่องเที่ยว การสร้างกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานการพัฒนา การส่งเสริมทักษะของ คนในพื้นที่ และประสิทธิภาพของแหล่งท่องเที่ยว

ภณสิทธิ์ อ้นยะ (2563) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยนำ 7 องค์ประกอบของปัจจัยที่นำ ความสำเร็จในการบริหารการท่องเที่ยว ได้แก่ การวางแผนผู้รับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวต้องมีการ วางแผนที่ชัดเจนและมีการเตรียมพร้อมรับมือนักท่องเที่ยว โดยมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อ เป็นตัวแทนของกลุ่มชุมชนในพื้นที่ในการปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางในการบริหาร จัดการเพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การบริหารจัดการพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวจะต้องอาศัยความ ร่วมมือจากทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นการดูแลรักษาและช่วยกันพัฒนาปรับปรุง การบริหารจัดการด้าน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวปรับปรุงแก้ไขเส้นทางเข้าถึงให้สะดวกมากยิ่งขึ้นและ ป้ายบอกทางให้มีความชัดเจน การบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครันไว้คอยบริการไม่ว่าจะเป็นห้องน้ำ ที่นั่ง ร้านค้า ร้านอาหาร และที่พัก การ บริหารจัดการให้เกิดคุณภาพการให้บริการแหล่งเที่ยวนั้น ควรมีผู้บริหารที่มีความรู้เฉพาะด้าน การท่องเที่ยวและมีทีมงานที่ดีในการทำงานร่วมกันจะทำให้เกิดคุณภาพยิ่งขึ้น การจัดการกิจกรรม ทางการท่องเที่ยวมีการจัดงานประจำปีขึ้นในทุก ๆ ปี เป็นงานสืบสานประเพณีวัฒนธรรมของ ชุมชนโดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการบริหารจัดการ ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว ควรเริ่มจากการ ประเมินความต้องการของชุมชนที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยวและประเมินความพร้อมด้านการ ท่องเที่ยว หัวใจหลักของการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ และ ร่วมบริหารจัดการ ตอบโจทย์ในเรื่องของเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิตที่ดี สังคมดี เพราะทุกคนให้ความ ร่วมมือ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน

ในอีกแง่มุมหนึ่ง อ้อมตะวัน สารพันธ์ (2560) ได้ระบุถึงองค์ประกอบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ 4 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านพื้นที่ องค์ประกอบด้านกิจกรรม องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม และองค์ประกอบด้านการจัดการ ไชยา ยิ้มวิไล และคณะ (2562) ได้ระบุว่า องค์ประกอบการมีส่วนร่วมของชุมชน ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การร่วมในการวางแผน (Participation in Planning) การร่วมในการดำเนินกิจกรรม (Participation in Implementation) การร่วมในการรับประโยชน์ (Participation in Benefit Sharing) และการร่วมในการประเมินผล (Participation in Evaluation) ซึ่งสอดคล้องกับ นิทยา งามยิ่งยง และละเอียด ศิลาน้อย (2560) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนจะต้องเริ่มตั้งแต่การวางแผนจนถึงขั้นตอนการปฏิบัติและประเมินผล โดยคำนึงถึงระเบียบและข้อกฎหมาย การสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยวและการกระจายรายได้ให้ทั่วถึงทุกภาคส่วนของชุมชน ทุกฝ่ายต้องร่วมรับผลประโยชน์ และรับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมกัน รวมทั้งภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องมามีส่วนร่วมด้วยเช่นกัน

สำหรับ พวรธรตร์ วรพันธ์ (2559) กล่าวว่า การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ด้านศักยภาพของพื้นที่ควรปรับปรุงในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านงบประมาณต้องมีการร่วมมือกันทั้งภาครัฐและเอกชน ด้านสิ่งแวดล้อมต้องมีการประชาสัมพันธ์เสริมสร้างความรู้พร้อมกับปลูกจิตสำนึกให้กับนักท่องเที่ยวและชุมชนเจ้าของพื้นที่เพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบผสมผสาน มัสลิน วุฒิสินธ์ (2560) สามารถทำได้โดยจัดให้ชุมชนแต่ละหมู่บ้านเป็นจุดหมายปลายทาง ทางการท่องเที่ยวตามพื้นฐานทรัพยากรเดิมของแต่ละพื้นที่ โดยพิจารณาคูณสมบัติด้านศักยภาพ สังคมวัฒนธรรมของชุมชนเป็นแกนหลัก มีการเชื่อมโยงทรัพยากรท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นเครือข่าย ต่อยอดผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวดั้งเดิมและยังไม่เคยมีในพื้นที่มาก่อนแต่มีศักยภาพมาผสมผสานกัน สำหรับความท้าทายของการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น ต้องมีกฎระเบียบ มีวิธีแก้ไขที่เหมาะสมและระมัดระวัง ในด้านแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวในบริบทของชุมชนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบการวางแผน การปกป้องพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ธรรมชาติ การอบรมให้ความรู้ การจัดการด้านการเงินที่มาจากการท่องเที่ยวและแขกผู้มาเยือน บวกกับจุดแข็งด้านความหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงคุณค่าดั้งเดิมของพื้นที่และตอบสนองการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ควรเริ่มจากการประเมินศักยภาพของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ความพร้อม และความต้องการของชุมชนที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับฐานทรัพยากรธรรมชาติ สนับสนุนให้คนในท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาชุมชนไปพร้อม ๆ กัน

เริ่มตั้งแต่การวางแผนจนถึงขั้นตอนการปฏิบัติและประเมินผล ภายใต้ระเบียบและข้อกำหนดที่กำหนดพร้อมทั้งปลูกจิตสำนึกให้กับนักท่องเที่ยวและชุมชนเจ้าของพื้นที่ในการอนุรักษ์และพัฒนา โดยอาศัยศักยภาพที่มีอยู่และจุดเด่นลักษณะของพื้นที่เป็นฐานที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศ วิถีทางธรรมชาติและวัฒนธรรม เพื่อสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว สร้างอาชีพกระจายรายได้ การขยายตัวของเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิต และสังคมที่ดี ทุกฝ่ายร่วมรับผลประโยชน์และร่วมรับผิดชอบ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกันในทุก ๆ ด้าน ภาครัฐให้การสนับสนุนทางด้านวิชาการ การอบรมให้ความรู้ งบประมาณ การจัดการด้านการเงินที่มาจากการท่องเที่ยว และการประชาสัมพันธ์ในทุกรูปแบบ เพื่อตอบสนองแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง

ด้านการเปรียบเทียบความแตกต่างตามลักษณะทางสังคมของประชากร

ผลการศึกษางานวิจัย ของ วรรณวิษา สัจจธรรม (2559) ได้ทำการศึกษาเรื่อง กลยุทธ์ส่วนประสมการตลาดบริการและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัย พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ด้านอายุและสถานภาพต่างกัน ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการต่างกัน ส่วนด้านเพศ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนา และระยะเวลาในการอยู่อาศัย พบว่า ไม่ต่างกัน การศึกษาการเปรียบเทียบบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว โชติ บดีรัฐ (2563) เมื่อจำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือน ระยะเวลาในการอยู่อาศัย มีผลต่อบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสถานภาพและระดับการศึกษา พบว่า ไม่มีผลต่างกัน ด้านงานวิจัยของ พศวรรตร์ วริพันธ์ (2559) กล่าวว่า อายุ อาชีพ และสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในขณะที่ นุชประวีร์ ลิขิตศรีณย์ และคณะ (2561) ที่ได้ศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการใช้จ่ายส่วนประสมทางการตลาดในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดพิจิตร พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ที่ต่างกันส่งผลต่อความคิดเห็นต่อระดับความเหมาะสมด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดพิจิตรตามส่วนผสมทางการตลาดต่างกัน และเฉลิมรัชต์ เข้มราช (2558) ผลการวิจัย พบว่า ลักษณะทางสังคมของประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวด้านเพศ อายุ รายได้ สถานภาพ การศึกษา อาชีพที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่ต่างกัน แตกต่างจากงานวิจัยของ จิระปะภา กล้าเพชร (2560) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน ส่วนปัจจัยบุคคลด้านระดับการศึกษาและช่องทาง

การรับสื่อมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน สนับสนุนงานวิจัยของ อนพัทธ์ หอนงคู (2563) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยด้านสื่อดิจิทัลทางการตลาดที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่สวนคูสิต พบว่าปัจจัยด้านเพศ รายได้ และการศึกษาที่ต่างกัน ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นด้านปัจจัยสื่อดิจิทัลทางการตลาดต่างกัน

ในขณะที่เดียวกันงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ จงชนะวัฒน์ (2560) กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว สำหรับงานวิจัยของ ทศพร กิจอริยกุล (2561) ที่ทำการศึกษารื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการดำเนินงานเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนของเทศบาลเมืองพนัสนิคม อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษา พบว่า อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพทางสังคมต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานเมืองน่าอยู่ต่างกัน ส่วนของ สุรศักดิ์ อนันตะโสพนธ์ (2561) ยังพบว่า อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันที่ต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการ โฮสเทลในเมืองพัทยาต่างกัน และ ปรัชญา บุญเดช และแสงแข บุญศิริ (2561) ที่ได้ทำการศึกษารื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่ประกอบด้วย อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือนต่างกัน ของนักท่องเที่ยว ส่งผลต่อความต้องการด้านการท่องเที่ยว และความคิดเห็นต่อศักยภาพการท่องเที่ยวถ้ำเลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง แตกต่างกัน นอกจากนี้ ญาณิพัชญ์ อภรณ์แสงวิจิตร (2560) พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยว ในด้านความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปี มากที่สุดคือ 1-3 ครั้ง 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมา 4-6 ครั้ง 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ต่อมา 7-10 ครั้ง 136 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 และสุดท้ายคือ มากกว่า 10 ครั้ง 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ ปัจจัยลักษณะทางสังคมของประชากรแล้วยังมีแรงจูงใจในตนเองและแรงจูงใจด้านจริยธรรม (วันทยา เฉลิมพลวรรณคดี และสมบัติ ชำรงสินถาวร, 2563)

นอกจากนี้การศึกษางานวิจัย Adongo et al. (2018) ได้ทำการวิจัยเรื่องค่านิยมของนักท่องเที่ยวและทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน การท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติโมเล (Mole National Park: MNP) ในประเทศกานา การวิเคราะห์เชิงสำรวจบ่งชี้ว่า คุณค่ามีความหมาย สิ่งที่มาจากทัศนคติเชิงประจักษ์ที่มีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ การเอาใจใส่ต่อนักท่องเที่ยว และการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น ในฐานะที่เป็นแง่มุมของการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการท่องเที่ยว ด้านเพศ ศาสนา โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ การสำรวจครั้งที่ผ่านมาของเขตอนุรักษ์ธรรมชาติและชมรมสิ่งแวดล้อม การเป็นสมาชิก การศึกษาสรุปว่า คุณค่าเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการท่องเที่ยว (Sustainable Development Tourism: SDT) สำหรับ Ristić et al. (2019) การ

ท่องเที่ยวและการพัฒนาที่ยั่งยืนของการตั้งถิ่นฐานในชนบทในพื้นที่คุ้มครอง แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาในปัจจุบันของการท่องเที่ยวอยู่ในขอบเขตของความยั่งยืนและก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนของการตั้งถิ่นฐานในชนบท เนื่องจาก (Sustainable Rural Development Index: SRDI) มีผลเป็นบวกการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวจึงอาจกลายเป็นหนึ่งในแผนพื้นฐานสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนของชนบท ด้วยการส่งเสริมคุณค่าทางธรรมชาติและมนุษย์ การเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว รวมถึงความต้องการในการลงทุนธุรกิจใหม่และการกลับมาของประชากร เป็นผลให้จุดอ่อนจะกลายเป็นจุดแข็ง ในขณะที่เดียวกันภัยคุกคามจะกลายเป็นโอกาส ผ่านการขยายตัวของการท่องเที่ยวบนพื้นฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะทางสังคมของประชากร ด้านเพศ อายุ อาชีพ สถานะภาพ รายได้ ระดับการศึกษา และลักษณะพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันนั้นสามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมและระดับความคิดเห็นทั้งในส่วนที่ต่างกันและไม่ต่างกัน โดยความต้องการและความคิดเห็นจะขึ้นกับบริบทพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ความพึงพอใจ และประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวได้รับ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงปัจจัยด้านใดด้านหนึ่ง เช่น เมื่อบุคคลมีรายได้เพิ่มขึ้น ย่อมแสวงหาการบริโภคที่ดีขึ้น แต่หากสามารถตอบสนองความพึงพอใจและความต้องการเหล่านั้นให้แก่นักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม ความคิดเห็นและความคาดหวังก็จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่ถ้าหากนักท่องเที่ยวไม่พึงพอใจในสิ่งที่ได้รับ เช่น อาจมีความต้องการและความคาดหวังที่สูงขึ้น หรือน้อยลงก็อาจทำให้ความคิดเห็นมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป

จากแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมของประชากร และงานวิจัยด้านการเปรียบเทียบความแตกต่างตามลักษณะทางสังคมของประชากรที่ได้กล่าวมานั้น ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาในวัตถุประสงค์ที่ 3) และวัตถุประสงค์ที่ 4) ซึ่งสามารถนำมาตั้งเป็นสมมติฐานการวิจัย ได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 (H1) ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 (H2) ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

จากการทบทวนทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ ดังนี้

ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชน พบว่า งานวิจัยส่วนมากได้กล่าวถึง ศักยภาพของแหล่งทรัพยากรท่องเที่ยว 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ด้านคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการต้อนรับของคนในชุมชน และยังมียังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ของการท่องเที่ยว ตามหลัก (6As) ได้แก่ การเข้าถึงแหล่ง

ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก ความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัย การจัดกิจกรรม และการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างความสนใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบด้านที่พักและด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านแรงจูงใจที่เป็นศักยภาพ คือ ความมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม ความเป็นเอกลักษณ์ ความหลากหลาย และโดดเด่น วิถีชีวิต ภูมิปัญญาและองค์ความรู้ที่มีการสืบสานต่อ ๆ กันมา ด้านการบริหารจัดการ มีหลายกิจกรรมประเพณี การรักษาสภาพแวดล้อมและฟื้นฟูสถานที่ท่องเที่ยวจากการใช้ประโยชน์ และด้านความพร้อมในการรองรับการท่องเที่ยว ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาองค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ชุมชน ทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย โดดเด่นในด้านการท่องเที่ยวตามยุทธศาสตร์การพัฒนา สร้างรูปแบบการเสริมสร้างศักยภาพ มุ่งเน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มการท่องเที่ยวโดยการปรับปรุงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวที่เพียงพอและเป็นไปตามมาตรฐานสากล จากการเชื่อมโยงทางด้านแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้วิจัยได้พัฒนาและรวบรวมเพื่อศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวใน 5 องค์ประกอบได้แก่ ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง และด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว เพื่อนำไปศึกษาในวัตถุประสงค์ที่ 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว

ด้านความคาดหวังและความต้องการในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ความสะดวกสบายในการเข้าถึงยังมีปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยของสภาพเส้นทาง ปัญหาของราคาสินค้าและบริการที่มีราคาที่สูงเกินจริง ซึ่งส่งผลต่อชื่อเสียงและภาพลักษณ์ที่ไม่ดี การประชาสัมพันธ์ยังมีไม่มากเท่าที่ควร สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีน้อย และขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนา การกำหนดพื้นที่กิจกรรมให้มีความเหมาะสม รวมทั้งขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ด้านปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยว ยังพบว่า ขาดความต่อเนื่องและขาดการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ยังมีสถานที่หลายแห่งขาดการปรับปรุง การจัดระเบียบสมรรถนะทางภาษาต่างประเทศของบุคลากร ผู้ประกอบการยังขาดความรู้ความเข้าใจในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี แนวทางการพัฒนาไม่ควรมุ่งเน้นการเติบโตของเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวโดยที่ไม่คำนึงถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมและการขาดความตระหนักเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างยั่งยืนนำไปสู่การเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม นอกจากนี้ สิ่งสำคัญที่จะเอาชนะปัญหาในแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ ชุมชน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และองค์กรปกครองท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและเป้าหมาย

การเสนอแผนโครงการ กิจกรรมต่าง ๆ การปลูกฝังจิตสำนึกและสร้างความภูมิใจให้เจ้าของชุมชน และได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาค รวมถึงการอนุรักษ์ฟื้นฟูและ บริหารการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างความสมดุลและยั่งยืน ด้วยเหตุผล ดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ไว้ ดังนี้ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความ ต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และความ ต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม เพื่อนำไปศึกษาในวัตถุประสงค์ที่ 2) เพื่อศึกษาระดับความ คิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการ ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว

ปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับฐานทรัพยากรธรรมชาติ การมีกลุ่มคนที่มีศักยภาพร่วมบริหารจัดการ การมี องค์การที่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง การสนับสนุนของฝ่ายวิชาการและการพัฒนาโครงสร้าง การท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืนโดยการอาศัยธรรมชาติเป็นฐาน ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศ วิถีทางธรรมชาติและ วัฒนธรรม สนับสนุนให้คนในท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาชุมชนไปพร้อม ๆ กับการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยนำ 7 องค์ประกอบของปัจจัยที่นำความสำเร็จในการบริหารการ ท่องเที่ยว แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งได้มีงานวิจัยได้ระบุถึงองค์ประกอบการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวไว้ 4 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านพื้นที่ องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ องค์ประกอบด้าน การมีส่วนร่วม และองค์ประกอบด้านการจัดการ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนเริ่มตั้งแต่การ วางแผนจนถึงขั้นตอนการปฏิบัติและประเมินผล โดยคำนึงถึงระเบียบและข้อกำหนด การสร้าง ความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยวและการกระจายรายได้ให้ทั่วถึง ทุกฝ่ายร่วมรับผลประโยชน์และ ร่วมรับผิดชอบ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ด้านศักยภาพของพื้นที่ควรปรับปรุงในเรื่องของสิ่ง อำนวยความสะดวก ด้านงบประมาณต้องมีการร่วมมือกันทั้งภาครัฐและเอกชน ด้านสิ่งแวดล้อม ต้องมีการประชาสัมพันธ์เสริมสร้างความรู้พร้อมกับปลูกจิตสำนึกให้กับนักท่องเที่ยวและชุมชน เจ้าของพื้นที่เพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยแรงจูงใจในตนเองและแรงจูงใจ ด้านจริยธรรม และแนวคิดการปกครองชีวญาณด้านสิ่งแวดล้อม โดยสร้างความเชื่อและแรงจูงใจ ทำให้ง่ายต่อการควบคุมโดยไม่ใช้กำลังและกฎหมายบังคับให้ปฏิบัติ

จากการศึกษาด้านแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ สามารถทำได้ โดยจัดให้ชุมชนแต่ละหมู่บ้านเป็นจุดหมายปลายทางทางการท่องเที่ยวตามพื้นฐานทรัพยากรเดิมของแต่ละพื้นที่ โดยการอาศัยธรรมชาติเป็นฐานไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศ วิถีทาง ธรรมชาติและวัฒนธรรม มีการเชื่อมโยงทรัพยากรท่องเที่ยวต่าง ๆ เป็นเครือข่าย ต่อยอดผลิตภัณฑ์ การท่องเที่ยวดั้งเดิม และการท่องเที่ยวที่ยังไม่เคยมีในพื้นที่มาก่อนแต่มีศักยภาพเหมาะสมสานกับทรัพยากรที่มีอยู่อย่างสร้างสรรค์เป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับความท้าทายของการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น ต้องมีกฎระเบียบ มีวิธีแก้ไขที่เหมาะสมและระมัดระวัง ในด้านแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวในบริบทของชุมชนตามองค์ประกอบ 4 ด้าน โดยคำนึงถึง ระเบียบและข้อกำหนด พร้อมกับการอบรมให้ความรู้ การจัดการด้านการเงินที่มาจากการท่องเที่ยว และแขกผู้มาเยือน บวกกับจุดแข็งด้านความหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงคุณค่าดั้งเดิมของพื้นที่และตอบสนองการท่องเที่ยวแบบผสมผสานอย่างยั่งยืน ในแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา เรื่อง แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งรายละเอียดในการดำเนินการวิจัย มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การสร้างเครื่องมือ
6. การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
7. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การศึกษานี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) หมายถึง การวิจัยที่เน้นการใช้ข้อมูลที่เป็นตัวเลขแสดงปริมาณมากน้อยหรือความเป็นสัดส่วนเป็นหลักฐานยืนยันความถูกต้องของข้อค้นพบและข้อสรุปต่าง ๆ ของเรื่องที่ทำการศึกษาและวิจัย

การเก็บข้อมูล ใช้วิธีแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ให้กับชุมชน ชาวบ้านในเขตท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เพื่อสืบค้นข้อมูลในแนวทาง ใช้ตัวเลขมาประกอบการวิเคราะห์ และสรุปผล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สามารถตอบวัตถุประสงค์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. การเลือกประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชุมชน ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพขายของทั่วไป ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในเขตกลุ่มตำบลบ้านใหม่ เขตบ้านจำปา ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ หมูบ้าน วัด

ผู้ประกอบการร้านอาหารและแหล่งท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในเขตอำเภอสีโคดตะบอง อย่างน้อย 1 ครั้ง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบผสม ซึ่งจะมีการเลือกพื้นที่ที่เป็นเป้าหมายโดยตรงของแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากผู้วิจัยไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ดังนั้น เพื่อคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จะเป็นตัวแทนของประชากร ผู้วิจัยจึงได้ใช้สูตรขนาดตัวอย่างของคอคแรน (Cochran) สำหรับข้อมูลต่อเนื่อง โดยต้องการสุ่มตัวอย่างให้มีความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มที่ยอมรับได้ที่ .05 ใช้มาตราส่วนประเมินค่าลิเคิร์ต (Likert scale) ที่ 5 ระดับ ซึ่งจะได้ประมาณค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของสเกล (Scale) เป็น 1.25 สูตรขนาดตัวอย่างของคอคแรน สำหรับข้อมูลต่อเนื่องและตัวอย่างการใช้งาน (Cochran, 1977) ดังนี้

$$n = \frac{(t)^2(s)^2}{(d)^2}$$

n	คือ	ขนาดตัวอย่างที่ควรสุ่ม
t	คือ	ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ที่ .05 (.025 นิ้วแต่ละหาง = 1.96)
s	คือ	ความคลาดเคลื่อนของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานในประชากรที่ 5 ระดับ
d	คือ	ขอบเขตของข้อผิดพลาดที่ยอมรับ

$$n = \frac{(1.96)^2 \times (1.25)^2}{(5 \times 0.025)^2}$$

$$n = \frac{6.0025}{0.0156} = 384.77$$

≈ 385 ตัวอย่าง

จากการคำนวณกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรข้างต้นจะได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 ตัวอย่าง และเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรมากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกกลุ่มตัวอย่างเพิ่มอีกจำนวน 15 คน รวมขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นเป็น 400 ตัวอย่าง

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 เมื่อได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยเลือกสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ทฤษฎีความน่าจะเป็น ด้วยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกศึกษาพื้นที่ท่องเที่ยวโดยตรง จากข้อมูลของอำเภอสีโคดตะบอง การศึกษา และการสังเกตจากตัวจริง

พบว่า เขตพื้นที่กลุ่มบ้านใหม่และเขตบ้านจำปาเป็นเขตแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย ชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสีโคตตะบองแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้ง จากนั้นผู้วิจัยได้นำมา กำหนดสัดส่วน โควตา (Quota sampling) แบ่งตามประเภท โดยคำนึงถึงสัดส่วนจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามประเภท

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	สัดส่วนร้อยละ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1. ชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว	30.00	120
2. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง	5.00	20
3. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในเขตอำเภอสีโคตตะบอง	65.00	260
โดยรวม	100	400

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นถึงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามประเภทตามสัดส่วน โควตาที่กำหนดในจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 400 ตัวอย่าง เป็นตัวแทนของประชากรที่ศึกษา จากการคำนวณสามารถได้ผลโดยมีรายละเอียด ดังนี้ ชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว จำนวน 120 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 30.00 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 20 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 5.00 และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในเขตอำเภอสีโคตตะบอง อย่างน้อย 1 ครั้ง จำนวน 260 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 65.00

ขั้นตอนที่ 2 ภายหลังได้สัดส่วนตามประเภทของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Nonprobability sampling) โดยเจาะจงเลือกกลุ่มตัวอย่างในชุมชนพื้นที่ท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาเที่ยวในอำเภอสีโคตตะบองแล้ว อย่างน้อยหนึ่งครั้ง และเป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป โดยจะมีส่วนคำถามเพื่อคัดกรองผู้ตอบแบบสอบถาม และเนื่องจากสถานการณ์โควิด-19 จึงใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบออนไลน์ทั้งหมด โดยใช้แบบสอบถามผ่าน Google form

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อให้การเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้มีวิธีขั้นตอนในการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ ซึ่งได้มาจากการค้นคว้าจากหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น หนังสือเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว กฎหมายระเบียบการ และนโยบายของรัฐบาลต่อการท่องเที่ยว วิทยานิพนธ์ งานวิจัย วารสารหรือบทความ รวมถึงข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยในการดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และสรุปข้อมูลดังกล่าว

2. ข้อมูลหลัก เป็นการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ ได้มาจากการตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในการเก็บข้อมูลจากชุมชน ผู้ประกอบอาชีพขายของทั่วไปในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว ชาวบ้านที่อาศัยในเขตแหล่งท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในเขตอำเภอสี โคนดตะบอง ซึ่งรูปแบบของแบบสอบถามก็จะเป็นทั้งแบบคำถามปลายปิดและปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ใช้ทัศนคติได้เต็มที่ด้วยการสร้างสัมพันธที่ดีกับผู้ตอบแบบสอบถาม และอธิบายให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้จากการศึกษาครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอำเภอสี โคนดตะบอง โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนต่อไป ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม คือ อยู่ระหว่าง กลางเดือนมีนาคม พ.ศ. 2564 ถึง กลางเดือนเมษายน พ.ศ. 2564

วิธีการผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย/กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานไปยังสำนักงานที่ว่าการอำเภอสี โคนดตะบอง สำนักงานมหาดไทยอำเภอ สำนักงานสารสนเทศ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวอำเภอ และผู้ใหญ่บ้านกลุ่มบ้านใหม่และบ้านจำปาเขตพื้นที่ท่องเที่ยวในอำเภอสี โคนดตะบอง ที่ผู้วิจัยทำการศึกษา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและแจกแบบสอบถามจากผู้ประกอบการ ชาวบ้าน ชุมชนที่อยู่ในแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอสี โคนดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว การเก็บข้อมูลการวิจัย เนื่องจากสถานการณ์โควิด-19 ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบออนไลน์ทั้งหมด

เกณฑ์การคัดเลือก – คัดออก กลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เลือกในการวิจัยในครั้งนี้ คือ คนในชุมชนพื้นที่ท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาเที่ยวในอำเภอสี โคนดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว อย่างน้อยหนึ่งครั้ง และมีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป

เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่างที่เลือกในการวิจัยในครั้งนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเดินทางไปท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ โดยจะมีคำถามคัดกรองในกรณีเมื่อผู้ตอบแบบสอบถามตอบไม่เคยเดินทางไปท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบองระบบก็จะหยุดการดำเนินการโดยอัตโนมัติ และกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามไม่ครบตามที่กำหนดไว้ จะมีการคัดออกจากกลุ่มตัวอย่างด้วยเช่นกัน

การเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ไม่มีความเสี่ยงแต่อย่างใด ซึ่งผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยเป็นความลับ โดยเก็บข้อมูลที่ได้รับในเครื่องโน้ตบุ๊กส่วนตัว ซึ่งต้องใส่รหัสผ่านของผู้วิจัยเท่านั้น เพื่อใช้งานและมีการตั้งรหัสผ่านในการเข้าถึงไฟล์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมโครงการ การเผยแพร่ผลการวิจัยจะกระทำในภาพรวม โดยผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยออกเปิดเผยไม่ว่าในทางใด ๆ เว้นแต่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยจะยินยอมให้เปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยได้อนุญาตไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้จากผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย หลังการเผยแพร่ผลการวิจัยจะนำข้อมูลดังกล่าวไปทำลายหลังจากนั้นภายในระยะเวลา 1 ปี

การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามออกไปทั้งหมด จำนวน 450 ชุด และสามารถเก็บได้จริงทั้งหมด 420 ชุด คิดเป็นอัตราการตอบกลับ (Responses Rate) ร้อยละ 93.33 แต่ภายหลังได้ทำการคัดกรองความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม รวมทั้งแบบสอบถามที่มีข้อมูล Outlier ออกแล้ว คงเหลือแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 ชุด ซึ่งจะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ผลต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในหัวข้อที่สนใจศึกษา คือ แบบสอบถามที่มีโครงสร้าง มีคำถามแบบปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ระบุคำตอบและแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นอิสระ ส่วนแบบปลายปิดเป็นการระบุคำตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย และเป็นการให้ระดับคะแนนตามน้ำหนักของแต่ละคำถาม แบบสอบถาม ประกอบด้วย

- 1) คำถามเกี่ยวกับลักษณะทางสังคมของประชากร ซึ่งประกอบด้วย ส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนคำถามเกี่ยวกับลักษณะการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง
- 2) คำถามเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว
- 3) คำถามเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

4) คำถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะต่อแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว (สามารถเข้าถึงรายละเอียดของแบบสอบถามได้ใน ผนวก ก)

โดยคำถามในส่วนที่ 2 และ 3 ในแบบสอบถามของการวิจัยครั้งนี้เป็นคำถามปลายปิด ชนิดมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้ 5 ระดับ (วุฒิชชาติ สุนทรสมัย, 2562) ดังนี้

ระดับคะแนน	ความหมายระดับความคิดเห็น
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์การแปลความหมายของช่วงคะแนนเฉลี่ยโดยการนำคะแนนแบบมาตราส่วนประเมินค่าลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ มาจัดเป็นอันตรภาคชั้น ในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$$\text{อันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\text{แทนค่า} = \frac{5 - 1}{5} = 0.80$$

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
1.00 – 1.80	หมายถึง มีความสำคัญน้อยที่สุด
1.81 – 2.60	หมายถึง มีความสำคัญน้อย
2.61 – 3.40	หมายถึง มีความสำคัญปานกลาง
3.41 – 4.20	หมายถึง มีความสำคัญมาก
4.21 – 5.00	หมายถึง มีความสำคัญมากที่สุด

การสร้างเครื่องมือและทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างเครื่องมือในการวิจัยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี และการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 1.2 วิเคราะห์ขอบเขตที่จะศึกษา และนำความคิดและทฤษฎีมากำหนดกรอบความคิดที่เกี่ยวกับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.3 สร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาต่อไป

1.4 นำแบบสอบถามฉบับที่เป็นภาษาไทยแปลความหมายเป็นภาษาลาวโดยมีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจความหมายได้อย่างลึกซึ้ง และถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยการทดสอบกับกลุ่มที่ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ประมาณ 30 ชุด หากเห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นพ้องต้องกันและไม่มีผลสะท้อนตอบกับ แสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจและแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือสูงสามารถนำไปใช้ได้

2. การทดสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความถูกต้องของคำถาม จากนั้นนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ในด้านการจัดการท่องเที่ยว จำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความชัดเจนของ ภาษา ถ้อยคำ และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) หลังจากนั้นจึงนำไปตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือและค่าความเชื่อมั่น

3. การทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity)

ภายหลังพัฒนาเครื่องมือและได้มีการทดลองแจกแบบสอบถามเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์และปรับปรุงแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) การทดสอบค่าความเชื่อมั่น โดยการทดสอบครั้งเดียวด้วยค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ซึ่งมีค่าระหว่าง -1 ถึง +1 โดยค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 มาก แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือสูง ส่วนการทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบสอบถามนี้ ได้รับความกรุณาจาก ท่านผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาและตัดสินใจจากความเชี่ยวชาญในการตรวจทานให้ จึงนับได้ว่ามีความเที่ยงตรงในเนื้อหาที่ยอมรับได้ เพื่อให้การให้คะแนนมีความเห็นพ้องต้องกันจึงได้กำหนดการแทนค่าคำถาม (วุฒิชชาติ สุนทรสมัย, 2552, น. 204) ดังนี้

เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าคำถามนั้นมีความสำคัญสอดคล้องกับเนื้อหา จะให้คะแนนเท่ากับ 1
 เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าคำถามนั้นไม่สำคัญสอดคล้องกับเนื้อหา จะให้คะแนนเท่ากับ -1
 เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าคำถามนั้นไม่แน่ใจว่าสำคัญสอดคล้องกับเนื้อหา จะให้คะแนนเท่ากับ 0

เมื่อผ่านการตรวจทานและให้คะแนนจนครบแล้วจึงนำเอาผลที่ได้มาหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา เพื่อหาค่าส่วนดัชนี (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การเห็นพ้องต้องกันของผู้ทรงคุณวุฒิไว้อย่างน้อยร้อยละ 70 ขึ้นไปในแต่ละหัวข้อคำถาม Hair et al. (2014) เพื่อให้มั่นใจว่ามาตราส่วน (1) เป็นไปตามนิยามแนวคิด (2) เป็นแบบมิตติเดียว และ (3) ตรงตามระดับความน่าเชื่อถือโดยมีสูตรการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน	ค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหา
R แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นด้านบวกหรือความเห็นที่สำคัญของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่า $IOC \geq 0.70$ ถือว่าคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา สามารถใช้ได้

$IOC < 0.70$ ถือว่าไม่มีความเที่ยงตรงกับเนื้อหา ให้ตัดคำถามนั้นออกไป

โดยมีผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ในการตรวจสอบความสอดคล้องของคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ดังรายนามต่อไปนี้

ตารางที่ 2 รายชื่อและตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC)

ลำดับ	รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	ตำแหน่งทางวิชาการ
1	ดร.ศรัณญา แสงลิ้มสุวรรณ	อาจารย์ประจำสาขาการจัดการธุรกิจและสารสนเทศ คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา
2	ผศ.ดร.ชานา อังคนุรักษ์พันธ์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวและบริการ คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา
3	ผศ.ดร.ชนกณ นิธิเชาวกุล	อาจารย์ประจำสาขาการตลาด คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา
4	ดร.วิระสิทธิ์ ปิติเจริญพร	อุปนายก สมาคมศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยบูรพา
5	อ.อมรฤทธิ์ วัฒนะ	นายกสมาคม เอสเอ็มอี บูรพา จังหวัดชลบุรี

(สามารถเข้าถึงรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน ผนวก ข)

จากการทดสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยมีข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 85 ข้อ มีข้อคำถามผ่านเกณฑ์ที่มีค่ามากกว่าร้อยละ 0.70 จำนวน 83 ข้อ และมีข้อคำถามที่มีค่าน้อยกว่า 0.70 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งได้ขอคำแนะนำและทำการปรับปรุงตามคำแนะนำของท่านผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ทำให้ยังคงเหลือข้อคำถามไว้ทั้งหมด คือ จำนวน 85 ข้อ โดยข้อคำถามดังกล่าว ได้ทำการปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญและท่านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อให้ถูกต้องในด้านโครงสร้างเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สมบูรณ์ขึ้น ก่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม และสามารถวัดผลได้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ทำการศึกษา

จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้นำไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 30 ชุด เพื่อทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาและค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคำถามมากกว่า 0.70 ถือว่าข้อคำถามสามารถเชื่อถือได้ (กัลยา วานิชย์บัญชา และจิตตา วานิชย์บัญชา, 2561)

จากการนำแบบสอบถามที่ได้นำไปทดลองใช้ (Try out) จำนวน 30 ชุด ได้ผลค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามแบบรายข้อ ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่น

ปัจจัยด้าน	Cronbach's Alpha	จำนวนข้อคำถาม	ผลที่ได้
ด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว			
2.1 ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	.825	5	ผ่านเกณฑ์
2.2 ด้านความปลอดภัย	.845	5	ผ่านเกณฑ์
2.3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	.923	6	ผ่านเกณฑ์
2.4 ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	.828	5	ผ่านเกณฑ์
2.5 ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	.893	6	ผ่านเกณฑ์
ด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว			
3.1 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	.889	5	ผ่านเกณฑ์
3.2 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	.787	5	ผ่านเกณฑ์
3.3 ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว	.869	5	ผ่านเกณฑ์
3.4 ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว	.901	5	ผ่านเกณฑ์
3.5 ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	.740	5	ผ่านเกณฑ์
3.6 ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	.853	5	ผ่านเกณฑ์

แหล่งที่มา ได้มาจากการคำนวณข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (สามารถเข้าถึงรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน ผนวก ค)

จากผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟา พบว่า ข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคแอลฟาของคำถามเกิน 0.70 ในแต่ละข้อ ดังนั้นสรุปได้ว่าข้อคำถามถือว่าใช้ได้และมีความเชื่อมั่น

เมื่อได้แบบสอบถามที่สอดคล้องและมีความเชื่อมั่นแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามฉบับภาษาไทยไปแปลเป็นฉบับภาษาลาวเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามทุกเพศวัย อายุ อาชีพ และระดับการศึกษา ได้เข้าใจในวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ โดยใช้คำศัพท์ที่เข้าใจง่ายและใกล้เคียง

กับต้นฉบับภาษาไทยให้มากที่สุด หลังจากทำการแปลภาษาลาวเป็นที่เรียบร้อยแล้วผู้วิจัยได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้เชี่ยวชาญทั้งด้านภาษาไทยและภาษาลาวตรวจสอบอีกครั้งเพื่อความถูกต้องของการใช้ภาษา โดยผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบครั้งนี้ คือ หัวหน้ากองฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ คณะวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ซึ่งจบการศึกษาในระดับปริญญาเอก ที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย ในการตรวจสอบความสอดคล้องทำให้แบบสอบถามมีความถูกต้องสมบูรณ์ครบถ้วนตามเนื้อหาและเป็นไปตามหลักจริยธรรมของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

เมื่อรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามแล้ว สำหรับการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistic Package for Social Sciences) ในการประมวลผล และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequency) ในการวิเคราะห์ส่วนที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ด้านเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ และส่วนคำถามเกี่ยวกับลักษณะการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

H1.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ด้านเพศ และสถานภาพ ใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

H1.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H1.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกัน (จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ด้าน อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และลักษณะการท่องเที่ยว (จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความแปรปรวนทางเดียว F-test (One-way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ LSD (Least Significant Difference Test)

H2.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ด้านเพศ และสถานภาพ ใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

H2.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

H2.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกัน (จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) มีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ด้านอายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และลักษณะการท่องเที่ยว (จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความแปรปรวนทางเดียว F-test (One-way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ LSD

การเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อเฉลี่ยของประชากร (วินัส พิษวนิชย์ และคณะ, 2547) เพื่อหาผลแตกต่างจากการทดสอบสมมติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การเปรียบเทียบเชิงซ้อนมีหลายวิธี สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการ LSD ของ Fisher เนื่องจากวิธีของ LSD สามารถใช้ได้ทั้งกรณีกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มเท่ากันและไม่เท่ากัน (ยุทธ ไกยวรรณ, 2562)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ระดับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามกับชุมชน ชาวบ้านในเขตท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง จำนวน 400 คน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางสังคมของประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว
3. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว
4. ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานของการวิจัย
5. สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

n	แทน	ขนาดตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติ F-test (One-way ANOVA)
t	แทน	ค่าสถิติ t-test

LSD	แทน	วิธีการทดสอบเพื่อหาค่าเฉลี่ยรายคู่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05
<i>p-value</i>	แทน	ความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางสังคมของประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	260	65.00
ชาย	140	35.00
2. อายุ		
20-29 ปี	142	35.50
30-39 ปี	179	44.75
40-49 ปี	56	14.00
50 ปี ขึ้นไป	23	5.75
3. สถานภาพ		
โสด	191	47.75
สมรส	209	52.25

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
4. อาชีพ		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	172	43.00
พนักงานเอกชน	62	15.50
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	6	1.50
ค้าขาย	35	8.75
ผู้ใช้แรงงาน	16	4.00
เกษตรกร	26	6.50
แม่บ้าน	15	3.75
นักเรียน/นักศึกษา	66	16.50
อื่นๆ	2	0.50
5. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	26	6.50
มัธยมศึกษาตอนต้น	28	7.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	66	16.50
อาชีวศึกษา	50	12.50
ปริญญาตรี	210	52.50
ปริญญาโทขึ้นไป	20	5.00
6. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ*	64	16.00
1,000,001-1,500,000 กีบ	62	15.50
1,500,001-2,000,000 กีบ	129	32.25
2,000,001-2,500,000 กีบ	59	14.75
มากกว่า 2,500,000 กีบ ขึ้นไป	86	21.50
โดยรวม	400	100.00

*อัตราแลกเปลี่ยนที่คำนวณเป็นของธนาคารแห่ง สปป.ลาว คำนวณจาก ณ ช่วงเวลาที่ผู้วิจัยดำเนินการศึกษา โดยมีอัตราแลกเปลี่ยน 1 บาท = 300 กีบ (Bank of the Lao P.D.R, 2021)

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 และเพศชาย จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00

อายุระหว่าง 30-39 ปี มากที่สุด จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 44.75 รองลงมา อายุ 20-29 ปี จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 อายุ 40-49 ปี จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 และอายุ 50 ปี ขึ้นไป จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 ตามลำดับ

สถานภาพ สมรส จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.25 ส่วนสถานภาพ โสด จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 47.75

อาชีพ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มากที่สุด จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมา นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 พนักงานเอกชน จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 ค้าขาย จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75 เกษตรกร จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 ผู้ใช้แรงงาน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 แม่บ้าน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 และอื่น ๆ (พนักงานองค์การจัดตั้งสากลและเกษียณอายุ) จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.50 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา มากที่สุด คือปริญญาตรี จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 รองลงมา มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 อาชีวศึกษา จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00 ประถมศึกษา จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 และปริญญาโทขึ้นไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 1,500,001-2,000,000 กีบ มากที่สุด จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 32.25 รองลงมา มากกว่า 2,500,000 กีบ ขึ้นไป จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16 ระหว่าง 1,000,001-1,500,000 กีบ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 และระหว่าง 2,000,001-2,500,000 กีบ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

การเดินทางมาท่องเที่ยว (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
เป็นครั้งแรก	60	15.00
2-4 ครั้ง	120	30.00
5-7 ครั้ง	58	14.50
8-10 ครั้ง	39	9.75
มากกว่า 11 ครั้ง ขึ้นไป	123	30.75
โดยรวม	400	100.00

ตารางที่ 5 พบว่า การเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวมากที่สุด คือ มากกว่า 11 ครั้ง ขึ้นไป จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.75 รองลงมา ระหว่าง 2-4 ครั้ง จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 เป็นครั้งแรก จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ระหว่าง 5-7 ครั้ง จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.50 และระหว่าง 8-10 ครั้ง จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของการรับรู้สถานที่ท่องเที่ยวผ่านช่องทาง

การรับรู้สถานที่ท่องเที่ยวผ่านช่องทาง	จำนวน	ร้อยละ
หน่วยงานด้านการท่องเที่ยว	43	10.75
บทความในหนังสือพิมพ์/วารสาร	28	7.00
อินเทอร์เน็ต/สื่อออนไลน์	217	54.25
โทรทัศน์/วิทยุ	47	11.75
เพื่อน/คนรู้จัก	255	63.75
ชุมชน/ผู้ประกอบการ	61	15.25

หมายเหตุ: (สามารถเลือกได้หลายคำตอบ)

ตารางที่ 6 พบว่า การรับรู้สถานที่ท่องเที่ยวส่วนใหญ่ผ่านช่องทางจากเพื่อน/คนรู้จัก มากที่สุด จำนวน 255 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.75 รองลงมา อินเทอร์เน็ต/สื่อออนไลน์ จำนวน 217 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.25 ชุมชน/ผู้ประกอบการ จำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.25 โทรทัศน์/วิทยุ

จำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.75 หน่วยงานด้านการท่องเที่ยว จำนวน 43 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.75 และบทความในหนังสือพิมพ์/วารสาร จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของวัตถุประสงค์สำคัญของการมาท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์สำคัญของการมาท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
ไหว้พระ/ทำบุญ/สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์	246	61.50
ร่วมงานเทศกาล/งานประเพณี	134	33.50
ศึกษาวัฒนธรรม/วิถีชีวิต	64	16.00
เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	163	40.75
เพื่อทัศนศึกษา	32	8.00
เพื่อศึกษาดูงาน	27	6.75
เพื่อการท่องเที่ยว	179	44.75
อื่น ๆ	6	1.50

หมายเหตุ: (สามารถเลือกได้หลายคำตอบ)

ตารางที่ 7 พบว่า วัตถุประสงค์สำคัญของการมาท่องเที่ยวที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ไหว้พระ/ทำบุญ/สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จำนวน 246 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.50 รองลงมา เพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 179 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.75 เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ จำนวน 163 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.75 ร่วมงานเทศกาล/งานประเพณี จำนวน 134 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.50 ศึกษาวัฒนธรรม/วิถีชีวิต จำนวน 64 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.00 เพื่อทัศนศึกษา จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00 เพื่อศึกษาดูงาน จำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.75 และอื่น ๆ จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว

บุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อน	236	41.00
ครอบครัว	265	66.25
สามี/ภรรยา	63	15.75
ญาติ	117	29.25
คนในองค์กรหรือบริษัท	36	9.00
เดินทางคนเดียว	18	4.50

หมายเหตุ: (สามารถเลือกได้หลายคำตอบ)

ตารางที่ 8 พบว่า บุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยว คือ ครอบครัว มากที่สุด จำนวน 265 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 66.25 รองลงมา เพื่อน จำนวน 236 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.00 ญาติ จำนวน 117 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.25 สามี/ภรรยา จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.75 คนในองค์กรหรือบริษัท จำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.00 และเดินทางคนเดียว จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของงบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว

งบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว (n = 400)	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 100,000 กีบ	36	9.00
100,001-250,000 กีบ	93	23.25
250,001-500,000 กีบ	132	33.00
500,001-750,000 กีบ	55	13.75
750,001-1,000,000 กีบ	51	12.75
มากกว่า 1,000,001 กีบ	33	8.25
โดยรวม	400	100.00

ตารางที่ 9 พบว่า งบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวในแต่ละครั้งมากที่สุด คือ ระหว่าง 250,001-500,000 กีบ จำนวน 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.00 รองลงมา ระหว่าง 100,001-250,000 กีบ จำนวน 93 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.25 ระหว่าง 500,001-750,000 กีบ จำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.75 ระหว่าง 750,001-1,000,000 กีบ จำนวน 51 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.75 ต่ำกว่า 100,000 กีบ จำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.00 และมากกว่า 1,000,001 กีบ จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของการกลับมาเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยว

ในอนาคตท่านจะกลับมาเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวนี้อีกหรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
มา	333	83.25
ไม่แน่ใจ	64	16.00
ไม่มา	3	0.75
โดยรวม	400	100.00

ตารางที่ 10 พบว่า การกลับมาเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง ส่วนใหญ่ให้การตอบรับว่าจะกลับมาเที่ยวอีกครั้งมากที่สุด จำนวน 333 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 83.25 รองลงมา ไม่แน่ใจ จำนวน 64 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.00 และไม่มา จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.75 โดยไม่ได้ระบุเหตุผลว่าด้วยเหตุใด

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวใน 5 องค์ประกอบ

ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.16	0.58	มาก	1
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	3.91	0.56	มาก	2
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.78	0.62	มาก	3
ด้านความปลอดภัย	3.78	0.55	มาก	4
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.72	0.60	มาก	5
โดยรวม	3.87	0.47	มาก	

ตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.87$, $SD = 0.47$) เมื่อพิจารณาความสำคัญโดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านพบว่า แต่ละด้านนักท่องเที่ยวและชุมชนให้ความคิดเห็นว่ามีค่าสำคัญอยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง ($\bar{X} = 4.16$, $SD = 0.58$) มีศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน มากกว่าด้านอื่น ๆ รองลงมา ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.91$, $SD = 0.56$) ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.78$, $SD = 0.62$) ด้านความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.78$, $SD = 0.55$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.72$, $SD = 0.60$) ตามลำดับ

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
สถานที่ท่องเที่ยวมีเส้นทางคมนาคมที่เข้าถึงได้สะดวกและหลายเส้นทาง	3.97	0.73	มาก	1
มีทำเลที่ตั้งสามารถหาพบและเข้าถึงได้ง่าย	3.82	0.68	มาก	2
สถานที่ท่องเที่ยวไม่ห่างไกลจากตัวเมือง มีความเหมาะสมกับระยะเวลาในการเดินทางมาท่องเที่ยว	3.81	0.76	มาก	3
มีป้ายบอกทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเพียงพอ	3.70	0.83	มาก	4
มีระบบการขนส่งสาธารณะที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.59	0.89	มาก	5
โดยรวม	3.78	0.55	มาก	

ตารางที่ 12 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$, $SD = 0.55$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 5 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสถานที่ท่องเที่ยวมีเส้นทางคมนาคมที่เข้าถึงได้สะดวกและหลายเส้นทาง ($\bar{X} = 3.97$, $SD = 0.73$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา มีทำเลที่ตั้งสามารถหาพบและเข้าถึงได้ง่าย ($\bar{X} = 3.82$, $SD = 0.68$) สถานที่ท่องเที่ยวไม่ห่างไกลจากตัวเมืองมีความเหมาะสมกับระยะเวลาในการเดินทางมาท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.81$, $SD = 0.76$) มีป้ายบอกทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเพียงพอ ($\bar{X} = 3.70$, $SD = 0.83$) และมีระบบการขนส่งสาธารณะที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.59$, $SD = 0.89$) ตามลำดับ

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย

ด้านความปลอดภัย	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
สถานที่ท่องเที่ยวมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีความสงบ ปลอดภัยโดยพื้นฐาน	3.90	0.78	มาก	1
มีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่เดินทางมายังสถานที่ท่องเที่ยว	3.85	0.72	มาก	2
รู้สึกมีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเมื่อมาเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้	3.79	0.75	มาก	3
ในกรณีถ้าเกิดอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ในแหล่งท่องเที่ยวคาดว่าจะได้รับการช่วยเหลือได้ทันที	3.73	0.75	มาก	4
แหล่งท่องเที่ยวมีกฎระเบียบในการควบคุมและรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ	3.61	0.84	มาก	5
โดยรวม	3.78	0.62	มาก	

ตารางที่ 13 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$, $SD = 0.62$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 5 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยสถานที่ท่องเที่ยวมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและมีความสงบปลอดภัยโดยพื้นฐาน ($\bar{X} = 3.90$, $SD = 0.78$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา มีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่เดินทางมายังสถานที่ท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.85$, $SD = 0.72$) รู้สึกมีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเมื่อมาเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ ($\bar{X} = 3.79$, $SD = 0.75$) ในกรณีถ้าเกิดอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวคาดว่าจะได้รับการช่วยเหลือได้ทันที ($\bar{X} = 3.73$, $SD = 0.75$) และแหล่งท่องเที่ยวมีกฎระเบียบในการควบคุมและรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ ($\bar{X} = 3.61$, $SD = 0.84$) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	n = 400		ระดับความ คิดเห็น	อันดับ ที่
	\bar{X}	SD		
มีบริเวณที่จอดรถที่กว้างขวางเป็นระเบียบและปลอดภัย	3.98	0.81	มาก	1
สถานที่ท่องเที่ยวมีร้านอาหารและการบริการในแหล่ง ท่องเที่ยวที่เพียงพอ	3.79	0.78	มาก	2
มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็น เช่น ถนน ห้องน้ำสาธารณะ ไฟฟ้า น้ำประปา สัญญาณ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	3.73	0.80	มาก	3
มีบริการด้านการขนส่ง การสื่อสาร และโทรคมนาคม	3.65	0.84	มาก	4
สถานที่ท่องเที่ยวมีข้อมูลข่าวสารและการ ประชาสัมพันธ์ผ่านหลายช่องทางให้แก่นักท่องเที่ยว	3.64	0.73	มาก	5
มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านที่พัก เช่น เกสต์เฮาส์ โรงแรม และรีสอร์ท	3.55	0.89	มาก	6
โดยรวม	3.72	0.60	มาก	

ตารางที่ 14 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$, $SD = 0.60$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยมีบริเวณที่จอดรถที่กว้างขวางเป็นระเบียบและปลอดภัย ($\bar{X} = 3.98$, $SD = 0.81$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา สถานที่ท่องเที่ยวมีร้านอาหารและการบริการในแหล่งท่องเที่ยวที่เพียงพอ ($\bar{X} = 3.79$, $SD = 0.78$) มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ($\bar{X} = 3.73$, $SD = 0.80$) มีบริการด้านการขนส่ง การสื่อสาร และโทรคมนาคม ($\bar{X} = 3.65$, $SD = 0.84$) สถานที่ท่องเที่ยวมีข้อมูลข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ผ่านหลายช่องทางให้แก่นักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.73$) และมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านที่พัก เช่น เกสต์เฮาส์ โรงแรม และรีสอร์ท ($\bar{X} = 3.55$, $SD = 0.89$) ตามลำดับ

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง

ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
แหล่งท่องเที่ยวเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีมานานและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง อาทิ ตาตมุน ตาตวังนอง ตาตวังน้ำผึ้ง สถานที่ท่องเที่ยวสุดใจ วัดถ้ำพระฤๅษี วัดอ่างใหญ่ วัดถ้ำคอกม้า เป็นต้น	4.27	0.72	มากที่สุด	1
สถานที่ท่องเที่ยววัฒนธรรม เช่น วัดถ้ำคอกม้า วัดถ้ำพระ วัดถ้ำพระฤๅษี และวัดอ่างใหญ่ ฯลฯ เป็นสถานที่วัฒนธรรมที่มีการออกแบบสถาปัตยกรรมสวยงาม เป็นสิ่งช่วยดึงดูดใจนักท่องเที่ยว	4.27	0.67	มากที่สุด	2
แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มีความสวยงาม และได้รับความนิยมนำมาเดินทางมาท่องเที่ยว เช่น ตาตมุน ตาตวังนอง ตาตป่าไผ่ ตาตวังน้ำผึ้ง และสถานที่ท่องเที่ยวสุดใจ	4.19	0.71	มาก	3
มีความสวยงามของทัศนียภาพโดยรอบของสถานที่ท่องเที่ยว มีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน	4.10	0.74	มาก	4
แหล่งท่องเที่ยวมีความสวยงามทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ใกล้เคียงกัน เช่น เขตกลุ่มบ้านใหม่ เขตบ้านจำปา ทำให้สามารถท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและธรรมชาติในเวลาเดียวกัน	3.99	0.73	มาก	5
โดยรวม	4.16	0.58	มาก	

ตารางที่ 15 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสวยงามและมีชื่อเสียงโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$, $SD = 0.58$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีมานานและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ($\bar{X} = 4.27$, $SD = 0.72$)

มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา สถานที่ท่องเที่ยววัฒนธรรมเป็นสถานที่วัฒนธรรมที่มีการออกแบบสถาปัตยกรรมสวยงามเป็นสิ่งช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.27$, $SD = 0.67$) แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มีความสวยงาม และได้รับความนิยมในการเดินทางมาท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.19$, $SD = 0.71$) มีความสวยงามของทัศนียภาพโดยรอบของสถานที่ท่องเที่ยว มีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 4.10$, $SD = 0.74$) และแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ใกล้เคียงกันทำให้สามารถท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและธรรมชาติในเวลาเดียวกัน ($\bar{X} = 3.99$, $SD = 0.73$) ตามลำดับ

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว

ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านวัฒนธรรม เช่น การเข้าวัดทำบุญ ไหว้พระ ตักการะถั่งค์ศักดิ์สิทธิ์ การปฏิบัติธรรม การปล่อยสัตว์	4.10	0.72	มาก	1
มีความหลากหลายในรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น น้ำตก (ตาดมูน ตาดวังนอง ตาดวังน้ำผึ้ง) สถานที่ท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นตามแบบธรรมชาติ วัฒนาอาราม (วัดถ้ำพระ วัดถ้ำคอกม้า) สวนอาหาร (พอย ไพลิน ชันชาย ไร่ดีการ์เด็น หนองอ้อ)	4.04	0.74	มาก	2
มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านธรรมชาติ เช่น เทียวตาด ความงามของทิวทัศน์ แม่น้ำโขง ป่าไม้ พลาญหิน และสัมผัสธรรมชาติ พบปะสังสรรค์เพื่อน ญาติพี่น้องในสถานที่ท่องเที่ยว และสวนอาหาร	3.98	0.70	มาก	3
โดยรวม	3.91	0.56	มาก	

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
มีความหลากหลายในทางเลือกบริการตามความต้องการของลูกค้า เช่น แบบครบวงจรใช้บริการจากแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง แบบผสมใช้บริการในแหล่งท่องเที่ยวร่วม และแบบส่วนตัว (นำอาหารไปทำกินเองในสถานที่ท่องเที่ยวได้)	3.80	0.75	มาก	4
มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม เช่น ชีซัง โหนสลิ่ง เล่นน้ำ ล่องแก่ง (ล่องห่วงยาง) การปั่นจักรยาน การเข้าวัดทำบุญ ไหว้พระ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์	3.79	0.79	มาก	5
มีความหลากหลายในการบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม เช่น อาหารพื้นบ้าน อาหารท้องถิ่น อาหารสากล	3.78	0.75	มาก	6
โดยรวม	3.91	0.56	มาก	

ตารางที่ 16 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, $SD = 0.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยมีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านวัฒนธรรม ($\bar{X} = 4.10$, $SD = 0.72$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ความหลากหลายในรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่ ($\bar{X} = 4.04$, $SD = 0.74$) มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านธรรมชาติ ($\bar{X} = 3.98$, $SD = 0.70$) มีความหลากหลายในทางเลือกบริการตามความต้องการของลูกค้า ($\bar{X} = 3.80$, $SD = 0.75$) มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม ($\bar{X} = 3.79$, $SD = 0.79$) และมีความหลากหลายในการบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ($\bar{X} = 3.78$, $SD = 0.75$) ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ระดับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวใน 6 ด้าน

ความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความ คิดเห็น	อันดับ ที่
	\bar{X}	SD		
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.15	0.60	มาก	1
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทาง สังคมและวัฒนธรรม	4.11	0.65	มาก	2
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.07	0.63	มาก	3
ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว	4.02	0.56	มาก	4
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	4.01	0.60	มาก	5
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทาง ธรรมชาติ	3.68	0.65	มาก	6
โดยรวม	4.00	0.46	มาก	

ตารางที่ 17 จากการศึกษา พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.00$, $SD = 0.46$) เมื่อพิจารณาความสำคัญโดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้าน พบว่า แต่ละด้านอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยนักท่องเที่ยวและชุมชนมีความคาดหวังและความต้องการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.15$, $SD = 0.60$) มากที่สุด รองลงมา ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ($\bar{X} = 4.11$, $SD = 0.65$) ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม ($\bar{X} = 4.07$, $SD = 0.63$) ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.02$, $SD = 0.56$) ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ($\bar{X} = 4.01$, $SD = 0.60$) และมีความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ($\bar{X} = 3.68$, $SD = 0.65$) ตามลำดับ

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
การตระหนักถึงปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวและการเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม	3.82	0.79	มาก	1
การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มขึ้นของขยะและน้ำเน่าเสีย	3.74	0.91	มาก	2
การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาจราจรติดขัดและความแออัดคับคั่ง	3.66	0.88	มาก	3
การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหามลภาวะทางอากาศตามมา	3.59	0.92	มาก	4
การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มขึ้นของเสียงรบกวน	3.59	0.83	มาก	5
โดยรวม	3.68	0.65	มาก	

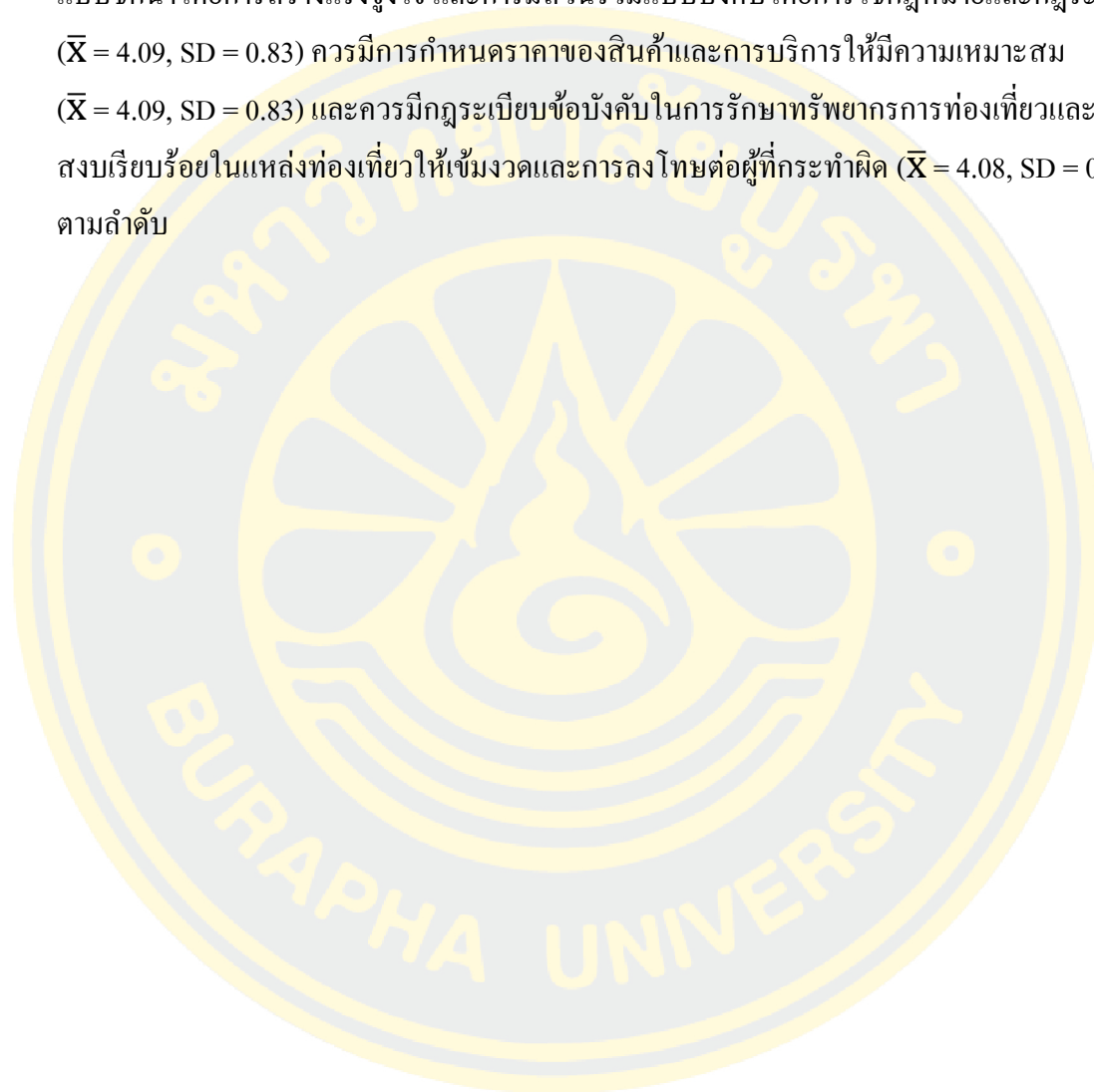
ตารางที่ 18 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$, $SD = 0.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 5 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยการตระหนักถึงปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวและการเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม ($\bar{X} = 3.82$, $SD = 0.79$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มขึ้นของขยะและน้ำเน่าเสีย ($\bar{X} = 3.74$, $SD = 0.91$) การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาจราจรติดขัดและความแออัดคับคั่ง ($\bar{X} = 3.66$, $SD = 0.88$) การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหามลภาวะทางอากาศตามมา ($\bar{X} = 3.59$, $SD = 0.92$) และการขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มขึ้นของเสียงรบกวน ($\bar{X} = 3.59$, $SD = 0.83$) ตามลำดับ

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
ท่านมีพฤติกรรมรักษาสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและวัฒนธรรม เพราะท่านต้องการทำความดีและช่วยสังคม เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นโดยไม่หวังผลตอบแทน	4.17	0.78	มาก	1
การสนับสนุนขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และกิจกรรมการท่องเที่ยวธรรมชาติจะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยว และกระจายรายได้ให้กับชุมชน	4.14	0.81	มาก	2
ควรส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม โดยเริ่มจากแบบเป็นไปด้วยความสมัครใจ แบบชักนำโดยการสร้างแรงจูงใจ และการมีส่วนร่วมแบบบังคับโดยการใช้กฎหมาย และกฎระเบียบ	4.09	0.83	มาก	3
ควรมีการกำหนดราคาของสินค้าและบริการให้มีความเหมาะสม	4.09	0.83	มาก	4
ควรมีกฎระเบียบข้อบังคับในการรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวและความสงบเรียบร้อยในแหล่งท่องเที่ยวให้เข้มงวด และการลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิด	4.08	0.82	มาก	5
โดยรวม	4.11	0.65	มาก	

ตารางที่ 19 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$, $SD = 0.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทั้ง 6 ข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้งหมด โดยมีพฤติกรรมรักษาสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและวัฒนธรรม เพราะต้องการทำความดีและช่วยสังคม เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นโดยไม่หวังผลตอบแทน ($\bar{X} = 4.17$, $SD = 0.78$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา การสนับสนุนขนบธรรมเนียม

ประเพณี วัฒนธรรม และกิจกรรมการท่องเที่ยวธรรมชาติจะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยว และกระจายรายได้ให้กับชุมชน ($\bar{X} = 4.14$, $SD = 0.81$) ควรส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมในการรักษาสีงแวดล้อมโดยเริ่มจากแบบเป็นไปด้วยความสมัครใจแบบชักนำโดยการสร้างแรงจูงใจ และการมีส่วนร่วมแบบบังคับโดยการใช้กฎหมายและกฎระเบียบ ($\bar{X} = 4.09$, $SD = 0.83$) ควรมีการกำหนดราคาของสินค้าและบริการให้มีความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.09$, $SD = 0.83$) และควรมีกฎระเบียบข้อบังคับในการรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวและความสงบเรียบร้อยในแหล่งท่องเที่ยวให้เข้มงวดและการลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิด ($\bar{X} = 4.08$, $SD = 0.82$) ตามลำดับ

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังต่อปัญหา
ด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว

ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการ ท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความ คิดเห็น	อันดับ ที่
	\bar{X}	SD		
หากมีการร่วมมือจากนักท่องเที่ยว ชุมชน ผู้ประ กอบการและการเข้ามามีบทบาทของภาครัฐบาลจะ ช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืน	4.17	0.73	มาก	1
ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้มากกว่าเดิมเพื่อให้เป็นที่ รู้จักและดึงดูดนักท่องเที่ยว	4.08	0.73	มาก	2
สังคมมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ฟื้นฟูและบริหาร การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้วย ความระมัดระวังโดยที่ไม่ได้เกิดจากการใช้กฎหมาย หรือกฎระเบียบบังคับ	4.02	0.78	มาก	3
การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดแผนงานและ กิจกรรมต่าง ๆ ในการปลูกฝังจิตสำนึกเพื่อรักษา สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและสร้างความภูมิใจ ให้เจ้าของชุมชนจนเกิดความรู้สึกหวงแหน ทรัพยากรท่องเที่ยวที่พวกเรามีอยู่	3.97	0.77	มาก	4
การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดความต่อเนื่องและ ขาดการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยวในการ พัฒนาอย่างเป็นระบบ	3.85	0.76	มาก	5
โดยรวม	4.02	0.56	มาก	

ตารางที่ 20 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการ
ท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$, $SD = 0.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งหมดมี
ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยหากมีการร่วมมือจากนักท่องเที่ยว ชุมชน ผู้ประกอบการ และการเข้า
มามีบทบาทของภาครัฐบาลจะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืน ($\bar{X} = 4.17$,
 $SD = 0.73$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้มากกว่าเดิมเพื่อให้เป็นที่รู้จัก
และดึงดูดนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.08$, $SD = 0.73$) สังคมมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ฟื้นฟูและบริหารการ

จัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้วยความระมัดระวังโดยที่ไม่ได้เกิดจากการใช้กฎหมาย หรือกฎระเบียบบังคับ ($\bar{X} = 4.02$, $SD = 0.78$) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดแผนงานและ กิจกรรมต่าง ๆ ในการปลูกฝังจิตสำนึกเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและสร้างความภูมิใจ ให้เจ้าของชุมชนจนเกิดความรู้สึกหวงแหนทรัพยากรท่องเที่ยวที่พวกเรามีอยู่ ($\bar{X} = 3.97$, $SD = 0.77$) และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดความต่อเนื่องและขาดการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว ในการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.85$, $SD = 0.76$) ตามลำดับ

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้าน กิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
ควรสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเน้นกิจกรรมที่อนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น และความรับผิดชอบต่อสังคม	4.20	0.75	มาก	1
ควรมีโครงการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม สร้างสิ่งแวดล้อมจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การปล่อยปลา ปล่อยสัตว์ การปลูกต้นไม้ การอนุรักษ์สัตว์ แหล่งน้ำ การอนุรักษ์สถานที่ทางวัฒนธรรม เป็นต้น	4.20	0.73	มาก	2
ควรสนับสนุนเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้การศึกษาด้านการรักษามรดกธรรมชาติและวัฒนธรรมให้แก่เยาวชน	4.19	0.74	มาก	3
ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว อาทิ งานจัดแสดงสินค้าชุมชน งานเทศกาล การแข่งขันปั่นจักรยาน วิ่งมาราธอน เป็นต้น	4.08	0.72	มาก	4
ควรเพิ่มการขายสินค้าที่เป็นผลิตภัณฑ์พื้นบ้านและของที่ระลึกต่าง ๆ จากชุมชน	4.07	0.77	มาก	5
โดยรวม	4.15	0.60	มาก	

ตารางที่ 21 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15, SD = 0.60$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยควรสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเน้นกิจกรรมที่อนุรักษ์ธรรมชาติ-วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และความรับผิดชอบต่อสังคม ($\bar{X} = 4.20, SD = 0.75$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ควรมีโครงการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมสร้างสิ่งแวดล้อมจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมมากขึ้น ($\bar{X} = 4.20, SD = 0.73$) ควรสนับสนุนเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้การศึกษาด้านการรักษาธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมให้แก่เยาวชน ($\bar{X} = 4.19, SD = 0.74$) ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.08, SD = 0.72$) และควรเพิ่มการขายสินค้าที่เป็นผลิตภัณฑ์พื้นบ้านและของที่ระลึกต่าง ๆ จากชุมชน ($\bar{X} = 4.07, SD = 0.77$) ตามลำดับ

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
ควรมีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักและเข้าถึงข้อมูลได้หลายช่องทาง	4.20	0.72	มาก	1
หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวควรเพิ่มการให้ข้อมูลและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น	4.07	0.72	มาก	2
ควรเพิ่มการโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ มากขึ้น อาทิ แผ่นพับ เว็บไซต์ ช่องทางออนไลน์ต่าง ๆ แผ่นป้าย วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น	4.05	0.79	มาก	3
มีสื่อที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่ายและสะดวก รวดเร็ว	3.88	0.80	มาก	4
ข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับจากสื่อต่าง ๆ นั้นเพียงพอและมี ความชัดเจน	3.83	0.81	มาก	5
โดยรวม	4.01	0.60	มาก	

ตารางที่ 22 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01, SD = 0.60$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยอยู่ใน

ระดับมาก โดยควรมีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักและเข้าถึงข้อมูล ได้หลายช่องทาง ($\bar{X} = 4.20$, $SD = 0.72$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวควรเพิ่มการให้ข้อมูลและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น ($\bar{X} = 4.07$, $SD = 0.72$) ควรเพิ่มการโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ มากขึ้น ($\bar{X} = 4.05$, $SD = 0.79$) มีสื่อที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่าย และสะดวกรวดเร็ว ($\bar{X} = 3.88$, $SD = 0.80$) และข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับจากสื่อต่าง ๆ นั้นเพียงพอ และมีความชัดเจน ($\bar{X} = 3.83$, $SD = 0.81$) ตามลำดับ

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้าน บทบาทการมีส่วนร่วม

ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	n = 400		ระดับความคิดเห็น	อันดับที่
	\bar{X}	SD		
ควรให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาชุมชนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและร่วมรับผลประโยชน์ร่วมกัน	4.11	0.74	มาก	1
ควรให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการวางแผนและจัดกิจกรรม เช่น งานเทศกาล การแข่งขันปั่นจักรยาน การวิ่งมาราธอน การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม	4.10	0.77	มาก	2
การมีส่วนร่วมในการออกกฎระเบียบในการควบคุมรักษาสถานที่ท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เป็นวิธีช่วยให้ทุกคนหันมาเอาใจใส่ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบมากขึ้น	4.07	0.72	มาก	3
การมีส่วนร่วมในการประชุมรับฟังและมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมและร่วมตัดสินใจ จะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีความยั่งยืน	4.05	0.75	มาก	4
ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการได้รับคำปรึกษา	4.00	0.79	มาก	5
โดยรวม	4.07	0.63	มาก	

ตารางที่ 23 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$, $SD = 0.63$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยควรให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาชุมชนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและร่วมรับผลประโยชน์ร่วมกัน ($\bar{X} = 4.11$, $SD = 0.74$) มากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาควรให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการวางแผนและจัดกิจกรรม เช่น งานเทศกาล การแข่งขันปั่นจักรยาน การวิ่งมาราธอน การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม ($\bar{X} = 4.10$, $SD = 0.77$) การมีส่วนร่วมในการออกกฎระเบียบในการควบคุมรักษาสถานที่ท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เป็นวิธีช่วยให้ทุกคนหันมาเอาใจใส่ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบมากขึ้น ($\bar{X} = 4.07$, $SD = 0.72$) การมีส่วนร่วมในการประชุมรับฟังและมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมและร่วมตัดสินใจ จะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีความยั่งยืน ($\bar{X} = 4.05$, $SD = 0.75$) และควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการได้รับคำปรึกษา ($\bar{X} = 4.00$, $SD = 0.79$) ตามลำดับ

3. ผลการทดสอบสมมติฐานของการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคตตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร

สมมติฐานที่ 1 (H1) ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน สามารถแบ่งสมมติฐานย่อย ได้แก่

สมมติฐานที่ 1.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 24 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ

ปัจจัย	n = 260		n = 140		t	p-value
	เพศหญิง		เพศชาย			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.77	0.54	3.80	0.57	-0.622	0.535
ด้านความปลอดภัย	3.74	0.61	3.84	0.62	-1.529	0.127
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.71	0.62	3.74	0.56	-0.530	0.596
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.18	0.57	4.14	0.60	0.556	0.578
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	3.93	0.60	3.88	0.55	0.908	0.365
โดยรวม	3.86	0.47	3.88	0.46	-0.289	0.772

*p-value \leq 0.05

ตารางที่ 24 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามเพศ พบว่า เพศชายมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าเพศหญิง

สมมติฐานที่ 1.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 25 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ

ปัจจัย	20-29 ปี n = 142	30-39 ปี n = 179	40-49 ปี n = 56	50 ปีขึ้นไป n = 23	F	p-value
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.76	3.81	3.70	3.79	0.633	0.594
ด้านความปลอดภัย	3.75	3.80	3.76	3.76	0.164	0.920
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.74	3.73	3.60	3.82	1.031	0.379
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.15	4.16	4.18	4.22	0.097	0.962
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	3.90	3.95	3.80	3.99	1.184	0.315
โดยรวม	3.86	3.89	3.80	3.91	0.563	0.640

*p-value \leq 0.05

ตารางที่ 25 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ที่มีอายุ 50 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่อยู่ในช่วงอายุอื่น ๆ

สมมติฐานที่ 1.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 26 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพ

ปัจจัย	n = 191		n = 209		t	p-value
	โสด		สมรส			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.78	0.58	3.77	0.53	0.145	0.885
ด้านความปลอดภัย	3.77	0.60	3.78	0.63	-0.263	0.793
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.72	0.59	3.72	0.60	0.096	0.923
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.16	0.56	4.16	0.61	0.029	0.977
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	3.91	0.51	3.92	0.60	-0.079	0.937
โดยรวม	3.87	0.46	3.87	0.48	-0.019	0.985

*p-value \leq 0.05

ตารางที่ 26 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามสถานภาพ พบว่า ผู้ที่มีสถานภาพโสดมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเท่ากับผู้ที่มีสถานภาพสมรส

สมมติฐานที่ 1.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 27 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพ

ปัจจัย	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ		พนักงาน เอกชน		ประกอบ ธุรกิจ ส่วนตัว		ค้าขาย		ผู้ใช้ แรงงาน		เกษตรกร		แม่บ้าน		นักเรียน/ นักศึกษา		อื่นๆ		F	p-value
	n = 172	n = 62	n = 6	n = 6	n = 35	n = 16	n = 26	n = 15	n = 66	n = 2										
ด้านความสะอาดสวยงามในการ เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.83	3.53	3.80	3.84	3.54	3.65	3.61	3.97	4.00	3.824**	0.000									
ด้านความปลอดภัย	3.84	3.53	3.50	3.73	3.60	3.70	3.68	3.96	4.40	3.019*	0.003									
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.74	3.56	3.64	3.64	3.56	3.77	3.62	3.90	4.42	1.936*	0.053									
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.17	4.07	4.57	4.22	3.90	4.11	4.09	4.27	4.40	1.359	0.213									
ด้านความหลากหลายในแหล่ง ท่องเที่ยว	3.95	3.78	3.97	3.86	3.82	3.97	3.88	3.98	4.25	0.873	0.539									
โดยรวม	3.90	3.69	3.89	3.85	3.69	3.84	3.78	4.01	4.30	2.599*	0.009									

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 27 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.009 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามอาชีพ พบว่า ผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าอาชีพ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว ค้าขาย ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร แม่บ้าน และนักเรียน/นักศึกษา

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 28 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวกับอาชีพ

ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	SD	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ		พนักงานเอกชน		ประกอบธุรกิจส่วนตัว		ค้าขาย	ผู้ใช้แรงงาน	เกษตรกร	แม่บ้าน	นักเรียน/นักศึกษา	อื่น ๆ
			พนักงานรัฐวิสาหกิจ	พนักงาน	ธุรกิจส่วนตัว	ผู้ใช้แรงงาน								
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.83	0.48												
พนักงานเอกชน	3.53	0.56	-3.06**											
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	3.80	0.69	-0.035	.271										
ค้าขาย	3.84	0.52	.005	.311*	.040									
ผู้ใช้แรงงาน	3.54	0.66	-2.97*	.008	-2.63									
เกษตรกร	3.65	0.38	-1.89	.177	-1.54									
แม่บ้าน	3.61	0.75	-2.22	.084	-1.87									
นักเรียน/นักศึกษา	3.97	0.62	.135	.411**	.170									
อื่น ๆ	4.00	0.28	.165	.471	.200									

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 28 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกสบาย ในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพพนักงานเอกชน กับ ข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ อาชีพค้าขาย กับ พนักงานเอกชน อาชีพผู้ใช้แรงงาน กับ ข้าราชการ/พนักงานวิสาหกิจ อาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ อาชีพพนักงานเอกชน ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร และแม่บ้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีค่าเฉลี่ยมากกว่าพนักงานเอกชน ค้าขาย และผู้ใช้แรงงาน ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยกับอาชีพ

ด้านความปลอดภัย	\bar{X}	SD	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ		พนักงานเอกชน		ประกอบธุรกิจส่วนตัว	ค้าขาย	ผู้ใช้แรงงาน	เกษตรกร	แม่บ้าน	นักเรียน/นักศึกษา	อื่น ๆ
			พนักงานรัฐวิสาหกิจ	พนักงานเอกชน	เอกชน	ส่วนตัว							
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.84	0.59											
พนักงานเอกชน	3.53	0.59	.307*										
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	3.50	0.56	-.340	-.032									
ค้าขาย	3.73	0.67	-.108	.199	.231								
ผู้ใช้แรงงาน	3.60	0.78	-.240	.068	.100	-.131							
เกษตรกร	3.70	0.49	-.140	.168	.200	-.031	.100						
แม่บ้าน	3.68	0.63	-.160	.148	.180	-.051	.080	-.020					
นักเรียน/นักศึกษา	3.96	0.61	.124	.431**	.464	.232	.364*	.264	.284				
อื่น ๆ	4.40	0.75	.560	.868*	.900	.669	.800	.700	.720	.436			

**p-value* ≤ 0.05

ตารางที่ 29 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความปลอดภัย ของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพพนักงานเอกชน กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ พนักงานเอกชนและผู้ใช้แรงงาน อาชีพอื่น ๆ กับ พนักงานเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความปลอดภัย ของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพ อื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยมากกว่าอาชีพพนักงานเอกชน และนักเรียน/นักศึกษา ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 30 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านถึงอำนวยความสะดวกกับอาชีพ

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	\bar{X}	SD	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน เอกชน	ประกอบ ธุรกิจ ส่วนตัว	ค้าขาย	ผู้ใช้ แรงงาน	เกษตรกร	แม่บ้าน	นักเรียน/ นักศึกษา	อื่น ๆ
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.74	0.61									
พนักงานเอกชน	3.56	0.64	-0.173*								
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	3.64	0.37	-0.099	.074							
ค้าขาย	3.64	0.60	-0.095	.078	.004						
ผู้ใช้แรงงาน	3.56	0.47	-0.175	-0.002	-0.076	-0.080					
เกษตรกร	3.77	0.42	.032	.205	.130	.126	.207				
แม่บ้าน	3.62	0.56	-0.115	.058	-0.017	-0.021	.060	-0.147			
นักเรียน/นักศึกษา	3.90	0.58	.159	.332*	.258	.254*	.334*	.127	.274		
อื่น ๆ	4.42	0.59	.679	.852*	.778	.774	.854	.647	.794	.520	

**p-value* ≤ 0.05

ตารางที่ 30 พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพพนักงานเอกชน กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ พนักงานเอกชน ค้าขาย และผู้ใช้แรงงาน อาชีพอื่น ๆ กับ พนักงานเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยมากกว่าอาชีพพนักงานเอกชน และนักเรียน/นักศึกษา ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

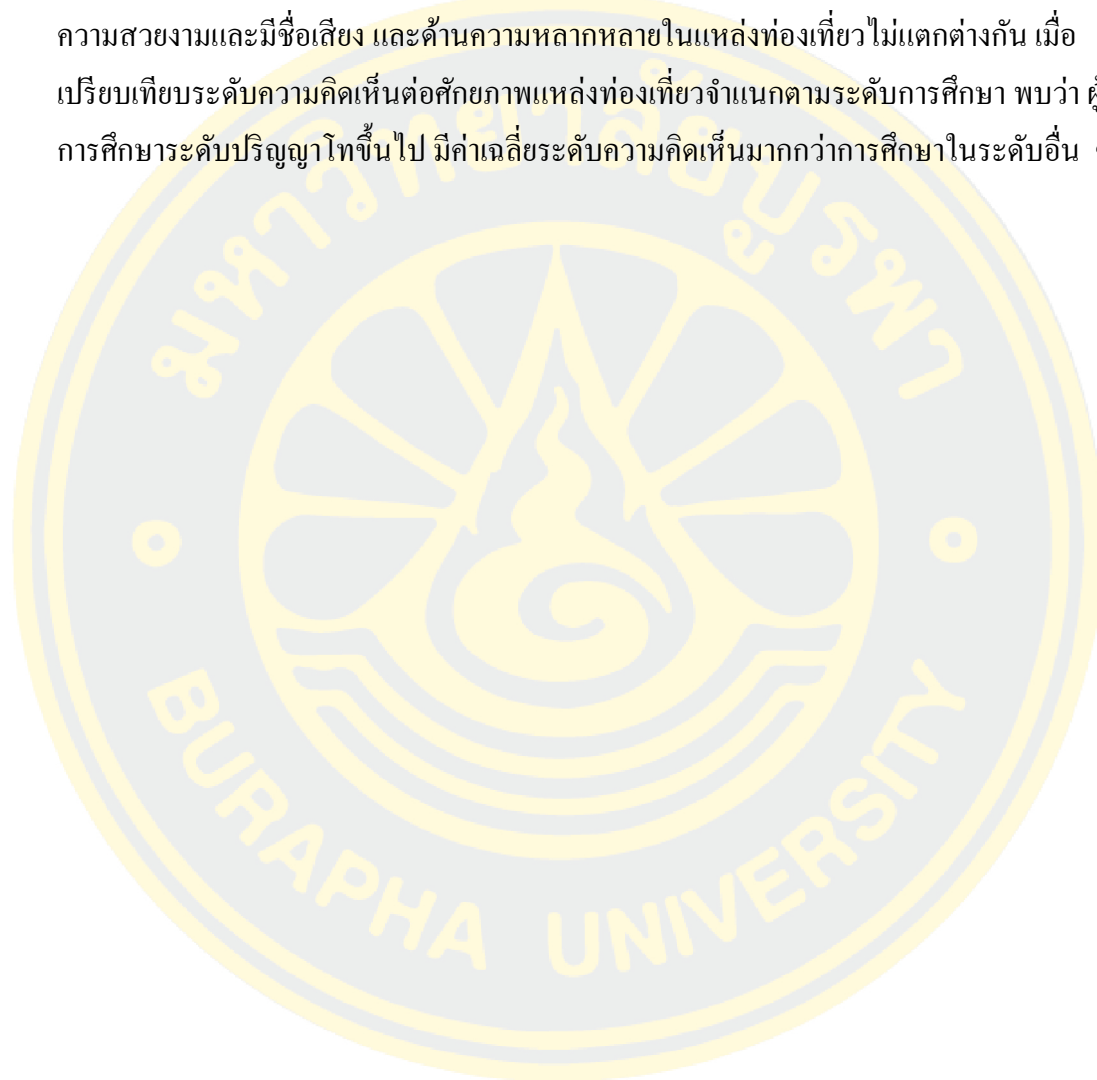
สมมติฐานที่ 1.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 31 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา

ปัจจัย	ระดับการศึกษา					F	p-value
	ประถมศึกษา n = 26	ม.ตอนต้น n = 28	ม.ปลาย n = 66	อาชีวศึกษา n = 50	ป.ตรี n = 210		
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึง	3.85	3.67	3.85	3.67	3.77	1.243	0.288
แหล่งท่องเที่ยว	3.88	3.87	3.87	3.73	3.71	1.855	0.101
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.75	3.71	3.76	3.81	3.68	0.577	0.717
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.18	4.24	4.18	4.15	4.15	0.373	0.978
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	3.90	3.79	3.89	3.94	3.93	0.443	0.867
โดยรวม	3.91	3.85	3.91	3.86	3.84	0.443	0.818

*p-value \leq 0.05

ตารางที่ 31 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าการศึกษาในระดับอื่น ๆ

สมมติฐานที่ 1.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้

ปัจจัย	ต่ำกว่า 1,000,000 กิป n = 64		1,000,001- 1,500,000 กิป n = 62		1,500,001- 2,000,000 กิป n = 129		2,000,001- 2,500,000 กิป n = 59		มากกว่า 2,500,000 กิป ขึ้นไป n = 86		F	p-value
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.93	3.82	3.76	3.85	3.61	3.702*	0.006					
ด้านความปลอดภัย	3.95	3.74	3.75	3.88	3.64	2.845*	0.024					
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.92	3.72	3.69	3.82	3.54	4.368*	0.002					
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.28	4.07	4.20	4.18	4.08	1.571	0.181					
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	4.00	3.86	3.94	4.01	3.77	2.502*	0.042					
โดยรวม	4.01	3.84	3.86	3.95	3.73	0.441*	0.003					

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 32 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.003 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความสวยงามและมีชื่อเสียงไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามรายได้ พบว่า ผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้อยู่ในช่วงอื่น ๆ

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 33 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวกับรายได้

ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	SD	ต่ำกว่า				
			1,000,000 กีบ	1,500,000 กีบ	2,000,000 กีบ	2,500,000 กีบ	มากกว่า 2,500,000 กีบ ขึ้นไป
ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ	3.93	0.66					
1,000,001-1,500,000	3.82	0.51	-0.112				
1,500,001-2,000,000	3.76	0.51	-0.176*	-0.064			
2,000,001-2,500,000	3.85	0.42	-0.087	.025	.089		
มากกว่า 2,500,000 กีบ ขึ้นไป	3.61	0.59	-0.323**	-0.211*	-0.147	-0.236*	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 33 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ระหว่าง 1,500,001-2,000,000 กีบ กับ รายได้ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ รายได้มากกว่า 2,500,000 กีบขึ้นไป กับ รายได้ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ ระหว่าง 1,000,001-1,500,000 กีบ และ 2,000,001-2,500,000 กีบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่ง

ห้องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ระหว่าง 1,500,001-2,000,000 กีบ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีรายได้มากกว่า 2,500,000 กีบขึ้นไป ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่าง

ตารางที่ 34 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยกับรายได้

ด้านความปลอดภัย	\bar{X}	SD	ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ	1,000,001- 1,500,000 กีบ	1,500,001- 2,000,000 กีบ	2,000,001- 2,500,000 กีบ	มากกว่า 2,500,000 กีบขึ้นไป
ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ	3.95	0.68					
1,000,001-1,500,000	3.74	0.55	-.215*				
1,500,001-2,000,000	3.75	0.59	-.200*	.015			
2,000,001-2,500,000	3.88	0.52	-.072	.142	.128		
มากกว่า 2,500,000 กีบขึ้นไป	3.78	0.68	-.306*	-.091	-.106	-.234*	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 34 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ระหว่าง 1,000,001-1,500,000 กีบ กับ ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ รายได้ระหว่าง 1,500,001-2,000,000 กีบ กับ ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ รายได้มากกว่า 2,500,000 กีบขึ้นไป กับ ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ และระหว่าง 2,000,001-2,500,000 กีบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้มากกว่า 2,500,000 กีบขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 1,000,001-1,500,000 กีบ 1,500,001-2,000,000 กีบ ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 35 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกกับรายได้

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	\bar{X}	SD	ต่ำกว่า	1,000,001-	1,500,001-	2,000,001-	มากกว่า
			1,000,000	1,500,000	2,000,000	2,500,000	2,500,000
			ก๊ีบ	ก๊ีบ	ก๊ีบ	ก๊ีบ	ก๊ีบขึ้นไป
ต่ำกว่า 1,000,000 ก๊ีบ	3.92	0.56					
1,000,001- 1,500,000	3.72	0.56	-.204				
1,500,001- 2,000,000	3.69	0.60	-.232*	-.028			
2,000,001- 2,500,000	3.82	0.47	-.102	.102	.130		
มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป	3.54	0.68	-.380**	-.176	-.148	-.277*	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 35 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ระหว่าง 1,500,001- 2,000,000 ก๊ีบ ก๊ีบ รายได้ต่ำกว่า 1,000,000 ก๊ีบ รายได้มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป ก๊ีบ รายได้ต่ำกว่า 1,000,000 ก๊ีบ และระหว่าง 2,000,001-2,500,000 ก๊ีบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ระหว่าง 1,500,001- 2,000,000 ก๊ีบ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มียาได้ มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 36 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวกับรายได้

ด้านความหลากหลาย ในแหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	SD	ต่ำกว่า	1,000,001-	1,500,001-	2,000,001-	มากกว่า
			1,000,000	1,500,000	2,000,000	2,500,000	2,500,000
			ก๊ีบ	ก๊ีบ	ก๊ีบ	ก๊ีบ	ก๊ีบ ขึ้นไป
ต่ำกว่า 1,000,000 ก๊ีบ	4.00	0.52					
1,000,001-1,500,000	3.86	0.62	.137				
1,500,001-2,000,000	3.94	0.56	.056	-.082			
2,000,001-2,500,000	4.01	0.42	-.014	-.151	-.070		
มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบ ขึ้นไป	3.77	0.59	.227*	-.090	.171*	-.241*	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 36 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป กับ รายได้ต่ำกว่า 1,000,000 ก๊ีบ รายได้มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป กับ ระหว่าง 1,500,001 - 2,000,000 ก๊ีบ รายได้มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป กับ ระหว่าง 2,000,001 - 2,500,000 ก๊ีบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้มากกว่า 2,500,000 ก๊ีบขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น เท่ากับ $\bar{X} = 3.77$ ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างก็มีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 37 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวต่อปี

ปัจจัย	เป็นครั้งแรก					F	p-value
	2-4 ครั้ง n = 120	5-7 ครั้ง n = 58	8-10 ครั้ง n = 39	มากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป n = 123			
ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.81	3.87	3.79	3.81	1.705	0.148	
ด้านความปลอดภัย	3.91	3.85	3.79	3.77	1.782	0.132	
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.78	3.83	3.80	3.73	1.995	0.094	
ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	4.17	4.12	4.30	4.22	1.608	0.171	
ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว	3.94	4.00	4.11	3.89	2.541*	0.039	
โดยรวม	3.92	3.93	3.96	3.88	2.344*	0.054	

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 37 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวจำแนกตามจำนวนครั้งการท่องเที่ยวต่อปี พบว่า ผู้ที่มีการท่องเที่ยวจำนวน 8-10 ครั้งต่อปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีการท่องเที่ยวจำนวนครั้งต่อปีอื่น ๆ

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 38 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยว

ด้านความหลากหลาย ในแหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	SD	เป็นครั้ง แรก	2-4 ครั้ง	5-7 ครั้ง	8-10 ครั้ง	มากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป
เป็นครั้งแรก	3.94	0.59					
2-4 ครั้ง	3.82	0.53	.122				
5-7 ครั้ง	4.00	0.60	.061	-.183*			
8-10 ครั้ง	4.11	0.47	.165	.287*	.104		
มากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป	3.89	0.56	-.051	.071	-.113	-.216*	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 38 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีการเดินทางมาท่องเที่ยว จำนวน 5-7 ครั้ง กับ 2-4 ครั้ง จำนวน 8-10 ครั้ง กับ 2-4 ครั้ง จำนวนมากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป กับ 8-10 ครั้ง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวก นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีการเดินทางมาท่องเที่ยวจำนวน 8-10 ครั้ง มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าจำนวน 5-7 ครั้ง และมากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่าไม่แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร

สมมติฐานที่ 2 (H2) ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนต่างกัน สามารถแบ่งสมมติฐานย่อย ได้แก่

สมมติฐานที่ 2.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 39 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามเพศ

ปัจจัย	n = 260		n = 140		t	p-value
	เพศหญิง		เพศชาย			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.68	0.66	3.68	0.62	-0.063	0.950
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	4.15	0.64	4.05	0.67	1.448	0.148
ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อ การท่องเที่ยว	4.04	0.55	3.87	0.57	1.244	0.214
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริม การท่องเที่ยว	4.15	0.60	4.14	0.61	0.147	0.883
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	4.02	0.62	3.98	0.58	0.656	0.512
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.07	0.63	4.05	0.65	0.358	0.721
โดยรวม	4.02	0.47	3.98	0.46	0.828	0.408

*p-value \leq 0.05

ตารางที่ 39 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติจำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าเพศชาย

สมมติฐานที่ 2.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 40 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามอายุ

ปัจจัย	20-29 ปี n = 142	30-39 ปี n = 179	40-49 ปี n = 56	50 ปีขึ้นไป n = 23	F	p-value
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.77	3.71	3.44	3.54	4.017*	0.008
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	4.09	4.16	4.03	4.16	0.732	0.533
ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว	4.00	4.06	3.98	3.87	1.125	0.339
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.16	4.15	4.10	4.15	0.148	0.931
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	3.93	4.05	4.02	4.15	1.213	0.305
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.06	4.07	4.03	4.14	0.193	0.901
โดยรวม	4.00	4.03	3.93	3.99	0.729	0.535

*p-value \leq 0.05

ตารางที่ 40 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติจำแนกตามอายุ พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีช่วงอายุ 30-39 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าช่วงอายุอื่น ๆ

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 41 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติกับอายุ

ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	\bar{X}	SD	20-29 ปี	30-39 ปี	40-49 ปี	50 ปีขึ้นไป
20-29 ปี	3.77	0.67				
30-39 ปี	3.71	0.60		-0.063		
40-49 ปี	3.44	0.69		-0.330*	.267*	
50 ปีขึ้นไป	3.54	0.62		-0.230	-0.167	.100

**p-value* ≤ 0.05

ตารางที่ 41 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี กับ 20-29 ปี อายุระหว่าง 40-49 ปี กับ 30-39 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น เท่ากับ $\bar{X} = 3.44$ ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่าไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 42 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามสถานภาพ

ปัจจัย	n = 191		n = 209		t	p-value
	โสด		สมรส			
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.80	0.59	3.57	0.68	3.547**	0.000
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางสังคมและ วัฒนธรรม	4.16	0.66	4.07	0.65	1.397	0.163
ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่ มีต่อการท่องเที่ยว	4.06	0.57	3.98	0.54	1.343	0.075
ความต้องการด้านกิจกรรมการ ส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.21	0.56	4.09	0.64	1.840	0.066
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูล ข่าวสาร	4.01	0.61	4.00	0.60	0.257	0.797
ความต้องการด้านบทบาทการมี ส่วนร่วม	4.10	0.61	4.04	0.66	0.963	0.336
โดยรวม	4.06	0.47	3.96	0.46	2.088*	0.037

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 42 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.037 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อ

ปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ จำแนกตามสถานภาพ พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพโสด มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าสถานภาพสมรส

เนื่องจากสถานภาพของนักท่องเที่ยวและชุมชนมีตัวแปรเพียงสองกลุ่ม ซึ่งไม่ได้อยู่ในเกณฑ์ของการทดสอบรายคู่ได้ ดังนั้น จึงไม่ได้ทำการทดสอบความแตกต่างกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ LSD เพื่อตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทางสถิติ

สมมติฐานที่ 2.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 43 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพ

ปัจจัย	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ		พนักงาน เอกชน		ประกอบ ธุรกิจ ส่วนตัว		ค้าขาย		ผู้ใช้ แรงงาน		เกษตรกร		แม่บ้าน		นักเรียน/ นักศึกษา		อื่นๆ		F	p-value
	n = 172	n = 62	n = 6	n = 35	n = 16	n = 26	n = 26	n = 26	n = 26	n = 15	n = 26	n = 26	n = 15	n = 2						
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.63	3.96	3.57	3.34	3.69	3.44	3.81	3.82	3.40	4.037**	0.000									
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	4.16	4.18	4.27	3.86	3.86	4.02	3.97	4.17	4.50	1.517	0.149									
ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการ ท่องเที่ยว	4.08	4.07	4.23	3.98	3.65	3.92	3.80	3.99	4.00	1.744	0.087									
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	4.16	4.22	4.47	4.11	4.05	4.10	3.76	4.16	4.20	1.202	0.296									
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	4.12	3.96	4.40	3.86	3.38	3.88	3.69	4.06	4.30	4.576**	0.000									
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.07	4.18	4.07	4.01	3.76	4.03	4.11	4.05	4.30	0.822	0.583									
โดยรวม	4.04	4.10	4.17	3.86	3.73	3.90	3.86	4.04	4.12	2.082*	0.037									

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 43 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.037 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ จำแนกตามอาชีพ พบว่า ผู้ที่มีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าอาชีพอื่น

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 44 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของนักท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติกับอาชีพ

ความคาดหวังของการท่องเที่ยว	\bar{X}	SD	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน เอกชน	ประกอบ ธุรกิจ ส่วนตัว	ค้าขาย	ผู้ใช้ แรงงาน	เกษตรกร	แม่บ้าน	นักเรียน/ นักศึกษา	อื่นๆ
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.63	0.65									
พนักงานเอกชน	3.96	0.63	.334**								
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	3.57	0.43	.064	-.398							
ค้าขาย	3.34	0.69	-.293*	-.627**	-.230						
ผู้ใช้แรงงาน	3.69	0.56	.057	-.277	.121	.350					
เกษตรกร	3.44	0.55	-.192	-.526**	-.128	.101	-.249				
แม่บ้าน	3.81	0.77	.183	-.151	.247	.476*	.126	.375			
นักเรียน/นักศึกษา	3.82	0.56	.185*	-.149	.248	.478**	.128	.377*	.002		
อื่นๆ	3.40	0.57	-.230	-.565	-.167	.063	-.288	-.038	-.413	-.415	

**p-value* ≤ 0.05

ตารางที่ 44 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพพนักงานเอกชน กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพค้าขาย กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ และพนักงานเอกชน อาชีพเกษตรกร กับ พนักงานเอกชน อาชีพแม่บ้าน กับ ค้าขาย อาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ค้าขาย และเกษตรกรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพพนักงานเอกชนมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าอาชีพค้าขาย เกษตรกร แม่บ้าน นักเรียน/นักศึกษา ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 45 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับอาชีพ

ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	\bar{X}	SD	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน เอกชน	ประกอบ ธุรกิจ ส่วนตัว	ค้าขาย	ผู้ใช้ แรงงาน	เกษตรกร	แม่บ้าน	นักเรียน/ นักศึกษา	อื่น ๆ
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	4.12	0.53									
พนักงานเอกชน	3.96	0.67	-0.151								
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	4.40	0.55	0.285	0.435							
ค้าขาย	3.86	0.78	-0.252*	-0.102	-0.537*						
ผู้ใช้แรงงาน	3.38	0.59	-0.740**	-0.590**	-1.025**	-0.488*					
เกษตรกร	3.88	0.43	-0.231	-0.080	-0.515	0.022	0.510*				
แม่บ้าน	3.69	0.41	-0.422*	-0.271	-0.707	-0.170	0.318	-0.191			
นักเรียน/นักศึกษา	4.06	0.58	-0.055	0.096	-0.339	0.198	0.686*	0.176	0.367*		
อื่น ๆ	4.30	0.42	0.185	0.335	-0.100	0.437	0.925*	0.415	0.607	0.239	

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 45 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพค้าขาย กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจและประกอบธุรกิจส่วนตัว อาชีพผู้ใช้แรงงาน กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว และค้าขาย อาชีพเกษตรกร กับ ผู้ใช้แรงงาน อาชีพแม่บ้าน กับ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพนักเรียน/นักศึกษา กับ ผู้ใช้แรงงานและแม่บ้าน อาชีพอื่น ๆ กับ ผู้ใช้แรงงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าอาชีพค้าขาย ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร แม่บ้าน และนักเรียน/นักศึกษา ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 46 การเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา

ปัจจัย	ประถมศึกษา n = 26	ม.ตอนต้น n = 28	ม.ปลาย n = 66	อาชีวศึกษา n = 50	ป.ตรี n = 210	ป.โทขึ้นไป n = 20	F	p-value
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.62	3.34	3.62	3.73	3.71	3.98	2.751*	0.019
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ สิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	4.12	3.66	4.09	4.09	4.16	4.44	4.067*	0.001
ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อ การท่องเที่ยว	3.92	3.89	3.95	3.96	4.06	4.27	1.895	0.094
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริม การท่องเที่ยว	4.05	3.94	4.26	4.04	4.15	4.49	2.964*	0.012
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	4.00	3.66	3.93	3.91	4.08	4.18	3.398*	0.005
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.11	3.89	4.05	3.99	4.08	4.33	1.313	0.258
โดยรวม	3.97	3.73	3.98	3.95	4.04	4.28	3.958*	0.002

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 46 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.002 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว และความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความคาดหวังต่อปัญหาอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าการศึกษาในระดับอื่น ๆ

เพื่อให้ทราบว่าการท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 47 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติกับระดับการศึกษา

ความคาดหวังของการ ท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม ทางธรรมชาติ	\bar{X}	SD	ประถม ศึกษา	ม. ตอนต้น	ม. ปลาย	อาชีพศึกษ ษา	ป.ตรี	ป.โทขึ้นไป
ประถมศึกษา	3.62	0.70						
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.34	0.80	-.273					
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3.62	0.66	.009	.281				
อาชีวศึกษา	3.73	0.43	.117	.389*	-.108			
ปริญญาตรี	3.71	0.65	.097	.370*	.088	-.020		
ปริญญาโทขึ้นไป	3.98	0.62	.365	.637*	.356*	.248	.268	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 47 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยว และชุมชนที่มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับปริญญาตรี กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับปริญญาโทขึ้นไป กับ มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าระดับอาชีวศึกษา และปริญญาตรี ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 48 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมกับระดับการศึกษา

ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	\bar{X}	SD	ประถมศึกษา	ม.ตอนต้น	ม.ปลาย	อาชีวศึกษา	ป.ตรี	ป.โทขึ้นไป
ประถมศึกษา	4.12	0.52						
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.66	0.48	-0.458*					
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4.09	0.67	-0.021	.437*				
อาชีวศึกษา	4.09	0.68	-0.023	.435*	-.002			
ปริญญาตรี	4.16	0.67	.041	.499**	.062	.064		
ปริญญาโทขึ้นไป	4.11	0.49	.325	.783**	.346*	.348*	-.284	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 48 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กับ ประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับอาชีวศึกษา กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับปริญญาตรี กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ปริญญาโทขึ้นไป กับ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ด้านความคาดหวังของการ

ห้องที่ขวตอสิ่งแวดลอมทางสังคมและวัฒนธรรม นักทองเทียวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าการศึกษาในระดับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา และปริญญาโทขึ้นไป ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 49 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งทองเทียว ด้านความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการทองเทียวกับระดับการศึกษา

ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการทองเทียว	\bar{X}	SD	ประณมศึกษา	ม.ตอนต้น	ม.ปลาย	อาชีวศึกษา	ป.ตรี	ป.โทขึ้นไป
ประณมศึกษา	4.05	0.64						
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.94	0.43	-.100					
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4.26	0.58	.214	-.325*				
อาชีวศึกษา	4.04	0.63	-.006	.104	-.221*			
ปริญญาตรี	4.15	0.61	.100	.210	-.115	.106		
ปริญญาโทขึ้นไป	4.49	0.52	.444*	.554*	.229	.450*	.344*	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 49 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งทองเทียว ด้านความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการทองเทียวของนักทองเทียวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับอาชีวศึกษา กับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับปริญญาโทขึ้นไป กับ ประณมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น อาชีวศึกษา และปริญญาตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งทองเทียวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ของความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการทองเทียว นักทองเทียวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษา ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 50 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับระดับการศึกษา

ความต้องการด้านการรับรู้ ข้อมูลข่าวสาร	\bar{X}	SD	ประถม ศึกษา	ม. ตอนต้น	ม.ปลาย	อาชีว ศึกษา	ป.ตรี	ป.โท ขึ้นไป
ประถมศึกษา	4.00	0.72						
มัธยมศึกษาตอนต้น	3.66	0.73	-.343*					
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3.93	0.54	-.067	.276*				
อาชีวศึกษา	3.91	0.49	-.088	.255	-.021			
ปริญญาตรี	4.08	0.60	.081	.424**	.148	.169		
ปริญญาโทขึ้นไป	4.18	0.58	.180	.523*	.247	.268	.099	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 50 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กับ ประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับปริญญาตรี กับ มัธยมศึกษาตอนต้น ระดับปริญญาโทขึ้นไป กับ มัธยมศึกษาตอนต้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และปริญญาตรี ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 51 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้

ปัจจัย	ต่ำกว่า 1,000,000 บาท		1,000,001- 1,500,000 บาท		1,500,001- 2,000,000 บาท		2,000,001- 2,500,000 บาท		มากกว่า 2,500,000 บาทขึ้นไป		F	p-value
	1,000,000 บาท	1,500,000 บาท	1,000,001- 1,500,000 บาท	1,500,001- 2,000,000 บาท	2,000,001- 2,500,000 บาท	2,500,001- 3,000,000 บาท	3,000,001- 3,500,000 บาท	3,500,001- 4,000,000 บาท				
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.68	3.53	3.62	3.81	3.79	2.305	0.577					
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	4.08	4.09	4.15	4.07	4.13	0.247	0.911					
ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว	4.02	3.97	4.03	4.04	4.01	0.171	0.953					
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.11	4.04	4.18	4.21	4.16	0.793	0.530					
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	4.11	3.87	3.92	4.20	4.01	3.425*	0.009					
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.15	4.04	4.05	4.13	4.00	0.689	0.600					
โดยรวม	4.02	3.92	3.99	4.08	4.02	0.886	0.472					

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 51 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามรายได้ พบว่า ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 2,000,001-2,500,000 กีบ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ในช่วงอื่น ๆ

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวแตกต่างกันเป็นรายคู่ จึงใช้วิธีของ LSD ตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ซึ่งได้ผลทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 52 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านความต้องการรับรู้ข้อมูลข่าวสารกับรายได้

ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	\bar{X}	SD	ต่ำกว่า	1,000,001-	1,500,001-	2,000,001-	มากกว่า
			1,000,000	1,500,000	2,000,000	2,500,000	2,500,000
			กีบ	กีบ	กีบ	กีบ	กีบ ขึ้นไป
ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ	4.11	0.55					
1,000,001-1,500,000 กีบ	3.87	0.60	-.238*				
1,500,001-2,000,000 กีบ	3.92	0.61	-.190*	.048			
2,000,001-2,500,000 กีบ	4.20	0.55	.084	.322*	.274*		
มากกว่า 2,500,000 ขึ้นไป	4.01	0.62	-.099	.140	.091	-.183	

* p -value ≤ 0.05

ตารางที่ 52 พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ระหว่าง 1,000,001-1,500,000 กีบ กับ ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ รายได้ระหว่าง 1,500,001-2,000,000 กีบ กับ ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ รายได้ระหว่าง 2,000,001-2,500,000 กีบ

กับ 1,000,001-1,500,000 กีบ และ 1,500,001-2,000,000 กีบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย
ความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านสิ่งอำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มี
รายได้ 2,000,001-2,500,000 กีบ มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 1,000,001-
1,500,000 กีบ และ 1,500,001-2,000,000 กีบ ส่วนคู่อื่น ๆ พบว่าไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน

ตารางที่ 53 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามจำนวนครั้งการท่องเที่ยวปี

ปัจจัย	เป็นครั้งแรก					F	p-value
	1-4 ครั้ง	5-7 ครั้ง	8-10 ครั้ง	มากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป			
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ	3.77	3.62	3.73	3.79	3.64	1.072	0.370
ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม	4.12	4.12	4.05	4.01	4.18	0.676	0.609
ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว	4.00	4.07	3.94	4.04	4.01	0.541	0.706
ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.18	4.14	4.12	4.17	4.14	0.103	0.981
ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร	4.04	3.96	3.94	4.02	4.06	0.713	0.584
ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม	4.03	4.05	3.99	4.21	4.09	0.838	0.501
โดยรวม	4.02	3.99	3.96	4.04	4.02	0.267	0.899

*p-value ≤ 0.05

ตารางที่ 53 พบว่า นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยวต่างกัน (จำแนกตามจำนวนครั้งการท่องเที่ยวต่อปี) มีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคม และวัฒนธรรม ความคาดหวังต่อปัญหาอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว จำแนกตามจำนวนครั้งการท่องเที่ยวต่อปี พบว่า ผู้ที่มีการท่องเที่ยวจำนวน 8-10 ครั้งต่อปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีจำนวนครั้งการท่องเที่ยวต่อปีอื่น ๆ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบสมมติฐานสำหรับสถิติ Independent Sample T-test ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากรด้านเพศและสถานภาพ การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ในส่วนของระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และลักษณะการท่องเที่ยว หากพบว่ามี ความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ LSD โดยผลการทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ ดังนี้

ตารางที่ 54 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1	ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	
สมมติฐานที่ 1.1	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน
สมมติฐานที่ 1.2	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน
สมมติฐานที่ 1.3	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน
สมมติฐานที่ 1.4	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	สนับสนุน*
สมมติฐานที่ 1.5	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน
สมมติฐานที่ 1.6	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	สนับสนุน*
สมมติฐานที่ 1.7	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยว (จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) ต่างกันมีความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	สนับสนุน*
สมมติฐานที่ 2	ลักษณะทางสังคมของประชากรที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	
สมมติฐานที่ 2.1	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน
สมมติฐานที่ 2.2	นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน

ตารางที่ 54 (ต่อ)

	สมมติฐาน	ผลการทดสอบ
สมมติฐานที่ 2.3	นักทอ่งเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีความ คิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการ แหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	สนับสนุน*
สมมติฐานที่ 2.4	นักทอ่งเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีความ คิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการ จัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	สนับสนุน*
สมมติฐานที่ 2.5	นักทอ่งเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมี ความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการใน การจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	สนับสนุน*
สมมติฐานที่ 2.6	นักทอ่งเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีความ คิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการ จัดการแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน
สมมติฐานที่ 2.7	นักทอ่งเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยว (จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) ต่างกันมีความคิดเห็น ต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการ แหล่งท่องเที่ยวต่างกัน	ไม่สนับสนุน

จากการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของระดับความคิดเห็น จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ในด้านศักยภาพแหล่ง
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ และด้านความ
คาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยว
เชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ แยกเป็นรายด้าน โดยผลการทดสอบสมมติฐาน สามารถสรุปได้ ดังนี้

ตารางที่ 55 ผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว แยกเป็นรายย่อยตาม 5 องค์ประกอบ

ตัวแปร	ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยิ่งในเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยววัฒนธรรมและธรรมชาติ				
	ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ด้านความปลอดภัย	ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง	ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว
เพศ	-	-	-	-	-
อายุ	-	-	-	-	-
สถานภาพ	-	-	-	-	-
อาชีพ	*	*	*	-	-
ระดับการศึกษา	-	-	-	-	-
รายได้	*	*	*	-	*
จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว	-	-	-	-	*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 56 ผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว แยกเป็นราย
ย่อยใน 6 ด้าน

ความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและ ธรรมชาติ	
ตัวแปร	ธรรมชาติ
	ความคาดหวังของการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ ความคาดหวังด้านการจัดการ ความต้องการด้าน ท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม ท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม ทางด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการ กิจกรรมการส่งเสริม รับรู้ข้อมูลข่าวสาร บทบาทการมีส่วนร่วม ทางธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรม ท่องเที่ยว การท่องเที่ยว
เพศ	-
อายุ	*
สถานภาพ	*
อาชีพ	*
ระดับการศึกษา	*
รายได้	-
จำนวนครั้งในการ ท่องเที่ยว	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ คนในชุมชนพื้นที่ท่องเที่ยว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง อย่างน้อยหนึ่งครั้ง การเก็บข้อมูลใช้วิธีแจกแบบสอบถาม และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความแปรปรวนทางเดียว F-test (One-way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ LSD

สรุปผลการวิจัย

ลักษณะทางสังคมของประชากร

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.00 ช่วงอายุที่มากที่สุด คือ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.75 มีสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 52.25 มีอาชีพเป็นข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 43.00 ระดับการศึกษาที่มีคนตอบมากที่สุด คือ ปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 52.50 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 1,500,001-2,000,000 กีบ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 32.25

ลักษณะการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

ผลการศึกษา พบว่า การเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 11 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 30.75 โดยรับรู้สถานที่ท่องเที่ยวผ่านช่องทางจากเพื่อน/คนรู้จัก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.75 วัตถุประสงค์สำคัญของการมาท่องเที่ยว คือ ไหว้พระ/ทำบุญ/สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คิดเป็นร้อยละ 61.50 และบุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวมากที่สุด ได้แก่ ครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 66.25 ส่วนงบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวอยู่ระหว่าง 250,001-500,000 กีบ คิดเป็นร้อยละ 33.00 และในอนาคตเลือกที่จะกลับมาท่องเที่ยวอีก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.25 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยอันดับแรก ได้แก่ ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง ($\bar{x} = 4.16$) รองลงมา ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.91$) ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.78$) ด้านความปลอดภัย ($\bar{x} = 3.78$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{x} = 3.72$) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยอันดับแรก ได้แก่ ความคาดหวังและความต้องการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.15$) รองลงมา ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ($\bar{x} = 4.11$) ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม ($\bar{x} = 4.07$) ความคาดหวังต่อปัญหาอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.02$) ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ($\bar{x} = 4.01$) และความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ($\bar{x} = 3.68$) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากรวิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวปรากฏผล ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย

และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ต่างกัน โดยผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ (พนักงานองค์การจัดตั้งสากลและเกษียณอายุ) มีระดับความคิดเห็นมากกว่าอาชีพอื่น

สมมติฐานที่ 1.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน โดยผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีรายได้ในช่วงอื่น ๆ

สมมติฐานที่ 1.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยว (จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) ต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน โดยผู้ที่มีการท่องเที่ยวจำนวน 8-10 ครั้งต่อปี มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีการท่องเที่ยวจำนวนครั้งต่อปีอื่น ๆ

วัตถุประสงค์ที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร การวิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ปรากฏผล ดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีเพศต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอายุช่วง 30-39 ปี มีระดับความคิดเห็นมากกว่าช่วงอายุอื่น ๆ

สมมติฐานที่ 2.3 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีสถานภาพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติต่างกัน โดยผู้ที่มีสถานภาพโสด มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีสถานภาพสมรส

สมมติฐานที่ 2.4 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีอาชีพต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อ

สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน โดยผู้ที่มีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีอาชีพอื่น

สมมติฐานที่ 2.5 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว และความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน โดยผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโทขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาในระดับอื่น ๆ

สมมติฐานที่ 2.6 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีรายได้ต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน โดยผู้ที่มีรายได้ระหว่าง 2,000,001-2,500,000 บาท มีระดับความคิดเห็นมากกว่าผู้ที่มีรายได้ในช่วงอื่น ๆ

สมมติฐานที่ 2.7 นักท่องเที่ยวและชุมชนที่มีลักษณะการท่องเที่ยว (จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว) ต่างกันมีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน

ข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถามต่อแนวทางการพัฒนาเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว

จากการรวบรวมข้อมูลส่วนเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน สามารถสรุปผลในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

ด้านการวางแผน

ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวก่อนอื่นต้องศึกษาพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว ชีวความสามารถ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงด้านสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในแต่ละแห่งเพื่อนำมาวางแผนพัฒนาให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ทั้งหมด มีการประชุมร่วมกันกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง อาทิ ภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการ และประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งชุมชนรอบข้างได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อกำหนดแนวทาง ระเบียบในการปฏิบัติ และการรักษาสภาพแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความรับผิดชอบต่อสังคม แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต้องพัฒนาตามหลักเกณฑ์การรักษาสภาพแวดล้อมตามแผนแม่บท

การท่องเที่ยว โดยเริ่มจากประสานกับพหุภาคี มีขั้นตอนการปฏิบัติและประเมินผลในแต่ละระยะ กับองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของอำเภอสี่โคดตะบองจะต้องลงรายละเอียด ครอบคลุมอย่างรอบคอบ เช่น แผนงาน แผนบุคลากร และการจัดสรรงบประมาณ รับประกันความ ยั่งยืนของธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉพาะด้านสิ่งแวดล้อมต้องมีแผนการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ทั้งระยะสั้นและระยะยาว ตรวจสอบอย่างต่อเนื่องเป็นประจำและดำเนินไปตามแผนที่วางไว้อย่างมี ประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความเป็นจริง ด้านการส่งเสริมธุรกิจ เปิดกว้างการลงทุนให้สิทธิ พิเศษนักธุรกิจในชุมชน นักลงทุนภายในเข้ามามีส่วนร่วมก่อน เพื่อให้โอกาสในการพัฒนาชุมชน ของตนเอง มีแผนการบนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมไม่ใช่แค่เพียงการสัมปทานหรือลงทุนเท่านั้น การวางแผนควรคำนึงถึงการรักษาระบบนิเวศและชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ ส่งเสริมกิจกรรมตาม ฤดูกาล เทศกาลต่าง ๆ เพิ่มความสวยงามและความทันสมัยของแหล่งท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวก มีสิ่งที่น่าสนใจ หลังจากที่มาเที่ยวแล้วก็อยากกลับไปเที่ยวอีก เคียงคู่กับการพัฒนาการ ท่องเที่ยวความสงบปลอดภัยในสังคมก็ยิ่งมีความสำคัญ ดังนั้น จะต้องดำเนินการอย่างละเอียด รอบคอบและระมัดระวัง

ด้านการปฏิบัติตามแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมในการท่องเที่ยว

ในการปฏิบัติแผนงาน/โครงการ ภาครัฐต้องมีบทบาทในการกระตุ้น ส่งเสริม และ ติดตามตรวจตราอย่างเข้มงวดต่อกับผู้ประกอบการทุกประเภท หน่วยงานภาครัฐ ชุมชน และ นักท่องเที่ยว ในการดำเนินการตามแผนร่วมกัน โดยให้ความสำคัญกับชุมชนเจ้าของพื้นที่และ ผู้ประกอบการเริ่มตั้งแต่การวางแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีการประสานงานกับหลาย ๆ ฝ่าย แผนงานต้องเป็นระบบและมีขั้นตอนดำเนินการอย่างชัดเจน เนื่องจากคนกลุ่มนี้มีความรู้บริบทของ พื้นที่ทำให้พวกเขามีบทบาทมากขึ้นซึ่งจะนำไปสู่ความรักความผูกพันในทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรมของตนที่มีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว จากนั้นจะต้องปฏิบัติตามแผนอย่างจริงจังโดยมีการ ประเมินผลในแต่ละระยะอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมความพร้อมในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา โดยมีชุมชนเป็นผู้จัดตั้งปฏิบัติและรัฐให้การสนับสนุนด้านเทคนิควิชาการและงบประมาณ หน่วยงาน ส่งเสริมการท่องเที่ยวต้องให้ความสำคัญกับการนำไปปฏิบัติแผนพัฒนาอย่างเคร่งครัดและต้องม การตรวจสอบ พร้อมทั้งบูรณาการให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงและการเปลี่ยนแปลงโดยจะต้อง นำเสนอในที่ประชุมและได้รับการเห็นดีเห็นพร้อมจากทุกฝ่าย

ด้านกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว จะต้องศึกษาข้อมูลและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวหลาย ๆ รูปแบบในหลายสถานที่ต่างกันทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อนำมาเป็นแบบ แผนบูรณะ ปรับปรุง และเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนา โดยปรับให้เข้ากับสภาพความเป็นจริง และคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม แต่ยังคงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

รวมถึงความสวยงามของทัศนียภาพดั้งเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด เพิ่มกิจกรรมที่หลากหลาย อาทิ กิจกรรมรักษาสีงแวดล้อมและสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การปล่อยสัตว์ในป่าสงวน การปลูกต้นไม้ในวันปลูกต้นไม้แห่งชาติ การอนุรักษ์แหล่งน้ำและสัตว์น้ำในเขตสงวนอ่างปลา กิจกรรมการอนุรักษ์วัฒนธรรม เช่น การบูรณะปฏิสังขรณ์วัดวาอาราม วัฒนธรรมการแต่งกาย อาหาร วิธีการดำรงชีวิต การบรรพชาสามเณน เป็นต้น กิจกรรมด้านการกีฬา เช่น การแข่งวิ่งมาราธอน การแข่งปั่นจักรยาน การแข่งขันเรือพายประเพณีบ้านสีโค และกิจกรรมกีฬาอื่น ๆ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบผจญภัยที่กำลังได้รับความนิยม โดยเฉพาะภูผนังในหมู่บ้านอ่างใหญ่ ธรรมชาติการท่องเที่ยวด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับพันธุ์พืชและสัตว์เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ทัศนศึกษา เพิ่มความหลากหลายทางด้านกิจกรรมและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวมากขึ้น อาทิ จุดชมวิว ที่ถ้ำรูป (Land mark) ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว แก้ไขปัญหา การจราจรติดขัด การสื่อสาร โทรคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในหลายช่องทาง เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ วารสาร และสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อเข้าถึงนักท่องเที่ยวให้ได้มากที่สุด การพัฒนาอำเภอสีโคค ะบองไปสู่การท่องเที่ยวแบบผสมผสานวัฒนธรรมและธรรมชาติหน่วยงานรับผิดชอบของรัฐเข้ามา มีบทบาทในการส่งเสริมการจัดการด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น ส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจตั้งแต่ขนาดย่อมจนไปถึงขนาดใหญ่เข้ามามีส่วนร่วมและสร้างสมาคมนักท่องเที่ยวเพื่อคอยให้คำแนะนำ แลกเปลี่ยนความรู้ แก้ไขปัญหา และรับรู้ถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมในแต่ละระยะ เป็นการยกระดับการท่องเที่ยวต่อไป

ด้านการได้รับผลประโยชน์ในพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การพัฒนาต้องมีความสอดคล้องด้วยการผสมผสานธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์และเรียบง่ายในแบบดั้งเดิม เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในยุคปัจจุบันได้ เสน่ห์สำคัญที่เป็นจุดสำคัญในการดึงดูดทำให้ผู้คนอยากมาท่องเที่ยว เพื่อมาสัมผัสวิถีชีวิตที่แตกต่าง พักผ่อนหย่อนใจหรือทำกิจกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์และรักษาขนบธรรมเนียมที่ดั้งเดิม ควรมีโครงการที่ทำให้ผู้คนเล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนทั้งในปัจจุบันและอนาคต การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญและได้รับประโยชน์ในหลาย ๆ ด้าน เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยวก็จะเกิดการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เจ้าของท้องถิ่นจะตระหนักถึงความสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติและช่วยกันฟื้นฟูอนุรักษ์พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวและบริเวณโดยรอบก็จะได้รับการพัฒนาไปด้วย อาทิ ด้านคมนาคม สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น ถนนลาดยางแอสฟัลต์และคอนกรีตบางส่วนที่ยังไม่มี ที่พัก ร้านอาหาร รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังช่วยสร้างอาชีพ เป็นการกระจาย

รายได้ให้กับชุมชนในพื้นที่ รวมถึงการบริการด้านการขนส่งสาธารณะและการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจเกิดขึ้น ในขณะที่ ด้านสังคม การท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อนที่ช่วยคลายเครียด กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเจ้าของพื้นที่และนักท่องเที่ยว ที่สำคัญส่งเสริมให้ชุมชนผู้ที่มีศักยภาพทำเกษตรอินทรีย์ หัตถกรรม งานฝีมือ สร้างอาชีพเพิ่ม โอกาสสร้างรายได้ให้กับตัวเอง เช่น บริการร้านอาหาร ที่พัก สินค้าที่ผลิตโดยชุมชน รวมทั้งของที่ระลึกต่าง ๆ เพื่อขายให้กับนักท่องเที่ยว ในระยะยาวประชาชนในบริเวณใกล้เคียงจะได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน ประชาชนได้ประโยชน์ในการจ้างงานสร้างอาชีพ มีรายได้ พื้นที่ได้รับการพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และนำเอาความเจริญไปสู่ท้องถิ่น เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมั่นคงปลอดภัยในสังคม การท่องเที่ยวยังเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของ สปป.ลาว จากการเข้ามาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างประเทศและรายได้จากการเก็บภาษีของรัฐบาล นอกจากนี้ ยังช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์และรักษาสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมประเพณีลาว เนื่องจากทรัพยากรการท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและก่อให้เกิดประโยชน์หลายด้านทำให้ประชาชนเห็น ได้ถึงคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยวและตระหนักได้ถึง ความสำคัญของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน ผู้ประกอบการ สังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งไม่ได้เฉพาะแต่ในอำเภอสีโคดตะบองเท่านั้นแต่ยังรวมถึงระดับชาติ ดังนั้น ในส่วนนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะจะต้องมีความเที่ยงธรรม เสมอภาพ และร่วมรับผลประโยชน์ ร่วมรับผิดชอบจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมช่วยในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของอำเภอสีโคดตะบองก้าวไปสู่การพัฒนาที่มั่นคงและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะด้านอื่น ๆ

อำเภอสีโคดตะบองมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่ง แต่ขาดการประชาสัมพันธ์ สถานที่ท่องเที่ยวบางแห่งไม่ได้รับการอนุรักษ์ให้ดีเท่าที่ควร บางสถานที่ยังขาดจุดนำดึงดูดแม้จะเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยว แต่ร้านค้ายังมีน้อย ขาดสิ่งอำนวยความสะดวก ขาดข้อมูล ที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และการรักษาสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวให้สวยงาม นักท่องเที่ยว บางส่วนยังขาดจิตสำนึกในการรักษาสภาพแวดล้อมที่ดี ยังมีการทิ้งขยะข้างทาง เป็นต้น ทำให้ความสวยงามของทัศนียภาพลดลงและเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามมา การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ยังมีน้อยและไม่หลากหลายทำให้นักท่องเที่ยวไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว หรือได้รับข้อมูลที่ไม่ชัดเจน เพื่อดึงดูดผู้คนมาท่องเที่ยวหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวจะต้องร่วมมือกับผู้ประกอบการและชุมชนเพื่อ โฆษณาเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ ให้มากขึ้น โดยเฉพาะสื่อสังคมออนไลน์ โทรทัศน์ วิทยุ และจัดทำเอกสารสำหรับชุมชนในทุกเขตเพื่อรับรู้

ตอบสนองการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย รวดเร็ว ชัดเจน และเข้าถึงได้ง่าย เพิ่มระบบขนส่งสาธารณะ รถโดยสารประจำทาง และปรับปรุงค่าบริการตามความเหมาะสม

สรุปจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปีและทำแบบสอบถามสั้น ๆ ให้นักท่องเที่ยวได้ตอบ เพื่อวัดระดับความพึงพอใจของกิจกรรมที่เพิ่มเข้ามาหรือแหล่งท่องเที่ยวที่ควรปรับปรุงในด้านต่าง ๆ เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม ทั้งในระดับท้องถิ่น อำเภอ และระดับชาติ ในระยะสั้นและระยะยาวหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีมาตรการควบคุมและลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิด การจัดสรรธุรกิจของผู้ประกอบการ เช่น แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม การกำจัดขยะ เพิ่มกิจกรรมกระบวนการรักษาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมสมาคมพัฒนาการท่องเที่ยวและสนับสนุนความก้าวหน้าของธุรกิจ การให้บริการลูกค้าที่ดี เพื่อสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวและทำให้อยากกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องมีส่วนร่วมและประสานงานการรวบรวมข้อมูลผลการดำเนินงานเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปปรับใช้ในการบริหารจัดการ ทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการ และคนในชุมชนเข้ามามีส่วนรับรู้เพราะจะทำให้เกิดความโปร่งใส สร้างความเข้าใจในแนวทางการพัฒนาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น รัฐบาลในรายละเอียดทั้งข้อดีข้อเสียของการกำหนดแนวทางปฏิบัติร่วมกันว่าควรปรับปรุงไปในทิศทางใดและต้องตระหนักถึงผลที่ตามมานั้นมีมากน้อยเพียงใด ถ้าสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปจากเดิมมากเกินไปจนไม่เหลือความเป็นธรรมชาติดั้งเดิมไว้ ความน่าดึงดูดใจของสถานที่ท่องเที่ยวก็อาจเกิดขึ้นในระยะสั้นเท่านั้น เนื่องจากการปรับตัวให้เข้ากับธรรมชาติมากเกินไปบรรดาตลาดต่าง ๆ อาจไม่มีความเป็นธรรมชาติเหมือนเดิม ไม่มีจุดเด่นเป็นที่น่าดึงดูดใจ ดังนั้น ภาครัฐควรจัดตั้งงบประมาณและนักวิชาการในการเผยแพร่ความรู้ กระตุ้นและสนับสนุนให้ชุมชน ชาวบ้าน และนักท่องเที่ยวหันมาใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นของตนเอง ส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนด้วยการจัดงานวางแสดงสินค้าท้องถิ่นให้มากขึ้น เช่น ตลาดนัด การขายของที่ระลึกตามแหล่งท่องเที่ยว

การใช้มาตรการทางสังคมและกฎหมายจัดตั้งกลุ่มชุมชน ชมรมสมาคมเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีต่อตัวเรา ส่งเสริมให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ช่วยกันดูแลให้คงสภาพเดิมไว้ ไม่ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตในท้องถิ่นของตน มีการประสานงานเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจและหน่วยงานรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยว และประชาชน มีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองฟื้นฟูการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด

อภิปรายผล

จากการศึกษา แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว ทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดย 3 อันดับแรกที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่ามีศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสาน ได้แก่ ความสวยงามและมีชื่อเสียง ความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว และความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ความสวยงามและมีชื่อเสียง แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบองหลายแห่งเป็นสถานที่ที่มีมานานตามธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรมมีสถาปัตยกรรมที่โดดเด่น วัดวาอารามหลายแห่ง ผู้คนให้ความเคารพ ตักการะบูชา ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรมล้วนมีความสวยงามและมีเสน่ห์ดึงดูดผู้คนให้มาเยี่ยมชมเยือน ดังนั้น จึงเกิดการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางของนักท่องเที่ยว สนับสนุนแนวคิดของวุฒิชติ สุนทรสมัย และคณะ (2550) ความสวยงามและมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทิวทัศน์ ความสวยงามเกิดขึ้นตามธรรมชาติ สถานที่วัฒนธรรมมีการออกแบบสถาปัตยกรรมสวยงาม ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยว

ความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง มีลักษณะแตกต่างจากที่อื่นๆ ในนครหลวงเวียงจันทน์ คือ จะมีแหล่งท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งใช้เวลาเดินทางไปมาหากันไม่นาน ประมาณ 5-10 นาที นอกจากนี้ ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่เรียนแบบธรรมชาติ สวนอาหาร และแหล่งท่องเที่ยวแบบผจญภัยในหมู่บ้านอ่างใหญ่ ดังนั้น หากนำศักยภาพที่มีมาบูรณาการให้เกิดการท่องเที่ยวแบบผสมผสาน จะสามารถตอบสนองกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวได้ ทั้งเป็นการประหยัดเวลาในการเดินทาง และงบประมาณในการท่องเที่ยว สนับสนุนงานวิจัยของ (Yusuf et al., 2019) ศักยภาพของจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยว มีสถานที่ท่องเที่ยวท้องถิ่นที่น่าสนใจหลายแห่งและมีความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว แต่การท่องเที่ยวเชิงบูรณาการแบบผสมผสานจะได้รับความคุ้มค่ากับเวลา งบประมาณ และประสบการณ์ท่องเที่ยวที่หลากหลายมากขึ้น

ความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ภายในอำเภอมีโครงสร้างพื้นฐานทางด้านคมนาคม เช่น สนามบินนานาชาติวัดไทยที่รองรับการเดินทางทางอากาศทั้งภายในและต่างประเทศ ด้านประเพณีหนองคายที่เชื่อมต่อกับอำเภอสีโคดตะบองและศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย สถานีขนส่งรถโดยสารประจำทาง รถทัวร์ และรถตู้ มีถนนหลักเป็นทางผ่านไปยังแขวงเวียงจันทน์ และไชยบุรี ซึ่งมีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศ นอกจากนี้สถานที่ท่องเที่ยวอยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนักจึงทำให้มีความสะดวกสบายในการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ใช้เวลาเดินทางที่สั้น สามารถตอบ โจทย์การเดินทางแบบ ไปเช้าเย็นกลับ ช่วงสุดสัปดาห์ การเดินทางพักผ่อนในช่วงเทศกาล หรือวันหยุดยาว ทำให้เป็นหนึ่งในหลายทางเลือกของนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนกับครอบครัว เพื่อน ญาติ คนในองค์กร คู่รัก หรือ วัตถุประสงค์อื่น ๆ ในการท่องเที่ยว ทำให้ความถี่ในการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวมีมากขึ้น สนับสนุนงานวิจัยของ ศรารุณี ใจอดทน (2561) พบว่า ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึง มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานรวมถึงการประชาสัมพันธ์ผ่านทาง นิตยสารต่าง ๆ ถือได้ว่าเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพการท่องเที่ยว

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านความปลอดภัย และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกยังมีผลต่อศักยภาพตาม 5 องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม รับผิดชอบต่อความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวให้หลากหลาย และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวที่เพียงพอและเป็นไปตามมาตรฐานสากล เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว ทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดย 3 อันดับแรกที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ ได้แก่ ความต้องการด้านกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ความต้องการด้านกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว พบว่า ภายในอำเภอสีโคดตะบองมีแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งที่มีชื่อเสียงมานานและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง และจากผลการวิจัยผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอำเภอสีโคดตะบองมีศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานแต่ยังขาดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการด้านกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวโดยนำกิจกรรมที่ยังได้รับความนิยมมาส่งเสริมและประยุกต์ให้เข้ากับความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ยังคงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์

ของท้องถิ่นและความเป็นธรรมชาติดั้งเดิม อาทิ กิจกรรมรักษาและสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม การอนุรักษ์วัฒนธรรม กิจกรรมด้านการกีฬา กิจกรรมทางศาสนา และสถานที่เล่นสำหรับเด็ก โดยพัฒนากิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ปัจจุบันและศึกษากิจกรรมของต่างประเทศเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม สนับสนุนความคิดของ ธาณี อธิชัยกุล (2546) กล่าวว่า ควรเน้นกิจกรรมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเน้นกิจกรรมที่อนุรักษ์ธรรมชาติ-วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นและความรับผิดชอบต่อสังคมแหล่งท่องเที่ยวไปพร้อม ๆ กัน และ นิสา ชัชกุล (2554) กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ประชาชนตระหนักในคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม เนื่องจากปัญหาของราคาสินค้าที่สูงเกินจริง การขาดจิตสำนึกในการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี และสิ่งกระตุ้นที่ก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวด้วยความสมัครใจยังมีน้อย ดังนั้น การท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ควรเริ่มจากการสร้างจิตสำนึกให้แก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวให้เห็นถึงคุณค่า ความสำคัญและประโยชน์ของการอนุรักษ์ไม่ว่าจะเป็นแบบสมัครใจ แบบชักนำ และการใช้มาตรการทางระเบียบ-กฎหมายบังคับ สนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวเข้ามามีบทบาทในการปกป้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวทางด้านสังคมและวัฒนธรรมมากขึ้น ได้รับรู้ถึงแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องและเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมท้องถิ่นและของชาติ สร้างความพึงพอใจและสัมพันธที่ดีระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาอย่างยั่งยืน สนับสนุนแนวคิดการปกครองชีวญาณของฟูโกต์ ฉัตรภากรณ์ สุริวรรณ (2562) เป็นแนวคิดการปกครองของรัฐสมัยใหม่ที่ไม่ใช้อำนาจโดยตรง เป็นการปกครองที่มีพลังอำนาจบังคับอยู่ภายในสภาวะจิตใจ ซึ่งเป็นลักษณะการปกครองตัวเองด้วยจิตสำนึกโดยสร้างความเชื่อและแรงจูงใจ ทำให้ง่ายต่อการควบคุมโดยไม่ใช้กำลังและกฎหมายบังคับ ทำให้ประชาชนปราศจากความสงสัย ส่งผลต่อการดำเนินการสำเร็จลุล่วงไปได้ดังที่ได้กำหนดไว้

ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม ของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน จะสำเร็จผลและมีประสิทธิภาพได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนของสังคมทั้งภาครัฐ เอกชน ธุรกิจ และประชาชนทุกสาขาอาชีพ รวมทั้งองค์การจัดตั้งสากลที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน เพื่อช่วยกันผลักดันกำหนดวิธีทาง หลักการ ระเบียบ และมาตรการขับเคลื่อนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอย่างยั่งยืน จากผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญในด้านบทบาทการมีส่วนร่วมในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยว ชุมชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นตัวแทนของประชากรที่ได้ทำการศึกษา นั้น เห็นว่า การมีส่วนร่วมจะช่วยให้การพัฒนาเกิดความยั่งยืน ดังนั้น ควรส่งเสริมให้ผู้

มีส่วนได้ส่วนเสียที่ส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น ทั้งในด้านการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น การออกกฎระเบียบในการควบคุมและรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว จะช่วยให้ทุกคนหันมาให้ความสนใจและมีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากขึ้น มีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและได้รับคำปรึกษา ซึ่งจะทำให้แนวทางการพัฒนาเป็นไปในทิศทางเดียวกันและเป็นมาตรฐาน รวมทั้งการมีส่วนร่วมรับผิดชอบและร่วมรับผลประโยชน์ร่วมกัน จะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นก่อให้เกิดความยั่งยืนทั้งในปัจจุบันและอนาคต สนับสนุนแนวความคิดของ สมบัติ นามบุรี (2562) การมีส่วนร่วม จะต้องเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม โดยการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจเพื่อกำหนดและการจัดสรรทรัพยากรให้บรรลุเป้าหมาย และปฏิบัติตามแผนการหรือ โครงการต่าง ๆ ทั้งด้วยความเต็มใจและตามระเบียบข้อบังคับหรือกฎหมายกำหนด โดยรูปแบบการมีส่วนร่วม องค์การสหประชาชาติ (อรทัย พระทศ, 2558) ประกอบด้วย 3 แบบ ได้แก่ การมีส่วนร่วมแบบเป็นไปเอง การมีส่วนร่วมแบบชักนำ และการมีส่วนร่วมแบบบังคับ

นอกจาก ทั้ง 3 ด้านที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว และความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ก็มีความสำคัญเช่นกัน ดังนั้น เพื่อดึงดูดผู้คนมาท่องเที่ยว พระสุวรรณโนพัฒนา (2553) หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวจะต้องร่วมมือกับผู้ประกอบการและชุมชนเพื่อโฆษณาเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ ให้มากขึ้น และตอบสนองการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย รวดเร็ว ชัดเจน และเข้าถึงได้ง่าย การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการตลาดการท่องเที่ยว Holloway (2004) จะต้องกำหนดให้องค์กรสามารถจัดทำแผนการจัดการทั้งระยะสั้นและระยะยาว การตลาดผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน David and Edgell (2016) ต้องคำนึงถึงนโยบาย แผนกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพและจุดหมายปลายทางที่มีการจัดการที่ดี เพื่อให้การจัดการปัญหาการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพมากที่สุดจึงใช้มาตรการในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ มาตรการทางการเมือง มาตรการทางสังคม มาตรการทางเศรษฐกิจ และมาตรการทางธรรมชาติ เพื่อผลักดันและสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง (วิมล จิโรจพันธ์ และคณะ, 2548)

วัตถุประสงค์ที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ปรากฏผล ดังนี้

อาชีพของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ LSD ผู้ที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน ค้าขาย ผู้ใช้แรงงาน เกษตรกร แม่บ้าน นักเรียน/นักศึกษา มีระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน ในด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก เนื่องจากแต่ละอาชีพมีลักษณะการทำงานต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีระดับความคิดเห็นมากกว่าอาชีพอื่น ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียน/นักศึกษานั้นยังเป็นวัยรุ่นที่ชอบแสดงอิสระทางความคิด ไม่ค่อยมีภาระในการเดินทาง และต้องการความท้าทายมากกว่า ในขณะที่กลุ่มไวยาทำงานยังต้องการให้มีการปรับปรุงและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ ให้มากขึ้น สนับสนุนงานวิจัยของ ญัฐวุฒิ จงธนะวัฒน์ (2560) กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพ ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว แต่ไม่สนับสนุนงานวิจัย จิระประภา กล้าเพชร (2560) ที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพที่แตกต่างกันมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

ระดับรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,000,000 บาท มีระดับความคิดเห็นมากกว่าช่วงระดับรายได้อื่น ๆ ในด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว ทั้งนี้เนื่องจากรายได้ต่อเดือนยังมีน้อยและไม่เพียงพอ ค่าใช้จ่ายในการเหมารถไปยังสถานที่ท่องเที่ยวยังคงค่อนข้างแพง สนับสนุนแนวคิดของ นุชประวีร์ ลิขิตศรีธัญย์ และคณะ (2561) ปัจจัยส่วนบุคคลด้านรายได้ที่ต่างกัน ส่งผลต่อความคิดเห็นต่อระดับความเหมาะสมด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดพิจิตรตามส่วนผสมทางการตลาดต่างกัน

จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ LSD ผู้ที่มีจำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวต่างกันมีระดับความคิดเห็นในด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวและชุมชนที่เดินทางมาท่องเที่ยวจำนวน 8-10 ครั้ง มีระดับความคิดเห็นมากกว่าจำนวนครั้งในการเดินทางท่องเที่ยวอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากอำเภอสีโคดตะบองมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายทั้งทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติ รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นตามแบบธรรมชาติ สนับสนุนแนวคิดพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของ วลัยพร รวีตระกูลไพบูลย์ (2558) การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในระหว่างปี อาจมีการเดินทางระยะสั้นเพิ่มขึ้น เช่น การเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับ หรือช่วงสุดสัปดาห์ หรือการเดินทางพักผ่อนในช่วงเทศกาล หรือวันหยุดยาว เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะได้รับประสบการณ์

ในการท่องเที่ยว ชูชัย สมิตธิไกร (2562) หากนักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจที่ดีต่อการให้บริการ และแหล่งท่องเที่ยวสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ ก็จะเป็นแรงจูงใจและมีความเป็นไปได้สูงที่จะเกิดการซื้อหรือใช้บริการซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้ ยังพบว่า เพศของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่ต่างกัน อาจเป็นผลเนื่องมาจากแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพตาม 5 องค์ประกอบที่สามารถตอบสนองความคาดหวังจากการท่องเที่ยวและสร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้คนที่ไปเยือน ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปท่องเที่ยวได้ตามวัตถุประสงค์ของบุคคล หรือกลุ่มคนนั้น ๆ ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างกันทางด้านเพศก็ตามแต่ก็สามารถท่องเที่ยวได้โดยไม่ถูกจำกัด ซึ่งไม่สนับสนุนแนวคิดของ ฌักกูกันต์ พุกฤษ์สรนันท์ (2561) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศทำให้นักท่องเที่ยวต้องการบริการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน

อายุของนักท่องเที่ยวและชุมชนต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่ต่างกัน อาจเป็นผลเนื่องมาจากแหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลายของทั้งแบบธรรมชาติและวัฒนธรรมทำให้นักท่องเที่ยวเลือกท่องเที่ยวในหลายรูปแบบตามแต่ละวัตถุประสงค์ สนับสนุนงานวิจัยของ จิระประภา กล้าเพชร (2560) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ที่แตกต่างกันมีระดับการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

สถานภาพของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่ต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ พบว่า นิยมเดินทางท่องเที่ยวแบบกลุ่มมากกว่าเดินทางคนเดียว อาทิ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน คนรัก ญาติ และคนในองค์กร ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวมีความคิดและลักษณะการท่องเที่ยวที่คล้ายคลึงกัน สนับสนุนงานวิจัยของ โชติ บดีรัฐ (2563) พบว่า สถานภาพต่างกัน ไม่มีผลต่อบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ต่างกัน

ระดับการศึกษา ของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่ต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพที่สามารถตอบโจทย์ความต้องการและสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวได้ ดังนั้น แม้ว่าระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวจะต่างกันแต่การรับรู้และความเข้าใจในศักยภาพนั้น ไม่ต่างกัน สนับสนุนงานวิจัยของ อนพัทธ์ หนองคู (2563) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยด้านสื่อดิจิทัลทางการตลาดที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในเขต

พื้นที่สวนดุสิต พบว่า ปัจจัยการศึกษาที่ต่างกัน ไม่ส่งผลต่อความคิดเห็นด้านปัจจัยสื่อดิจิทัลทางการตลาดต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโศดตะบอง นครหลวงเวียงจันทร์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ปรากฏผล ดังนี้

ด้านอายุของนักท่องเที่ยวและชุมชนต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ในด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติต่างกัน ทั้งนี้อายุเป็นตัวแปรที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาโดยแต่ละช่วงอายุจะมีความต้องการที่แตกต่างกันไป ซึ่งคนที่มียุมากขึ้นจะมีการตัดสินใจที่รอบคอบมากขึ้นทั้งด้านความคิด พฤติกรรม และการสื่อสาร เนื่องจากคนที่มียุมากกว่าจะมีประสบการณ์มากกว่า ซึ่งเป็นตัวกำหนดต่อการตัดสินใจและวุฒิภาวะในการใช้ชีวิต สนับสนุนแนวคิดของ อริสรา เสยานนท์ (2560) นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันจะมีลักษณะของความคิดในการท่องเที่ยวที่ต่างกัน แต่จากผลการวิจัยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี มีระดับความคิดเห็นมากกว่ากลุ่มที่มีอายุในช่วงอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่าคนรุ่นนี้ให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมากขึ้นอันเป็นผลเนื่องมาจากปัญหาของสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบันจึงทำให้กลุ่มคนเหล่านี้ตระหนักถึงความสำคัญและหันมาใส่ใจในการรักษาสิ่งแวดล้อมให้มีความยั่งยืน เพื่อประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นต่อไปในอนาคต

สถานภาพของนักท่องเที่ยวและชุมชนต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวม และด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติต่างกัน ซึ่งกลุ่มที่มีสถานภาพโสด มีระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมากกว่ามีสถานภาพสมรส ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากลักษณะของบุคคลที่ร่วมเดินทางท่องเที่ยว หากเป็นครอบครัวก็จะมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกในครอบครัว สนับสนุนงานวิจัยของ พศวรรตร์ วริพันธ์ (2559) กล่าวว่า สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยว

อาชีพของนักท่องเที่ยวและชุมชนต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวม และด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน ซึ่งจากการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว มีระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมากกว่าอาชีพอื่น เนื่องจากผู้ที่มีอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว

จะมีความเข้าใจในพฤติกรรมและความต้องการของผู้บริโภคหรือนักท่องเที่ยวทั้งในอดีต ปัจจุบัน และคาดการณ์ความต้องการของผู้บริโภคได้ดีกว่า สนับสนุนแนวคิดของ Pizam and Mansfeld (2000 อ้างถึงใน เลิศพร ภาரசกุล, 2555) กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางสังคมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการเดินทาง ประกอบด้วย แรงจูงใจต่าง ๆ ความปรารถนา ความต้องการจำเป็น และความคาดหวังต่าง ๆ ตามโมเดลของ Schmöll ในมิติ 4 ด้าน และยังสนับสนุนงานวิจัยของ นุชประวีร์ ลิขิตศรีณย์ และคณะ (2561) ปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพที่ต่างกันส่งผลต่อความคิดเห็นต่อระดับความเหมาะสมด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดพิจิตรตามส่วนผสมทางการตลาดต่างกัน

ระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวและชุมชนที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวม และด้านความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว และความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน ซึ่งผู้ที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทขึ้นไป มีระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับที่มากกว่าการศึกษาในระดับอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นเพราะกลุ่มที่มีการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นจะมีความรู้ความเข้าใจในปัญหาและความต้องการในการจัดการลึกซึ้งกว่า เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่มีวุฒิภาวะและผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ มากกว่า มีการวิเคราะห์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เมื่อเทียบกับระดับการศึกษาที่น้อยกว่า ดังนั้น จึงทำให้มองเห็นโลกทัศน์ที่กว้างขึ้น สนับสนุนงานวิจัยของ เฉลิมรัชต์ เข็มราช (2558) พบว่า ลักษณะทางสังคมของประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวและชุมชนด้านการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่ต่างกัน และยังสนับสนุนกับ ปรัชญา บุญเดช และแสงแข บุญศิริ (2561) ปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษาที่ต่างกัน ส่งผลต่อความต้องการด้านการท่องเที่ยวและความคิดเห็นต่อศักยภาพการท่องเที่ยวถ้าเลขาธิการ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ที่แตกต่างกัน

ระดับรายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยวและชุมชนต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้านความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน ซึ่งกลุ่มที่มีรายได้ระหว่าง 2,000,001-2,500,000 บาท มีระดับความคิดเห็นมากกว่าช่วงระดับรายได้อื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากรายได้เป็นตัวแปรที่สำคัญในการกำหนดอำนาจซื้อของผู้บริโภคทางการท่องเที่ยวและมีความสัมพันธ์กับอาชีพและการศึกษา คนที่มีรายได้สูงจะต้องการความสะดวกสบาย มีรสนิยมในการเลือกสิ่งที่ดี ๆ ให้กับตนเอง และความถี่ในการเดินทางมากกว่า ในขณะที่ผู้ที่มีรายได้ต่ำจะใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวต่ำกว่า สนับสนุนแนวคิดของ

ณัฐกานต์ พุกษ์สรนันท์ (2561) กล่าวว่า รายได้เป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดว่าการท่องเที่ยวจะเป็นจริงได้หรือไม่ เป็นปัจจัยหนึ่งในการกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยว การคาดเดาพฤติกรรมค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว และยังสนับสนุนงานวิจัยของ สุรศักดิ์ อนันตะโสพนธ์ (2561) พบว่า รายได้เฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวเยอรมันที่ต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการ โฮสเทลต่างกัน แสดงให้เห็นว่ารายได้ที่ต่างกัน จะส่งผลกระทบต่อความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างกัน เพื่อตอบสนองการเลือกจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่เหมาะสมให้แก่ตนเอง

นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ยัง พบว่า เพศของนักท่องเที่ยวที่ต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในภาพรวมและรายด้านไม่ต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากรัฐบาลได้มีการสนับสนุนส่งเสริมสิทธิความเท่าเทียมทางเพศ และองค์การสหประชาชาติเพื่อความเท่าเทียมทางเพศและเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่สตรี (UNW) ทำให้สังคมมีการยอมรับความแตกต่างทางเพศมากขึ้น ทั้งในด้านการแสดงความคิดเห็น บทบาททางสังคม หน้าที่ ความรับผิดชอบ และการได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน สนับสนุนงานวิจัยของ อนพัทธ์ หนองคู (2563) ที่ได้ศึกษา พฤติกรรมและปัจจัยด้านสื่อดิจิทัลทางการตลาดที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่สวนคูสิต พบว่าปัจจัยด้านเพศที่ต่างกัน ไม่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นด้านปัจจัยสื่อดิจิทัลทางการตลาดต่างกัน

จำนวนครั้งในการของนักท่องเที่ยวและชุมชนต่างกัน มีผลต่อระดับความคิดเห็นด้านความคาดหวังและความต้องการ ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ต่างกัน อาจเป็นผลเนื่องมาจากกรณีที่นักท่องเที่ยวมีประสบการณ์เดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น และการเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ ทำให้นักท่องเที่ยวเห็น ได้สภาพแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวในหลาย ๆ ด้าน จึงเป็นผลทำให้นักท่องเที่ยวและชุมชน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องตระหนักได้ถึงความสำคัญในการรักษาสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ทรัพยากรท่องเที่ยว และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สนับสนุนแนวคิดของ วิมล จิโรจพันธ์ และคณะ (2548) กล่าวว่า แนวทางในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องพิจารณาองค์ประกอบดังนี้ การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น โดยใช้มาตรการในการผลักดันและสนับสนุนการท่องเที่ยวในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

จากผลการวิจัยที่ศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวความคิด และแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของรัฐบาล สปป.ลาว สามารถสรุปเป็นแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการ

ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ และความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว สักเคราะห์ได้ ดังนี้

ด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ

1. ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง

แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีมานานและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวซึ่งมีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ควรนำศักยภาพที่มีมาพัฒนาต่อยอดให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น แต่ยังคงรักษาไว้ความเป็นเอกลักษณ์และความเป็นดั้งเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด ผสมผสานกับความทันสมัยสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยวและแขกผู้มาเยือน ปรับปรุงเรื่องของความสะอาด การจัดการขยะ และสิ่งเศษเหลือที่เกิดจากการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้สภาพแวดล้อมขาดความสวยงามและเสื่อมโทรม ดังนั้น ควรเริ่มจากการสร้างจิตสำนึกการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี มีส่วนช่วยในการรักษาสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมและธรรมชาติในแหล่งท่องเที่ยวให้อุดมสมบูรณ์ มีคุณภาพ สมดุล ต่อเนื่อง ยั่งยืน และสีเขียว ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติ (กระทรวงการวางแผนและการลงทุน แผนกส่งเสริมการลงทุน, 2559) ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสวยงาม มีภาพลักษณ์ชื่อเสียงในด้านดีที่เกิดจากความรู้สึกประทับใจของนักท่องเที่ยว และสร้างตราสัญลักษณ์ (Brand) การท่องเที่ยวของอำเภอ เพื่อให้เป็นที่จดจำได้ง่ายของผู้คนที่พบเห็น เกิดเป็นแรงจูงใจให้เกิดการค้นหาและอยากมาท่องเที่ยว การพัฒนาอย่างยั่งยืนต้องเคียงคู่กับการปกป้องรักษาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปีไม่ใช่แค่เพียงช่วงฤดูกาลใดหนึ่งเท่านั้น จึงจะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืนสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว สนับสนุนแนวคิดของ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา (2557) ต้องเอื้อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยให้การท่องเที่ยวประเภทมุ่งหารายได้ทางเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกันก็มุ่งเน้นการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปพร้อมกัน

2. ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว

อำเภอสีโคดตะบองนอกจากจะมีความหลากหลายของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ธรรมชาติ การท่องเที่ยวแบบผจญภัย และยังมีศักยภาพเพื่อบูรณาการในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติที่เป็นอีกหนึ่งทางเลือกให้กับนักท่องเที่ยว ด้านเงื่อนไข ศักยภาพ และโอกาสของอำเภอสีโคดตะบองยังมีโครงสร้างพื้นฐานหลายอย่างที่ดึงดูดการลงทุนทั้งภายในและต่างประเทศ อาทิ โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติหนองอ้อ หนองคิ้ว หนองลูกเอียน โครงการพัฒนาหมู่บ้านชายฝั่งแม่น้ำโขงจากบ้านขุน

มาถึงหมู่บ้านเก่าแล้ว เพื่อหันเปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (สำนักงานการวางแผนและการลงทุน อำเภอสีโคดตะบอง, 2563) ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวของอำเภอสีโคดตะบอง จะต้องมีการวางแผนให้ละเอียด รอบคอบ ชัดเจน สามารถติดตามประเมินผลได้ในแต่ละระยะ มีการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องเป็นประจำและดำเนินไปตามแผนที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความเป็นจริง โดยถือเอาการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นศูนย์กลาง การพัฒนาวัฒนธรรม-สังคมเป็นเป้าหมาย และการปกป้องรักษาสภาพแวดล้อมเป็นสิ่งจำเป็น ทุกฝ่ายต้องมีความรับผิดชอบ แก้ไข ปรับปรุง พัฒนา และปกป้องรักษาส่วนกัน สนับสนุนแนวคิดของ Gössling et al. (2012) กล่าวว่า ความสำเร็จของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความเป็นไปได้ แต่ต้องมีขั้นตอนและต้องใช้ระยะเวลา การเปลี่ยนแปลงควรเริ่มจากโครงการเล็ก ๆ ก่อน จากนั้นเรียนรู้จากความผิดพลาดและความสำเร็จ สิ่งสำคัญ คือ ต้องตระหนักถึงระดับต่าง ๆ ที่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถดำเนินการได้ เริ่มตั้งแต่ระดับท้องถิ่น จนถึงระดับ โลก และงานวิจัยของ กมลพิพัฒน์ ชนะสิทธิ์ และนรินทร์ สังข์รักษา (2561) ควรเน้นการพัฒนาด้วยการร่วมมือของหลายฝ่าย รัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น สร้างการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการหรือการกำหนดแนวทางการพัฒนาร่วมกัน นำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

3. ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

แม้ว่าภายในอำเภอจะมีโครงสร้างพื้นฐานทางด้านคมนาคมเป็นจุดเชื่อมต่อภายในและต่างประเทศ และสถานที่ท่องเที่ยวอยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนักจึงทำให้มีความสะดวกสบายและใช้ระยะเวลาเดินทางที่สั้น อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ เส้นทางคมนาคมที่ได้มาตรฐานยังไม่ทั่วถึง ระบบการขนส่งสาธารณะที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวยังมีน้อยและไม่ตรงกับความเป็นจริง ดังนั้น ภาครัฐ เอกชน เจ้าของธุรกิจ และชุมชนท่องเที่ยว จะต้องร่วมมือกันในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้ทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ ปรับปรุงการบริการให้มีคุณภาพและทันสมัยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการบริหารจัดการด้านบริการและสนองข้อมูลให้แก่นักท่องเที่ยว นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวท้องถิ่น ระหว่างประเทศ โดยใช้จุดผ่อนปรนด่านประเพณีหนองคายที่เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กับ อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ราชอาณาจักรไทย อำนวยความสะดวกเรื่องการเดินทางท่องเที่ยว ยกเว้นค่าธรรมเนียมเอกสาร ให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้ชั่วคราว (ไปเช้า เย็นกลับ) เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น สร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว ทั้งได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แลกเปลี่ยนความรู้ และวัฒนธรรมซึ่งกัน เป็นการตอบสนองความต้องการทางกายและความรู้สึกทางใจที่ได้รับจากการกิจกรรมร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว

กลุ่มเพื่อน คนในองค์กร และชุมชนท้องถิ่น ได้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กระทรวงการวางแผนและการลงทุน แผนกส่งเสริมการลงทุน (2559) วิสัยทัศน์การพัฒนาประเทศถึงปี พ.ศ. 2573 ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวบนพื้นฐานของการใช้ประโยชน์จากศักยภาพทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยจุดเด่นศักยภาพที่มีอยู่ในพื้นที่และการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นระบบบูรณาการที่สมบูรณ์ภายในประเทศและเชื่อมโยงกับภูมิภาคและสากล

4. ด้านความปลอดภัย

จากผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 83.25 ตอบรับว่าจะกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านความปลอดภัยมีผลต่อการตัดสินใจก่อน ระหว่าง และหลังการมาท่องเที่ยว ดังนั้น เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชม ก่อนอื่นแหล่งท่องเที่ยวต้องรักษาได้ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและมีความสงบปลอดภัยโดยพื้นฐาน มีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดและมีประสิทธิภาพ มีกฎระเบียบในการจัดการเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมและดำเนินตามกฎหมายต่อผู้ที่กระทำผิด นอกจากนี้ จะต้องมีการเตรียมความพร้อมช่วยเหลือนักท่องเที่ยวกรณีเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินใดหนึ่งก็สามารถช่วยเหลือได้ทันทันที สนับสนุนความคิด สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (ม.ป.ป) ความปลอดภัยเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญ ซึ่งหากแหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถตอบสนองความต้องการในด้านนี้ได้ นักท่องเที่ยวย่อมไม่ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวหรือไม่ประทับใจต่อแหล่งท่องเที่ยวและอาจไม่กลับมาท่องเที่ยวอีกในครั้งต่อไป

5. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่จำเป็นในแหล่งท่องเที่ยว ปรับปรุงมาตรฐานที่พัก และเรื่องความปลอดภัย แหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ ส่งเสริมการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น ธุรกิจร้านอาหาร บริการที่พัก บริการท่องเที่ยว และการขนส่งสาธารณะให้เพิ่มขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นต่างจังหวัด และนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ที่คาดว่าจะเพิ่มขึ้นในอนาคต มีแหล่งให้ข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจนและเข้าถึงได้ง่ายเพื่อให้การเดินทางสะดวกรวดเร็ว กำหนดเส้นทางและระยะเวลาในการเดินทางให้สั้นลง เพื่อแก้ไขปัญหาจราจรติดขัด การใช้เทคโนโลยีให้บริการด้านความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว เช่น ระบบการจอง ข้อมูลด้านราคา สถานที่พัก และกิจกรรมท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อให้ นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าถึงได้สะดวกสบายมากขึ้น สนับสนุนงานวิจัยของ เบญจมาศ ณ ทองแก้ว และคณะ (2560) พบว่า ด้านปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยวประกอบด้วย การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับฐานทรัพยากรธรรมชาติ

ด้านความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ

1. ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว

สร้างนวัตกรรมด้านกิจกรรมที่หลากหลายในแบบสากลผสมผสานกับวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นที่มีอยู่ดั้งเดิม ส่งเสริมให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น อาทิ กิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว กิจกรรมการอนุรักษ์และสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและวัฒนธรรม กิจกรรมด้านการกีฬา การท่องเที่ยวแบบผจญภัย โครงการเผยแพร่ศีลธรรม กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้สำหรับเด็กและเยาวชน และกิจกรรมด้านอื่น ๆ ต่อการท่องเที่ยว การวางแผนและสร้างกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ จะต้องศึกษาข้อมูลและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวหลาย ๆ รูปแบบในหลายสถานที่ต่างกันทั้งภายในและต่างประเทศมาประยุกต์ใช้และเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนา สามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าในหลากหลายกลุ่มคนมากขึ้น ทั้งนี้ต้องมีการจัดการที่ดีเป็นระบบ มีกฎระเบียบในจัดตั้งปฏิบัติเพื่อความ เป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมและมาตรการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้เข้าร่วม มีข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาเส้นทางกรท่องเที่ยว แก้ไขปัญหาการจราจรติดขัด การสื่อสาร โทรคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวก การพัฒนาอำเภอสีเขียวโคดตะบองไปสู่การท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ หน่วยงานรับผิดชอบของรัฐเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมการจัดการด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น ส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจตั้งแต่ขนาดย่อมจนถึงขนาดใหญ่เข้ามามีส่วนร่วม และสร้างสมาคมนักท่องเที่ยวเพื่อคอยให้คำแนะนำ แลกเปลี่ยนความรู้ แก้ไขปัญหา และรับรู้ถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมในแต่ละระยะ เป็นการยกระดับการท่องเที่ยวต่อไป สนับสนุนแนวคิดองค์ประกอบแหล่งท่องเที่ยวของ อรรถพร ก๊กคำ พลู และกนกกานต์ แก้วนุช (2560) ด้านกิจกรรมว่า เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการแสวงหาประสบการณ์ ความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยปรับให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม แต่ยังคงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น รวมถึงความสวยงามของทัศนียภาพดั้งเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด

2. ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

สร้างจิตสำนึกการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีทางด้านพฤติกรรมและทัศนคติในการท่องเที่ยว คุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวโดยเริ่มจากแบบ เป็นไปด้วยความสมัครใจ แบบชักนำ จนไปถึงการใช้ระเบียบ กฎหมายบังคับ เริ่มตั้งแต่ให้ความรู้เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาและรักษาสภาพแวดล้อมอย่างถูกวิธี ต่อเนื่องและมีแบบแผนในการ จัดตั้งปฏิบัติให้แก่ชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว ผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น สื่อสังคม

ออนไลน์ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และการลงพื้นที่จริง เพื่อให้ทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และหาวิธีในการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ดังนั้น การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมการท่องเที่ยวทางสังคมและวัฒนธรรม จึงเป็นหน้าที่ของทุกคนมิใช่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือองค์กรใดองค์กรหนึ่งแต่เป็นหน้าที่ของทุกฝ่ายที่จะต้องร่วมมือกันช่วยกันการพัฒนาจึงจะเป็นผลและเกิดความยั่งยืนทั้งในปัจจุบันและอนาคต สนับสนุนกับ กมลพิพัฒน์ ชนะสิทธิ์ และนรินทร์ สังข์รักษา (2561) แนวทางการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้วยการมีส่วนร่วมของชุมชน อาศัยธรรมชาติเป็นฐานที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ วิถีทางธรรมชาติและวัฒนธรรม สนับสนุนให้คนในท้องถิ่นเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาชุมชนไปพร้อม ๆ กัน

3. ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม

การพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติจะสำเร็จผลและมีประสิทธิภาพได้ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้ง ภาครัฐ เอกชน ธุรกิจ ชุมชน และองค์การจัดตั้งสากลด้านสิ่งแวดล้อม เข้ามามีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการ และคนในชุมชนจะต้องเข้ามามีส่วนรับรู้เพราะจะทำให้เกิดความโปร่งใส สร้างความเข้าใจในแนวทางการพัฒนาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น รับรู้ในรายละเอียดทั้งข้อดีข้อเสียของการกำหนดแนวปฏิบัติร่วมกัน สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปปรับใช้ในการบริหารจัดการเพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นทั้งในปัจจุบันและอนาคต สนับสนุนงานวิจัยของ สมบัติ นามบุรี (2562) การมีส่วนร่วม จะต้องการเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม ทั้งด้วยความเต็มใจ และตามระเบียบข้อบังคับหรือกฎหมายกำหนด นิติยา งามยิ่งยง และละเอียด ศิลาน้อย (2560) เริ่มตั้งแต่การวางแผนจนถึงขั้นตอนการปฏิบัติและประเมินผล โดยคำนึงถึงระเบียบและข้อกำหนด สร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว ร่วมรับผลประโยชน์และรับผิดชอบในส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมกัน และ ภาณสิทธิ์ อ้นยะ (2563) หัวใจหลักของการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว คือ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ และร่วมบริหารจัดการ ตอบโจทย์ในเรื่องของเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิต และสังคมที่ดี

4. ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว

สร้างการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระบบ จัดตั้งกลุ่มผู้ให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ลดการแข่งขันระหว่างธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่และเพิ่มโอกาสทางธุรกิจร่วมกัน ด้านการประชาสัมพันธ์หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวจะต้องร่วมมือกับผู้ประกอบการและชุมชนเพื่อโฆษณาเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ ให้มากขึ้น ตอบสนองการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย รวดเร็ว ชัดเจน

และเข้าถึงได้ง่าย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องมีมาตรการควบคุมและลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิด ควบคู่กับการสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และธรรมชาติ ในการมีส่วนร่วมด้วยความสมัครใจมิได้เกิดมาจากการบังคับหรือระเบียบกฎหมาย สนับสนุนงานวิจัย กิตติยา พลฤกษ์กิจ และบุญสม เกษประดิษฐ์ (2561) กล่าวว่า ด้านแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน ควรสร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ปลูกจิตสำนึกของคนในชุมชนให้เกิดความรักและมีส่วนร่วมพร้อมอนุรักษ์วัฒนธรรมที่สามารถสร้างเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ การประชาสัมพันธ์ในทุกรูปแบบ ทั้งการสนับสนุนจากภาครัฐ เอกชน ตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งในท้องถิ่น อำเภอ และจังหวัด เพื่อให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้น

5. ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

เนื่องจากสื่อมีอิทธิพลต่อความคิด ค่านิยม และเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจผ่านข้อมูลข่าวสารที่ตนได้รับ ข่าวสารทางการท่องเที่ยวนอกจากจะให้ข้อมูล ความรู้ต่อนักท่องเที่ยวแล้ว ยังสามารถสร้างภาพลักษณ์ให้กับแหล่งท่องเที่ยวด้วย ดังนั้น การเสนอข่าวและข้อมูลนั้นต้องอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและถูกต้องภายใต้ระเบียบกฎหมายกำหนดและเคารพสิทธิของบุคคลอื่น เพื่อตอบสนองการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย รวดเร็ว ชัดเจน และเข้าถึงได้ง่าย หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวควรเพิ่มการให้ข้อมูลและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ ผ่านสื่อรายการโทรทัศน์ การถ่ายทำเกี่ยวกับชุมชนแหล่งท่องเที่ยว ผ่านช่องทางต่าง ๆ อาทิ ทางโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ วารสาร เอกสาร แผ่นพับ แผ่นป้าย สื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ เช่น Facebook, YouTube, Google... สร้างเว็บไซต์ เพจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ให้เป็นที่รู้จักของผู้คน และต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น สนับสนุนแนวคิด ใพบูลย์ วัฒนศิริธรรม และพรรณทิพย์ เพชรมาก (2551) กล่าวว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร จะช่วยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้รับรู้รายละเอียดจากการแจ้งของ โครงการที่จะดำเนินการ รวมทั้งผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งจะต้องได้รับการแจ้งเตือนก่อนที่จะตัดสินใจดำเนินการ โครงการ

6. ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

ส่งเสริมการตระหนักถึงคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติต่อสภาพแวดล้อม ภูมิอากาศ และการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาต่อสภาพแวดล้อมตามมา ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ภาครัฐต้องมีบทบาทในการกำหนดแผนการติดตามและตรวจสอบอย่างเข้มงวด แผนงานต้องเป็นระบบและมีขั้นตอนดำเนินการอย่างชัดเจน หน่วยงานภาครัฐ ชุมชน และนักท่องเที่ยว ต้องร่วมมือกันในการดำเนินการตามแผนร่วมกัน โดยให้ความสำคัญกับชุมชนเจ้าของพื้นที่และผู้ประกอบการเริ่มตั้งแต่การวางแผนจนถึงขั้นตอนการปฏิบัติ หน่วยงานของรัฐจะต้องเป็นตัวกลางระหว่างชุมชน เอกชน

และหน่วยงานราชการ Kapera (2018) ระดับท้องถิ่นจะต้องเป็นระดับพื้นฐานในการแก้ไขปัญหา และการสร้างเครื่องมือในการปฏิบัติ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน สนับสนุนแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน WCED (1987) สามารถกำหนดได้ว่าเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของปัจจุบัน โดยไม่กระทบต่อความสามารถของคนรุ่นอนาคตในการตอบสนองความต้องการของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ผลการศึกษา พบว่า ความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง มีแหล่งท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติ วัฒนธรรม สวนอาหาร และแหล่งท่องเที่ยวแบบผจญภัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ สถานที่ท่องเที่ยวยังไม่ไกลจากตัวเมืองมากนัก จึงทำให้มีความสะดวกสบายในการเดินทาง ใช้เวลาเดินทางระยะสั้น สามารถตอบโจทย์การเดินทางแบบไปเช้าเย็นกลับ ช่วงสุดสัปดาห์ การเดินทางพักผ่อนในช่วงเทศกาล หรือวันหยุดยาว ดังนั้น หากนำศักยภาพที่มีมาบูรณาการให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ จะสามารถตอบสนองกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวได้ ทั้งเป็นการประหยัดเวลาในการเดินทางและงบประมาณในการท่องเที่ยว
2. ผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวยังขาดจิตสำนึกในการเป็นนักท่องเที่ยวที่ดีและสิ่งกระตุ้นที่ก่อให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวด้วยความสมัครใจยังมีน้อย แต่ให้ความสำคัญในการส่งเสริมจิตสำนึกการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก ดังนั้น การท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ควรเริ่มจากการสร้างจิตสำนึกให้แก่ชุมชนและนักท่องเที่ยวให้เห็นถึงคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของการอนุรักษ์ไม่ว่าจะเป็นแบบสมัครใจ แบบชักนำ และการใช้มาตรการทางระเบียบ กฎหมายบังคับ สนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว เข้ามามีบทบาทในการปกป้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวทางด้านสังคมและวัฒนธรรมมากขึ้น รับรู้ถึงแนวทางการปฏิบัติที่ถูกต้องและเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมท้องถิ่นและของชาติ สร้างความพึงพอใจและสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

3. ผลการศึกษา พบว่า การพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติจะสำเร็จผลและมีประสิทธิภาพได้ ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนของสังคมทั้งภาครัฐ เอกชน ธุรกิจ และประชาชนทุกสาขาอาชีพ รวมทั้งองค์การจตุรัสภาคที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน ช่วยกันผลักดันกำหนดวิธีทาง หลักการ ระเบียบ และมาตรการขับเคลื่อนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น ทั้งในด้านการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น การออกกฎระเบียบในการควบคุมและรักษาลี้แวงดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว จะช่วยให้ทุกคนหันมาให้ความสนใจและมีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากขึ้น มีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและได้รับคำปรึกษา ซึ่งจะทาให้แนวทางการพัฒนาเป็นไปในทิศทางเดียวกันและเป็นมาตรฐาน รวมทั้งการมีส่วนร่วมรับผิดชอบและร่วมรับผลประโยชน์ร่วมกันจะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีความยั่งยืน

4. ผลการศึกษา พบว่า ด้านความปลอดภัย ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก และร้อยละ 83.25 ตอบรับว่าจะกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านความปลอดภัยมีผลต่อการตัดสินใจก่อน ระหว่าง และหลังการมาท่องเที่ยว ดังนั้น เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชม ต้องมีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดและมีประสิทธิภาพ มีกฎระเบียบในการจัดการเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมและดำเนินตามกฎหมายต่อผู้ที่กระทำผิด

5. ผลการศึกษา พบว่า ด้านการวางแผน ก่อนอื่นต้องศึกษาพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว จิตความสามารถ ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว สร้างการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระบบ จัดตั้งกลุ่มผู้ให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว แผนการพัฒนาท่องเที่ยวของอำเภอสี โคนดะบองจะต้องลงรายละเอียดควบคุมอย่างรอบคอบ ชัดเจน มีขั้นตอนการปฏิบัติและประเมินผลในแต่ละระยะ มีการตรวจสอบอย่างต่อเนื่องเป็นประจำและดำเนินไปตามแผนที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความเป็นจริงประสานอย่างกลมเกลียวระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวกับเศรษฐกิจ การรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม และการป้องกันประเทศไปพร้อม ๆ กัน

6. ผลการศึกษา พบว่า ด้านการปฏิบัติตามแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมในการท่องเที่ยว ภาครัฐต้องมีบทบาทในการกระตุ้น ส่งเสริม และติดตาม ตรวจสอบอย่างเข้มงวดต่อกับผู้ประกอบการทุกประเภท เน้นการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่ายของสังคม สร้างปัจจัยเพื่อตอบสนองทางด้านแหล่งทุนหรืองบประมาณให้เพียงพอ แผนงานต้องเป็นระบบและมีขั้นตอนดำเนินการอย่างชัดเจน ต้องปฏิบัติตามแผนอย่างจริงจัง มีการประเมินผลในแต่ละระยะอย่างต่อเนื่อง โดยมีชุมชนเป็นผู้จัดตั้งปฏิบัติและรัฐให้การสนับสนุนด้านเทคนิควิชาการและงบประมาณ หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยวต้องให้ความสำคัญกับการนำไปปฏิบัติตามแผนพัฒนาอย่างเคร่งครัดและต้อง

มีการตรวจสอบ พร้อมทั้งบูรณาการให้เข้ากับสภาพความเป็นจริง และการเปลี่ยนแปลงโดยจะต้องนำเสนอในที่ประชุมและได้รับการเห็นดีเห็นพร้อมจากทุกฝ่าย

7. ผลการศึกษา พบว่า ด้านกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว ควรศึกษาข้อมูลและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวหลาย ๆ รูปแบบ ในหลายสถานที่ต่างกันทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อนำมาเป็นแบบแผนบูรณะ ปรับปรุง และเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนา โดยปรับให้เข้ากับสภาพความเป็นจริงและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม แต่ยังคงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น ส่งเสริมกิจกรรมที่หลากหลาย อาทิ กิจกรรมรักษาสีเขียวและสร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม กิจกรรมการอนุรักษ์วัฒนธรรม กิจกรรมด้านการกีฬา และกิจกรรมแยกตามประเภทของนักท่องเที่ยว เป็นต้น โดยพัฒนาจากกิจกรรมที่มีอยู่เดิมและประยุกต์ใช้กิจกรรมจากต่างประเทศให้เหมาะสม

8. ผลการศึกษา พบว่า ด้านการได้รับผลประโยชน์ในพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรส่งเสริมสร้างจิตสำนึกที่ดีและเห็นได้ถึงคุณค่าของทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ตระหนักได้ถึงความสำคัญของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน สังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งไม่ได้เฉพาะแต่ภายในอำเภอสีโคคตะบองเท่านั้น แต่ยังสามารถขยายผลไปยังที่อื่น ๆ และช่วยสร้างอาชีพ กระจายรายได้ให้แก่ชุมชน และนำเอาความเจริญไปสู่ท้องถิ่น เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและมั่นคงปลอดภัยในสังคม กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเจ้าของพื้นที่และนักท่องเที่ยว ในระยะยาวประชาชนในบริเวณใกล้เคียงจะได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของ สปป.ลาว ดังนั้น ในส่วนนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะจะต้องมีความเที่ยงธรรมเสมอภาพ และร่วมรับผลประโยชน์ ร่วมรับผิดชอบจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ได้มีส่วนร่วมช่วยในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติของอำเภอสีโคคตะบองก้าวไปสู่การพัฒนาที่มั่นคงและยั่งยืน

9. ผลการศึกษา พบว่า ชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วมในระดับมาก ดังนั้นควรส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนทั้งหน่วยงานของรัฐ เอกชน ผู้ประกอบการ และชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น ตั้งแต่ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ และร่วมบริหารจัดการ ประสานงานความร่วมมือในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาโดยเฉพาะการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และการรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติให้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะเชิงการจัดการและการนำไปประยุกต์ใช้

1. ผลการศึกษา พบว่า ยังมีชาวบ้านและนักท่องเที่ยวบางกลุ่มขาดความรู้และจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว ยังมีการทิ้งขยะข้างถนน บางแห่งยังสกปรก ซึ่งเกิดจากนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการต่าง ๆ เป็นการทำลายความสมดุลทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้น ควรปรับปรุงกฎระเบียบและกฎหมาย ในการรักษาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว เพิ่มมาตรการลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิดหรือละเมิดระเบียบกฎหมาย เพื่อให้การคุ้มครองแหล่งท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีกฎระเบียบที่เป็นมาตรฐานมากขึ้น

2. ผลการศึกษา พบว่า ความหลากหลายในด้านกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวยังมีน้อย ดังนั้น ควรสนับสนุนด้านกิจกรรมต่าง ๆ จัดทำโครงการที่ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว ด้านกีฬา กิจกรรมทางศาสนา โครงการบรรพชาสามเณรและการเผยแพร่ศีลธรรมที่วัดหนองคายให้แก่เยาวชนงานเทศกาล งานประเพณีต่าง ๆ และกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม ปลุกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ศิลป สถานที่ทางวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งในโรงเรียน ชุมชน หน่วยธุรกิจ และสำนักงานของรัฐ เพื่อให้ทุกคนได้ตระหนักถึงประโยชน์ในการรักษาและผลเสียในการทำลายสิ่งแวดล้อม

3. ผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ พบว่า ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและการประชาสัมพันธ์ยังมีน้อย ดังนั้น ควรมีการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางต่าง ๆ ให้มากขึ้น หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวจะต้องร่วมมือกับผู้ประกอบการและชุมชนในการโฆษณาเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ อาทิ ทางโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ วารสาร เอกสาร แผ่นพับ แผ่นป้าย สื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ สร้างเว็บไซต์ เพจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพิ่มการให้ข้อมูลและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ สนองข้อมูล การสื่อสารเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความทันสมัย รวดเร็ว ชัดเจน และเข้าถึงได้ง่าย โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์และการบอกต่อของคนในชุมชนแก่นักท่องเที่ยวเพราะเป็นช่องทางที่นักท่องเที่ยวรับรู้มากที่สุด เพื่อประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้นักท่องเที่ยวได้รู้จักและเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น

4. ผลการศึกษา พบว่า ชุมชนและนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญต่อความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม ดังนั้น จัดตั้งโครงการและรณรงค์การปลุกฝังจิตสำนึก ทักษะที่ดี ให้แก่นักท่องเที่ยว ชุมชน และผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ในการพัฒนาและปกป้องรักษารักษาทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผ่านกิจกรรมและวันสำคัญต่าง ๆ ของชาติ ให้ความรู้ความเข้าใจแก่ชุมชน เจ้าของพื้นที่ในแนวทางการปฏิบัติอย่างถูกวิธี รณรงค์การ

รักษาสีงแวดล้อมในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ชุมชน รวมถึงนักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ทรัพยากรและแหล่งท่องเที่ยวให้มากขึ้น

5. ผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญในการเดินทางมาท่องเที่ยว คือ ใหว่ พระ/ทำบุญ/สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มากที่สุด ดังนั้น จึงควรนำจุดเด่นนี้มาพัฒนาปรับปรุง พัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านวัฒนธรรมให้มากขึ้น เพื่อให้อำเภอสี โคตะบองมีศักยภาพ ด้านวัฒนธรรมที่เป็นจุดเด่น ดึงดูดใจให้กับนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น

6. ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยลักษณะทางสังคมของประชากรด้านอาชีพ รายได้ต่อเดือน และจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวต่างกัน ส่งผลต่อระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ต่างกัน ดังนั้น ควรพัฒนาสถานที่ที่มีศักยภาพให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มความหลากหลายของ รูปแบบการท่องเที่ยว ตอบสนองความต้องการ และสร้างความพึงพอใจด้านประสบการณ์ที่ดีให้แก่ นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถนำไปปรับใช้ในการส่งเสริมการตลาดด้าน การท่องเที่ยว โดยจำแนกตามเกณฑ์ของประชากรและลักษณะพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยว

7. ผลการศึกษา พบว่า ความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ด้านอายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือนต่างกันส่งผลต่อระดับความคิดเห็น ต่างกัน ดังนั้น ควรมีการปลูกฝังจิตสำนึกให้กับชุมชนและนักท่องเที่ยว จัดฝึกอบรมและเน้นการ ปฏิบัติให้มากขึ้น มีขั้นตอนปฏิบัติที่ชัดเจนและมีวิธีการที่ถูกต้อง เน้นให้เข้าใจง่าย สามารถเข้าถึงได้ สะดวกและมีหลายช่องทาง เพื่อให้ทุกอาชีพ ทุกเพศทุกวัย รายได้ และระดับการศึกษาได้ทราบถึง วิธีการปกป้องรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้มีความเป็นเอกภาพ และปฏิบัติทั้งด้วย ความระมัดระวังและตามระเบียบข้อบังคับหรือกฎหมายกำหนด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสี โคตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว ควรมีการ ศึกษาวิจัยแบบผสมเชิงปริมาณและคุณภาพควบคู่กัน เพื่อให้ได้ข้อมูลในหลายรูปแบบที่ชัดเจนและเชิง ลึกมากขึ้น เพื่อสามารถนำไปเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาให้ยั่งยืนต่อไป

2. ขยายกรอบแนวความคิดและทฤษฎีใหม่ อาทิ ความรับผิดชอบต่อทรัพยากร ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม โดยใช้หลักธรรมาภิบาล การตลาดเพื่อการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วมและ ความรับผิดชอบต่อสังคม บทบาทขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต่อแนวทางการพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม และต่อยอดการศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ชุมชน และ ผู้ประกอบการ ต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐในระดับท้องถิ่น

3. เพิ่มการศึกษาวิจัยในพื้นที่อำเภออื่น ๆ ในนครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาในแต่ละอำเภอ สามารถนำไปปรับใช้เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายการพัฒนาแบบรวมศูนย์ในระดับจังหวัด และสามารถขยายผลไปยังที่อื่น ๆ

4. ศึกษาเพิ่มเติมของการวิจัยเชิงวิเคราะห์ SOAR หรือ SWOT analysis เพื่อให้ทราบจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค สิ่งที่จะกลายเป็น และผลลัพธ์ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง เพื่อปรับปรุงศักยภาพที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถตอบสนองความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว สร้างความพึงพอใจและดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศให้มาเที่ยวชมมากขึ้น

บรรณานุกรม

- กมลพิพัฒน์ ชนะสิทธิ์ และนรินทร์ สังข์รักษา. (2561). แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตลาดน้ำคลองแดน อำเภอกระโนน จังหวัดสงขลา. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี*, 12(28), 163-176.
- กระทรวงการวางแผนและการลงทุน แผนส่งเสริมการลงทุน. (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติ 5 ปีครั้งที่ 8 (2016-2020)*. นครหลวงเวียงจันทน์: กระทรวงการวางแผนและการลงทุน เข้าถึงได้จาก <http://www.investlaos.gov.la/index.php/where-to-invest/lao-pdr>
- กัลยา วานิชย์บัญชา และจิตา วานิชย์บัญชา. (2561). *การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล* (พิมพ์ครั้งที่ 31). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สามลดา.
- กิตติยา พุกษากิจ และบุญสม เกษประดิษฐ์. (2561). แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกรณีศึกษา ตำบลจันทเขลม อำเภอเขาคิชฌกูฏ จังหวัดจันทบุรี. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี*, 10(1), 246-257.
- จิระปะภา กล้าเพชร. (2560). *ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียในแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา*. งานนิพนธ์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาการจัดการธุรกิจโลก, วิทยาลัยพานิชย์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฉัตรกรรณ์ สุริวรรณ. (2562). แนวคิดการปกครองชีวญาณด้านสิ่งแวดล้อม. *วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม*, 15(1), 51-52.
- เฉลิมรัชต์ เข็มราช. (2558). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวแบบมนุษย์สร้างขึ้น: กรณีศึกษา อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี และอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*, 25(2), 37-53.
- ชัยพร ศรีวัฒนวิบูลย์, วิจิตรา ศรีสอน และต้นฐาน ชยนนท์. (2563). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชา. *วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 5(2), 155-166.
- ชูชัย สมितिไกร. (2562). *พฤติกรรมผู้บริโภค* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โชติ บดีรัฐ. (2563). บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในเขตพื้นที่ตำบลเนินเพิ่ม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก. *วารสารกระแสวัฒนธรรม*, 21(39), 3-16.

- ไชยา ยิมวิไล, สุรัชชัย ศิริไกร และสมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารสหวิทยาการวิจัย: ฉบับบัณฑิตศึกษา I*, 8(2), 48-63.
- ญาณิพัชญ์ อารณีสว่างจิตร. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวคนเดียวของสตรี (Solo Female Travel) ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล. การค้นคว้าอิสระ หลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณัฐธกานต์ พงศ์สรนนันท์. (2561). เอกสารประกอบการสอน วิชา 66220159 ลักษณะและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ชลบุรี: คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ณัฐวุฒิ จงชนะวัฒน์. (2560). แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวชายหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจสำหรับผู้บริหาร, วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดิน ปรัชญพฤทธิ์. (2542). *ทฤษฎีองค์การ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ทศพร กิจอริยกุล. (2561). การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการดำเนินงานเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนของเทศบาลเมืองพนัสนิคม อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธานี อธิชัยกุล. (2546). *เอกสารชุดฝึกอบรมทางไกล หลักสูตรการจัดการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- ธีรกิติ นวรัตน์ ณ อยุธยา. (2558). *การตลาดบริการ: แนวคิดและกลยุทธ์* (พิมพ์ครั้งที่ 5) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพวรรณ น้ำทับทิม และชวลีย์ ณ ถลาง. (2562). แนวทางการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวผ่านวัฒนธรรมด้านอาหาร ในเขตบางกอกน้อย เขตบางกอกใหญ่ และเขตคลองสาน. *วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวรมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, 10(2), 261-273.
- นิตยา งามยิ่งยง และละเอียด ศิลาน้อย. (2560). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ชุมชนบริเวณริมฝั่งคลองดำเนินสะดวกในจังหวัดสมุทรสาครและจังหวัดราชบุรี. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 11(1), 149-166.
- นิตา ชัชกุล. (2554). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นุชประวีร์ ลิขิตศรีธัญย์ และคณะ. (2561). ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการใช้จ่ายส่วน
 ประสมทางการตลาดในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดพิจิตร. *วารสารการบริการ
 และการท่องเที่ยวไทย*, 13(2), 25-36.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2555). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว* (พิมพ์ครั้งที่ 1). นนทบุรี: หจก. เฟิร์นข้าหลวง
 พรินติ้งแอนพับลิชชิง.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา และเพ็ญศิริ ศรีคำภา. (2557). *การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน Sustainable
 tourism development* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ศูนย์วิชาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
 เบญจมาศ ณ ทองแก้ว, อำนาจ รักษาพล, จุฑามาส เพ็งโคณา และบุญศิลป์ จิตตะประพันธ์. (2560).
 ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตำบลคัลลฐลี จังหวัดสุราษฎร์ธานี. *วารสาร
 วิจัยการพัฒนาเชิงพื้นที่*, 9(2), 106-121.
- ประพันธ์พงษ์ ชินพงษ์. (2560). การศึกษารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ส่งผลต่อการพัฒนา
 มาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของจังหวัดในเขตภาคกลาง. *วารสาร
 บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 11(2), 100-114.
- ประสิทธิ์ เวทประสิทธิ์, ศิริชัย เพชรรัญญ์ และรังสรรค์ ประเสริฐศรี. (2561). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการ
 ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยมหา
 จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย*, 6(2), 755-767.
- ปรัชญา บุญเดช และแสงแข บุญศิริ. (2561). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอำเภอเขาอกบ อำเภอห้วย
 ยอด จังหวัดตรัง. *วารสารการจัดการธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 7(2), 122-138.
- ปรัชญากรณ์ ไชยคช, ดวงธิดา พัฒโน, ธนกฤษ สุวรรณ, นกุล ชื่นพัก และวรลักษณ์ สลิตศศิวิมล.
 (2558). *ศักยภาพการท่องเที่ยวของชุมชนบ้านต้นหยงดูโละ ตำบลต้นหยงดูโละ อำเภอเมือง
 จังหวัดปัตตานี*. ใน *การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่*.
 (13/39-51) เข้าถึงได้จาก <https://bit.ly/3c0u6Pz>
- ราชบัณฑิตยสถาน. (ม.ป.ป). พจนานุกรมแปล ไทย-ไทย ราชบัณฑิตยสถาน. เข้าถึงได้จาก
<https://dictionary.sanook.com/>
- พนิตสุภา ธรรมประมวล. (2563). *การวิจัยการตลาด Service Marketing*. กรุงเทพฯ: บริษัท พี.เอ.ลีฟวิ่ง
 จำกัด.
- พนิตสุภา ธรรมประมวล. (2563). *การตลาดการบริการ*. กรุงเทพฯ: บริษัท พี.เอ.ลีฟวิ่ง จำกัด.
- พรสวรรค์ มโนพัฒน. (2553). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). ปทุมธานี:
 สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

- พระครูภาวนาเจติยานุกิจ, ฉวีวรรณ สุวรรณภา และพัฒน์นรี อัฐวงศ์. (2560). การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดแพร่. *วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่*, 3(2), 43-62.
- พศวรรตร์ วิพันธ์. (2559). *แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อำเภอ โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยพะเยา.
- ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม และพรรณทิพย์ เพชรมาก. (2551). *การบริหารสังคมศาสตร์แห่งศตวรรษเพื่อสังคมไทยและสังคมโลก*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน.
- ภณสิทธิ์ อ้นยะ. (2563). การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนโดยกระบวนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธนบุรี*, 14(2), 45-54.
- มัสลิน วุฒิสินธ์. (2560). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวทางเลือกแบบผสมผสานในชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนตำบลท่าข้าม จังหวัดฉะเชิงเทรา. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 11(2), 439-450.
- ยุทธ ไถยวรรณ. (2562). *หลักสถิติวิจัยและการใช้โปรแกรม SPSS* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตน์ชีวาต์ ตันติกุลวรา และสุทธินันท์ โสดีวิถี. (2562). การเสริมสร้างศักยภาพโดยการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดจันทบุรี. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6(1), 92-105.
- รัชดาภรณ์ ตันติกำชน. (2559). *แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประเภทนันทนาการ จังหวัดราชบุรี*. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยพะเยา.
- เลิศพร ภาระสกุล. (2555). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณวิษา สัจจธรรม. (2559). *กลยุทธ์ส่วนประสมการตลาดบริการและการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วัลย์พร รวีตระกูล ไพบุลย์. (2558). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว* (พิมพ์ครั้งที่ 6 ปรับปรุงแก้ไข). ปทุมธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

วาริชต์ มัชฌมบุรุษ (ม.ป.ป.). *การท่องเที่ยว*. เข้าถึงได้จาก

<https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%97%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%A2%E0%B8%A7>

วันทยา เฉลิมพลวรรณคดี และสมบัติ ชำรงสินถาวร. (2563). ปัจจัยด้านการตลาดเพื่อสิ่งแวดล้อม แรงจูงใจระดับบุคคลและปัจจัยด้านสังคมที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมของผู้บริโภค. *วารสารบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*, 9(1), 1-20.

วินัส พิษวนิชย์ สมจิต วัฒนาศาญกุล และเบญจมาศ ตุลยนิติกุล. (2547). *สถิติพื้นฐานสำหรับนักสังคมศาสตร์: พร้อมการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ไมโครซอฟท์เอ็กเซล* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ประกายพริก.

วิมล จิโรจพันธ์, ประชิต สกฤษะพัฒน์ และอุคม เขยกิจวงศ์. (2548). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แสงดาว.

วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ. (2550). *การถ่ายทอดองค์ความรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพ ความเข้มแข็ง และความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวที่พักรวมแบบโฮมสเตย์ กรณีศึกษาตำบลเกาะช้างใต้ จังหวัดตราด*. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

วุฒิชชาติ สุนทรสมัย. (2552). *การวิจัยทางการตลาดและระบบสารสนเทศทางการตลาด* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).

วุฒิชชาติ สุนทรสมัย. (2562). *การวิจัยการตลาด* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดประจักษ์สิน.

ศราวุฒิ ใจอดทน. (2561). แนวทางการพัฒนากายภาพแหล่งทรัพยากรท่องเที่ยวทางธรรมชาติ: กรณีศึกษาป่าชุมชนเขาสามสิบส่างและเขาเจ็ว จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารวิชาการคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง*, 27(2), 109-125.

ศิลปวิษณุ น้อยสมมิตร, นัยนา เกิดวิชัย และสุรพล สุยะพรหม. (2562). การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณ์*, 6(4), 742-756.

สภาแห่งชาติลาว. (2548). *Tourism Law*. Vientiane Capital, Laos P.D.R: Lao National Assembly เข้าถึงได้จาก <http://www.micat.gov.la/images/document/pdf/tourism%20law.pdf>

สภาแห่งชาติลาว. (2556). *กฎหมาย ว่าด้วย การท่องเที่ยว สบับปรับปรุง*. นครหลวงเวียงจันทน์: สภาแห่งชาติลาว เข้าถึงได้จาก

<http://www.na.gov.la/index.php?r=site/detailcontent&id=43&left=89>

สมบัติ นามบุรี. (2562). ทฤษฎีการมีส่วนร่วมในงานรัฐประศาสนศาสตร์. *วารสารวิจัยวิชาการ*, 2(1), 183-197.

สำนักมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (ม.ป.ป).

เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดทำแผนยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เข้าถึงได้จาก

<https://rb.gy/enailr>

สำนักงานการวางแผนและการลงทุน อำเภอสี โคดตะบอง. (2563). *การจัดตั้งปฏิบัติแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ครั้งที่ 6 (พ.ศ. 2557-2562) และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ครั้งที่ 7 (พ.ศ. 2563-2568) ของอำเภอสี โคดตะบอง*. อำเภอสี โคดตะบอง: สำนักงานการวางแผนและการลงทุน.

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2546). *เอกสารชุดฝึกอบรมทางไกลหลักสูตรการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สำนักงานมหาดไทยอำเภอสี โคดตะบอง. (2560). *บทวิพาก การสร้างตึ้นนครสี โคดตะบอง*. นครหลวงเวียงจันทน์: สำนักงานมหาดไทยอำเภอสี โคดตะบอง.

สำนักงานสารสนเทศ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวอำเภอสี โคดตะบอง. (2562). *บัญชีแหล่งท่องเที่ยวอำเภอสี โคดตะบอง*. นครหลวงเวียงจันทน์: สำนักงานสารสนเทศ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวอำเภอสี โคดตะบอง.

สุดาพร คมทะวง. (2559). การพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของแขวงหลวงพระบาง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์*, 11(2), 335-352.

สุธิ เสริฐศรี. (2557). *แนวทางการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนคลองโค่น อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

สุรศักดิ์ อนันตะโสพนธ์. (2561). *ปัจจัยกำหนดการตัดสินใจเลือกใช้บริการโฮสเทลของนักท่องเที่ยวเยอรมันในเมืองพัทยา*. งานนิพนธ์หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, กลุ่มวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- องค์การการท่องเที่ยวโลก. (2560). *การท่องเที่ยวและวัฒนธรรม*. In *The 22nd Session of the General Assembly held in Chengdu, China (11–16 September 2017)*. Chengdu, China.
- อนพัทธ์ หนองคู. (2563). พฤติกรรมและปัจจัยด้านสื่อดิจิทัลทางการตลาดที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่สวนคูสิต. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 12(2), 1-15.
- อมรา ไชยมนตรี และวิภาวี กฤษณะภูติ. (2561). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว เชียงวัฒนธรรม: กรณีศึกษาวัดในนครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 35(3), 176-197.
- อรทัย พระทัด. (2558). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนในพื้นที่เกาะรัตนโกสินทร์ กรณีศึกษา ชุมชนป้อมมหากาฬ. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารจัดการสาธารณะ), สาขาวิชาการบริหารจัดการสาธารณะ สำหรับนักบริหาร, คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อรรถมพร กีก้างพลู และกนกกานต์ แก้วนุช. (2560). แนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานแหล่งท่องเที่ยวชุมชนขอนแก่น จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารวิทยาลัยคูสิตธานี*, 11(ฉบับพิเศษ), 139-157. doi:<https://dte.ac.th/research/dtejournal11special/>
- อริสรา เสยานนท์. (2560). *การประกอบการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- อ้อมตะวัน สารพันธ์. (2560). *การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศของเทศบาลเมืองเมืองแก่นพัฒนาอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- Adongo, C. A., Taale, F., & Adam, I. (2018). Tourists' values and empathic attitude toward sustainable development in tourism. *Ecological economics*, 150(C), 251-263.
- ASEAN. (2019). *ASEAN Stats data portal*. Retrieved from <https://www.aseanstats.org/>
- ASEAN Secretariat. (2015). *ASEAN Tourism Strategic Plan 2016 - 2015*. Retrieved from www.asean.org
- Bank of the Lao P.D.R. (2021). *Exchange rate Department of Services*. Retrieved May 13, 2021, from <https://www.bol.gov.la/en/ExchangeRate.php>

- Bhuiya, MD. S. (2018). *A study on factors affecting sustainable tourism destination management in LAWACHARA National park in MOULVI BAZAR SYLHET BANGLADESH*. Thesis for Master degree of management in International Tourism Management, Faculty of Management and Tourism, International tourism management, Graduate school, Burapha University.
- Bounmixay, A. (2019). *Statistical report on tourism in Laos*. Vientiane Capital: Ministry of Information, Cultural and Tourism, Lao PDR.
- Cochran, W. G. (1977). *Sampling Techniques* (3rd ed.). New York: John Wiley & Sons.
- David L., & Edgell, S. (2016). *Managing sustainable tourism: a legacy for the future* (2nd ed). London: Routledge.
- Gösling, S., Hall, C. M., & Weaver, D. B. (2012). *Sustainable Tourism Futures: Perspectives on Systems, Restructuring and Innovations* (1st ed). New York: Routledge.
- Kapera, I. (2018). Sustainable tourism development efforts by local governments in Poland. *Sustainable Cities and Society*, 40(2018), 581-558.
- Holloway, J. C. (2004). *Marketing for tourism* (4th ed). England: Ashford colour press Ltd., Gosport.
- Justice, M. (2019). Sustainable development: Meaning, history, principles, pillars, and implications for human action: Literature review. *Cogent Socail Sciences*, 5(1), 1-21.
- Hair, J. F., Black, W. C. & Andennson, R. E. (2014). *Multivariate Data Analysis: Pearson New International Edition* (7th ed.). Harlow: Pearson Education Limited.
- Lao National Assembly. (2005). *Tourism Law*. Vientiane Capital, Laos P.D.R: Lao National Assembly.
- McLeod, S. (2020). *Maslow's hierarchy of needs*. *Simply Psychology*. Retrieved from <https://www.simplypsychology.org/maslow.html#gsc.tab=0>
- RistiĆ, D., VukoiĆiĆ, D., & MilinĆiĆ, M. (2019). Tourism and sustainable development of rural settlements in protected areas-Example NP kopaonik (Serbia). *Land Use Policy*, 89, 104231.
- Soliyong, S. (2019, October 21). Tourist arrivals on track to hit target for 2019. *Vientiane Times*. Retrieved from http://vientianetimes.org.la/freeContent/FreeConten_Tourist_231.php
- UNEP and UNWTO. (2005). *Marketing tourism more sustainable - Policy guide*. Madiid, Spain: UNEP and UNWTO.

- United Nation. (n.d.). Environment and development. Retrieved March 26, 2020, from <https://www.unescap.org/our-work/environment-development>
- UNWTO. (2020). Growth in international tourist arrivals continues to outpace the economy. *World tourism barometer*, 18(1), 1. Retrieved from <https://www.unwto.org/international-tourism-growth-continues-to-outpace-the-economy>
- Wanderlust. (2020, June 16). *Wanderlust Reader Travel Awards 2020*. Retrieved from <https://www.wanderlust.co.uk/awards/wanderlust-travel-awards/wanderlust-reader-travel-awards-2020-results/>
- Wondirad, A., Tolkach, D., & King, B. (2020). Stakeholder collaboration as a major factor for sustainable ecotourism development in developing countries. *Tourism Management*, 78, 104024.
- World Commission on Environment and Development (1987). *The Brundtland Report our common future*. London: Oxford University Press.
- World Trade Organization. (1998). *Guide for Local Authorities on Developing Sustainable Tourism*.
- Yusuf, I. D. S., Rostitawati, T., & Obie, M. (2019). Cultural and Natural Resources as a Tourism Destination In GORONTALO REGENCY-INDONESIA: Its Potentials, Problems, and Development. *International Journal of Tourism & Hospitality Reviews*, 6(2), 1-7.

ภาคผนวก

ผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของ
ชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้ เป็นเครื่องมือประกอบการศึกษาวิจัยของนิสิตระดับปริญญาโท ซึ่งอยู่
ในการควบคุมดูแลของคณาจารย์ที่ปรึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพ
แหล่งท่องเที่ยว เพื่อศึกษาระดับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพื่อ
เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อเปรียบเทียบ
ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นต่อความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่ง
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอ
สีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว จำแนกตามลักษณะทางสังคมของประชากร ผู้วิจัยขอ
ความอนุเคราะห์จากท่าน กรุณาตอบแบบสอบถาม เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นประโยชน์ในการ
เสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนต่อไป
แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางสังคมของประชากร

ส่วนที่ 2 ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ

ส่วนที่ 3 ความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะต่อแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง

ขอแสดงความนับถือ

Miss. CHANPHET INCHAI

นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ

คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ
ของชุมชนอำเภอสีโคตตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางสังคมของประชากร

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อที่ตรงกับข้อมูลของท่านมากที่สุด

1.1.1 เพศ

1) หญิง

2) ชาย

1.1.2 อายุ

1) 20-29 ปี

2) 30-39 ปี

3) 40-49 ปี

4) 50 ปี ขึ้นไป

1.1.3 สถานภาพ

1) โสด

2) สมรส

1.1.4 อาชีพ

1) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

2) พนักงานเอกชน

3) ประกอบธุรกิจส่วนตัว

4) ค้าขาย

5) ผู้ใช้แรงงาน

6) เกษตรกร

7) แม่บ้าน

8) นักเรียน/นักศึกษา

9) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.1.5 ระดับการศึกษา

1) ประถมศึกษา

2) มัธยมศึกษาตอนต้น

3) มัธยมศึกษาตอนปลาย

4) อาชีวศึกษา

5) ปริญญาตรี

6) ปริญญาโทขึ้นไป

1.1.6 รายได้ต่อเดือน

1) ต่ำกว่า 1,000,000 กีบ

2) 1,000,001-1,500,000 กีบ

3) 1,500,001-2,000,000 กีบ

4) 2,000,001-2,500,000 กีบ

5) มากกว่า 2,500,000 กีบ ขึ้นไป

1.2 ลักษณะการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

1.2.1 ท่านเคยเดินทางมาท่องเที่ยวสถานที่แห่งนี้กี่ครั้งต่อปี

- 1) เป็นครั้งแรก 2) 2-4 ครั้ง 3) 5-7 ครั้ง
 4) 8-10 ครั้ง 5) มากกว่า 11 ครั้ง ขึ้นไป

1.2.2 ท่านรับรู้สถานที่ท่องเที่ยวนี้ผ่านช่องทางใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) หน่วยงานด้านการท่องเที่ยว 2) บทความในหนังสือพิมพ์/วารสาร
 3) อินเทอร์เน็ต/สื่อออนไลน์ 4) โทรทัศน์/วิทยุ
 5) จากเพื่อน/คนรู้จัก 6) ชุมชน/ผู้ประกอบการ

1.2.3 วัตถุประสงค์สำคัญของการมาท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตบอง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ไหว้พระ/ทำบุญ/สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ 2) ร่วมงานเทศกาล/งานประเพณี
 3) ศึกษาวัฒนธรรม/วิถีชีวิต 4) เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ
 5) เพื่อทัศนศึกษา 6) เพื่อศึกษาดูงาน
 7) เพื่อการท่องเที่ยว 8) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

1.2.4 บุคคลที่ร่วมเดินทางมาท่องเที่ยวกับท่าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) เพื่อน 2) ครอบครัว
 3) สามี/ภรรยา 4)ญาติ
 5) คนในองค์กรหรือบริษัท 6) เดินทางคนเดียว

1.2.5 งบประมาณที่ใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวที่อำเภอสีโคดตบอง (รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมด)

- 1) ต่ำกว่า 100,000 กีบ 2) 100,001-250,000 กีบ
 3) 250,001-500,000 กีบ 4) 500,001-750,000 กีบ
 5) 750,001-1,000,000 กีบ 6) มากกว่า 1,000,001 กีบ ขึ้นไป

1.2.6 ท่านคิดว่าในอนาคตท่านจะกลับมาเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวนี้หรือไม่

- 1) มา
 2) ไม่แน่ใจ
 3) ไม่มา (กรุณาให้เหตุผล) เพราะ.....
.....

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว คำชี้แจง กรุณาระบุความสำคัญของปัจจัยที่ทำให้ท่านพิจารณาเลือกมาท่องเที่ยวหรือทำกิจกรรมในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสำคัญของปัจจัยในแต่ละด้าน

ท่านคิดว่าศักยภาพต่อไปนี้ มีระดับความสำคัญต่อการกำหนดกลยุทธ์ในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน ในระดับใด					
ข้อความ/ประเด็นคำถาม	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.1 ความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว					
2.1.1 สถานที่ท่องเที่ยวมีเส้นทางคมนาคมที่เข้าถึงได้สะดวกและหลายเส้นทาง					
2.1.2 มีระบบการขนส่งสาธารณะที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว					
2.1.3 สถานที่ท่องเที่ยวไม่ห่างไกลจากตัวเมือง มีความเหมาะสมกับระยะเวลาในการเดินทางมาท่องเที่ยว					
2.1.4 มีป้ายบอกทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเพียงพอ					
2.1.5 มีทำเลที่ตั้งสามารถหาพบและเข้าถึงได้ง่าย					
2.2 ด้านความปลอดภัย					
2.2.1 สถานที่ท่องเที่ยวมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีความสงบ ปลอดภัยโดยพื้นฐาน					
2.2.2 มีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่เดินทางมายังสถานที่ท่องเที่ยว					
2.2.3 รู้สึกมีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเมื่อมาเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้					
2.2.4 ในกรณีถ้าเกิดอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวคาดว่าจะได้รับการช่วยเหลือได้ทันที					

2.2.5 แหล่งท่องเที่ยวที่มีกฎระเบียบในการควบคุมและรักษาความปลอดภัยที่เพียงพอ					
2.3 ด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวก					
2.3.1 มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่จำเป็น เช่น ถนน ห้องน้ำสาธารณะ ไฟฟ้า น้ำประปา สัญญาณอินเทอร์เน็ต ฯลฯ					
2.3.2 สถานที่ท่องเที่ยวที่มีร้านอาหารและการบริการในแหล่งท่องเที่ยวที่เพียงพอ					
2.3.3 สถานที่ท่องเที่ยวที่มีข้อมูลข่าวสารและการประชาสัมพันธ์ผ่านหลายช่องทางให้นักท่องเที่ยว					
2.3.4 มีบริการด้านการขนส่ง การสื่อสาร และโทรคมนาคม					
2.3.5 มีบริเวณที่จอดรถที่กว้างขวางเป็นระเบียบและปลอดภัย					
2.3.6 มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านที่พัก เช่น เกสต์เฮาส์ โรงแรม และรีสอร์ท					
2.4 ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง					
2.4.1 แหล่งท่องเที่ยวเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีมานานและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง อาทิ ตาดมูน ตาดวังนอง ตาดวังน้ำผึ้ง สถานที่ท่องเที่ยวสุดใจ วัดถ้ำพระฤๅษี วัดอ่างใหญ่ (เขตสงวนอ่างปลาบึก) วัดถ้ำคอกม้า เป็นต้น					
2.4.2 สถานที่ท่องเที่ยววัฒนธรรม เช่น วัดถ้ำคอกม้า วัดถ้ำพระ วัดถ้ำพระฤๅษี และวัดอ่างใหญ่ ฯลฯ เป็นสถานที่วัฒนธรรมที่มีการออกแบบสถาปัตยกรรมสวยงาม เป็นสิ่งช่วยดึงดูดใจนักท่องเที่ยว					
2.4.3 แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มีความสวยงาม และได้รับความนิยมนในการเดินทางมาท่องเที่ยว เช่น ตาดมูน ตาดวังนอง ตาดป่าไถ่ ตาดวังน้ำผึ้ง และสถานที่ท่องเที่ยวสุดใจ					

2.4.4 แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามทางธรรมชาติและวัฒนธรรมในพื้นที่ใกล้เคียงกัน เช่น เขตกลุ่มบ้านใหม่ เขตบ้านจำปา ทำให้สามารถท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและธรรมชาติในเวลาเดียวกัน					
2.4.5 ความสวยงามของทัศนียภาพโดยรอบของสถานที่ท่องเที่ยว มีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน					
2.5 ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว					
2.5.1 มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวใน ด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม เช่น ชี่ช้าง โหนสลิง เล่นน้ำ ล่องแก่ง (ล่องห่วงยาง) การปั่นจักรยาน การเข้าวัดทำบุญ ไหว้พระ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์					
2.5.2 มีความหลากหลายในการบริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม เช่น อาหารพื้นบ้าน อาหารท้องถิ่น อาหารสากล					
2.5.3 มีความหลากหลายในรูปแบบการท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น น้ำตก (ตาดมูน ตาดวังนอง ตาดวังน้ำผึ้ง) สถานที่ท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นตามแบบธรรมชาติ วัดวาอาราม (วัดถ้ำพระ วัดถ้ำคอกม้า) สวนอาหาร (พอยไพลิน ชันชาย ไอดีการ์เด็น หนองอ้อ)					
2.5.4 มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านวัฒนธรรม เช่น การเข้าวัดทำบุญ ไหว้พระ สักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การปฏิบัติธรรม การปล่อยสัตว์					
2.5.5 มีความหลากหลายในรูปแบบของการท่องเที่ยวในด้านธรรมชาติ เช่น เที่ยวตาด ดูความงามของทิวทัศน์แม่น้ำโขง ป่าไม้ พลาญหิน และสัมผัสธรรมชาติ พบปะสังสรรค์กับเพื่อน ญาติ พี่น้อง ในสถานที่ท่องเที่ยวและสวนอาหาร					

2.5.6 มีความหลากหลายในทางเลือกบริการตามความต้องการของลูกค้า เช่น แบบครบวงจรให้บริการจากแหล่งท่องเที่ยวโดยตรง แบบผสมให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวร่วม และแบบส่วนตัว (นำอาหารไปทำกินเองในสถานที่ท่องเที่ยวได้)					
---	--	--	--	--	--

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าข้อที่ตรงกับข้อมูลของท่านมากที่สุด

ข้อความ/ประเด็นคำถาม	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3.1 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ					
3.1.1 การตระหนักถึงปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวและการเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม					
3.1.2 การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหามลภาวะทางอากาศตามมา					
3.1.3 การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มขึ้นของเสียงรบกวน					
3.1.4 การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาจราจรติดขัดและความแออัดคับคั่ง					
3.1.5 การขยายตัวของการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดปัญหาการเพิ่มขึ้นของขยะและน้ำเน่าเสีย					
3.2 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม					
3.2.1 ควรมีการกำหนดราคาของสินค้าและบริการให้มีความเหมาะสม					

3.2.2 ควรมีกฎระเบียบข้อบังคับในการรักษาทรัพยากร การท่องเที่ยวและความสงบเรียบร้อยในแหล่งท่องเที่ยว ให้เข้มงวด และการลงโทษต่อผู้ที่กระทำผิด					
3.2.3 ควรส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกในการมีส่วน ร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม โดยเริ่มจากแบบเป็นไป ด้วยความสมัครใจ แบบชักนำโดยการสร้างแรงจูงใจ และการมีส่วนร่วมแบบบังคับ โดยการใช้กฎหมาย และกฎระเบียบ					
3.2.4 ท่านมีพฤติกรรมรักษาสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและ วัฒนธรรม เพราะท่านต้องการทำความดีและ ช่วยสังคม เพื่อให้มีสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้น โดยไม่หวัง ผลตอบแทน					
3.2.5 การสนับสนุนขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และกิจกรรมการท่องเที่ยวธรรมชาติจะ ช่วยทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชุมชนกับ นักท่องเที่ยว และกระจายรายได้ให้กับชุมชน					
3.3 ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว					
3.3.1 การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดความต่อเนื่อง และขาดการเชื่อมโยงของแต่ละแหล่งท่องเที่ยวใน การพัฒนาอย่างเป็นระบบ					
3.3.2 การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวยังขาดแผนงานและ กิจกรรมต่าง ๆ ในการปลูกฝังจิตสำนึกเพื่อรักษา สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและสร้างความภูมิใจ ให้เจ้าของชุมชนจนเกิดความรู้สึกหวงแหน ทรัพยากรท่องเที่ยวที่พวกเรามีอยู่					
3.3.3 ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้มากกว่าเดิมเพื่อให้ เป็นที่รู้จักและดึงดูดนักท่องเที่ยว					

3.3.4 สังคมมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ฟื้นฟูและ บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้วยความสมัครใจ โดยที่ไม่ได้เกิดจากการใช้ กฎหมายหรือกฎระเบียบบังคับ					
3.3.5 หากมีการร่วมมือจากนักท่องเที่ยว ชุมชน ผู้ประกอบการ และการเข้ามามีบทบาทของภาครัฐบาล จะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืน					
3.4 ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว					
3.4.1 ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว อาทิ งานจัดแสดงสินค้าชุมชน งานเทศกาล การ แข่งขันปั่นจักรยาน วิ่งมาราธอน เป็นต้น					
3.4.2 ควรเพิ่มการขายสินค้าที่เป็นผลิตภัณฑ์พื้นบ้าน และของที่ระลึกต่าง ๆ จากชุมชน					
3.4.3 ควรมีโครงการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม สร้างสิ่งแวดล้อม จิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติและ วัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การปล่อยปลา ปล่อย สัตว์ การปลูกต้นไม้ การอนุรักษ์สัตว์ แหล่งน้ำ การ อนุรักษ์สถานที่ทางวัฒนธรรม เป็นต้น					
3.4.4 ควรสนับสนุนเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้การศึกษา ด้านการรักษาธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมให้แก่ เยาวชน					
3.4.5 ควรสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และเน้นกิจกรรมที่อนุรักษ์ ธรรมชาติและวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และความ รับผิดชอบต่อสังคม					
3.5 ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร					
3.5.1 ควรมีการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จัก และเข้าถึงข้อมูลได้หลายช่องทาง					
3.5.2 ข้อมูลข่าวสารที่ท่านได้รับจากสื่อต่าง ๆ นั้น เพียงพอและมีความชัดเจน					

3.5.3 มีสื่อที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว					
3.5.4 ควรเพิ่มการโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ มากขึ้น อาทิ แผ่นพับ เว็บไซต์ ช่องทางออนไลน์ต่าง ๆ แผ่นป้าย วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น					
3.5.5 หน่วยงานด้านการท่องเที่ยวควรเพิ่มการให้ข้อมูลและประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น					
3.6 ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม					
3.6.1 การมีส่วนร่วมในการประชุมรับฟังและมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมและร่วมตัดสินใจ จะช่วยให้การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมีความยั่งยืน					
3.6.2 การมีส่วนร่วมในการออกกฎระเบียบในการควบคุมรักษาสถานที่ท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เป็นวิธีช่วยให้ทุกคนหันมาเอาใจใส่ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบมากขึ้น					
3.6.3 ควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและการได้รับคำปรึกษา					
3.6.4 ควรให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาชุมชนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและร่วมรับผลประโยชน์ร่วมกัน					
3.6.5 ควรให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการวางแผนและจัดกิจกรรม เช่น งานเทศกาล การแข่งขันปั่นจักรยาน การวิ่งมาราธอน การอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรม					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะต่อแนวทางการพัฒนาอย่างยั่งยืนเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป. ลาว

4.1 ด้านการวางแผน

.....
.....
.....
.....

4.2 ด้านการปฏิบัติตามแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมในการท่องเที่ยว

.....
.....
.....
.....

4.3 ด้านการได้รับผลประโยชน์ในพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....
.....
.....
.....

ขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงที่เสียสละเวลาอันมีคุณค่าในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ຫນັງສືຢັ້ງຢືນຜູ້ຊ່ຽວຊານກວດສອບການແປພາສາເຄື່ອງມືວິໄຈ (ແບບສອບຖາມ)

ດ້ວຍແບບສອບຖາມຊຸດນີ້ເປັນເຄື່ອງມືປະກອບການສຶກສາຂອງນັກສຶກສາລະດັບປະລິນຍາໂທສາຂາຜູ້ປະກອບການ, ຄະນະການຈັດການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ, ມະຫາວິທະຍາໄລບຸລະພາ ເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມເບິ່ງແຍງຂອງຄະນະອາຈານທີ່ປຶກສາ ທີ່ໄດ້ສຶກສາວິທະຍານິພົນໃນຫົວຂໍ້: ແນວທາງການພັດທະນາຢ່າງຍືນຍົງແບບບຸລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໂດຍມີວັດຖຸປະສົງ 1) ເພື່ອສຶກສາລະດັບຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງແບບບຸລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດ 2) ເພື່ອສຶກສາລະດັບຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໃນການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງແບບບຸລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດ 3) ເພື່ອປຽບທຽບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງລະດັບຄວາມຄິດເຫັນດ້ານສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ 4) ເພື່ອປຽບທຽບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງລະດັບຄວາມຄິດເຫັນດ້ານຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໃນການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງແບບບຸລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ສປປ.ລາວ. ຈຳແນກຕາມລັກສະນະທາງສັງຄົມຂອງປະຊາກອນ ຈາກການແປແບບສອບຖາມສະບັບພາສາໄທມາເປັນແບບສອບຖາມສະບັບພາສາລາວຂອງຜູ້ວິໄຈແລ້ວເຫັນວ່າຍັງມີບາງຄຳສັບຕ້ອງໄດ້ມີການປັບປຸງເພີ່ມເຕີມ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃນການແກ້ໄຂເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໃນຕາມແບບສອບຖາມຕົ້ນສະບັບແລ້ວ ຈຶ່ງເຫັນສົມຄວນໃຫ້ຜູ້ວິໄຈສາມາດນຳໄປໃຊ້ເພື່ອເກັບຮວບຮວມຂໍ້ມູນຕາມຂັ້ນຕອນຂອງການສຶກສາໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງໄດ້ອອກຫນັງສືຢັ້ງຢືນຄວາມຖືກຕ້ອງໃນການແປແບບສອບຖາມເປັນພາສາລາວສະບັບນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ກ່ຽວເພື່ອນຳໄປເປັນເຄື່ອງມືເກັບຮວບຮວມຂໍ້ມູນປະກອບໃນການຂຽນບົດວິທະຍານິພົນໃຫ້ສຳເລັດຜົນ.

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ...17 / 02 / 2021.....

ຜູ້ຊ່ຽວຊານກວດສອບ

signature:
.....

(Sonexay Songvilay Ph.D)

address: Head of Research and Academic Service
Division, Faculty of Natural Sciences, National
University of Laos, Vientiane Capital Lao PDR.

Email: songvilay.sonexay@gmail.com

Tel/Fax: +856-21-770173

Phone: +856-20-2222 0456

ແບບສອບຖາມເພື່ອການວິໄຈ

**ຫົວຂໍ້ ແນວທາງການພັດທະນາຢ່າງຍືນຍົງແບບບູລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານ
ວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ**

ຄຳຊີ້ແຈງ

ແບບສອບຖາມຊຸດນີ້ ເປັນເຄື່ອງມືປະກອບການສຶກສາຂອງນັກສຶກສາລະດັບປະລິນຍາໂທ
ສາຂາຜູ້ປະກອບການ, ຄະນະການຈັດການ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ, ມະຫາວິທະຍາໄລບູລະພາ ຊຶ່ງຢູ່ພາຍ
ໃຕ້ການຄວບຄຸມເບິ່ງແຍງຂອງຄະນະອາຈານທີ່ປຶກສາ ໂດຍມີວັດຖຸປະສົງເພື່ອສຶກສາລະດັບຄວາມຄິດ
ເຫັນຕໍ່ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ; ເພື່ອສຶກສາລະດັບຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໃນການ
ຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງແບບບູລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳ
ມະຊາດຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ສປປ.ລາວ ຜູ້ວິໄຈຈຶ່ງຂໍຄວາມອະນຸເຄາະ
ຈາກທ່ານ ກະລຸນາຕອບແບບສອບຖາມເພື່ອນຳຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ໄປເປັນປະໂຫຍດມາປະກອບໃນການຂຽນບົດ
ຈົບຊັ້ນເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີຈຸດປະສົງອື່ນແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະ ຮັບປະກັນຈະບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ໃຫ້ຂໍ້ມູນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈ ແລະ ຮູ້ບຸນຄຸນເປັນຢ່າງສູງມາຍັງທຸກໆທ່ານທີ່ໃຫ້ການຮ່ວມມື
ໃນການຕອບແບບສອບຖາມຄັ້ງນີ້ຈົນສຳເລັດ. ຂໍອວຍພອນໃຫ້ບັນດາທ່ານຈົ່ງປະສົບຜົນສຳເລັດຕໍ່ການ
ປະຕິບັດໃນໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນມານະໂອກາດນີ້ດ້ວຍ.

I. ລັກສະນະທາງສັງຄົມຂອງປະຊາກອນ

ຄຳຊີ້ແຈງ : ກະລຸນາໃຊ້ເຄື່ອງຫມາຍ ລົງໃນ ຫນ້າຄຳຕອບທີ່ກົງກັບຂໍ້ມູນຂອງທ່ານຫຼາຍທີ່ສຸດ

1. ຂໍ້ມູນທົ່ວໄປຂອງຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມ

1.1 ເພດ

1) ຍິງ

2) ຊາຍ

1.2 ອາຍຸ

1) 20–29 ປີ

2) 30–39 ປີ

3) 40–49 ປີ

4) 50 ປີ ຂຶ້ນໄປ

1.3 ສະຖານະພາບ

1) ໂສດ

2) ແຕ່ງງານ

1.4 ລະດັບການສຶກສາ

- 1) ປະຖົມສຶກສາ
- 2) ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ
- 3) ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນປາຍ
- 4) ອາຊີວະສຶກສາ
- 5) ປະລິນຍາຕຣີ
- 6) ປະລິນຍາໂທ ຂຶ້ນໄປ

1.5 ອາຊີບ

- 1) ລັດຖະກອນ/ພະນັກງານລັດວິສາຫະກິດ
- 2) ພະນັກງານເອກະຊົນ
- 3) ນັກທຸລະກິດ/ຜູ້ປະກອບການ
- 4) ຄ້າຂາຍ
- 5) ກຳມະກອນ
- 6) ຊາວນາ/ຊາວສວນ
- 7) ແມ່ເຮືອນ
- 8) ນັກຮຽນ/ນັກສຶກສາ
- 9) ອື່ນໆ (ລະບຸ).....

1.6 ລາຍໄດ້ຕໍ່ເດືອນ

- 1) ຕໍ່າກວ່າ 1,000,000 ກີບ
- 2) 1,000,001–1,500,000 ກີບ
- 3) 1,500,001–2,000,000 ກີບ
- 4) 2,000,001–2,500,000 ກີບ
- 5) ຫຼາຍກວ່າ 2,500,000 ກີບ ຂຶ້ນໄປ

2. ລັກສະນະການທ່ອງທ່ຽວຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

2.1 ທ່ານເຄີຍເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວໃນເມືອງສີໂຄດຕະບອງຈັກຄັ້ງຕໍ່ປີ?

- 1) ເປັນຄັ້ງທຳອິດ
- 2) 2–4 ຄັ້ງ
- 3) 5–7 ຄັ້ງ
- 4) 8–10 ຄັ້ງ
- 5) ຫຼາຍກວ່າ 11 ຄັ້ງຂຶ້ນໄປ

2.2 ທ່ານຮັບຮູ້ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງນີ້ຜ່ານຊ່ອງທາງໃດ? (ສາມາດເລືອກໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 1 ຄຳຕອບ)

- 1) ໜ່ວຍງານດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ
- 2) ບົດຄວາມໃນໜັງສືພິມ/ວາລະສານ
- 3) ອິນເຕີເນັດ/ສື່ອອນລາຍ
- 4) ໂທລະທັດ/ວິທະຍຸ
- 5) ໜູ່ເພື່ອນ/ຄົນຮູ້ຈັກ
- 6) ຊຸມຊົນ/ຜູ້ປະກອບການ

2.3 ວັດຖຸປະສົງສຳຄັນໃນການເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວໃນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ (ສາມາດເລືອກໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 1 ຄຳຕອບ)

- 1) ໄຫວ້ພຣະ/ເຮັດບຸນ/ສັກກາລະສິ່ງສັກສິດ
- 2) ຮ່ວມງານເທດສະການ/ງານປະເພນີ
- 3) ສຶກສາວັດທະນະທຳ/ວິຖີຊີວິດ
- 3) ເພື່ອການພັກຜ່ອນຢ່ອນໃຈ
- 5) ເພື່ອທັດສະນະສຶກສາ
- 4) ເພື່ອສຶກສາວຽກງານ
- 7) ເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວ
- 8) ອື່ນໆ (ລະບຸ).....

2.4 ບຸກຄົນທີ່ຮ່ວມເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວກັບທ່ານໃນຄັ້ງນີ້ (ສາມາດເລືອກໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 1 ຄຳຕອບ)

- 1) ໜູ່ເພື່ອນ
- 2) ຄອບຄົວ
- 3) ສາມີ/ພັນລະຍາ
- 4) ຍາດພີ່ນ້ອງ
- 5) ຄົນໃນອົງກອນ ຫຼື ບໍລິສັດ
- 6) ເດີນທາງຄົນດຽວ

2.5 ງົບປະມານທີ່ໃຊ້ຈ່າຍເພື່ອການທ່ອງທ່ຽວໃນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ (ລວມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດ)

- 1) ຕໍ່າກວ່າ 100,000 ກີບ
- 2) 100,00–250,000 ກີບ
- 3) 250,001–500,000 ກີບ
- 4) 500,001–750,000 ກີບ
- 5) 750,001–1,000,000 ກີບ
- 6) ຫຼາຍກວ່າ 1,000,000 ກີບ ຂຶ້ນໄປ

2.6 ທ່ານຄິດວ່າໃນອະນາຄົດທ່ານຈະກັບມາທ່ຽວສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວນີ້ອີກຫຼືບໍ່?

- 1) ມາ
- 2) ບໍ່ແນ່ໃຈ
- 3) ບໍ່ມາ (ກະລຸນາໃຫ້ເຫດຜົນ) ເພາະ.....

II. ສັກກະຍະພາບແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງແບບບູລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ສປປ.ລາວ.

ຄຳຊີ້ແຈງ : ກະລຸນາລະບຸຄວາມສຳຄັນຂອງປັດໄຈທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານພິຈາລະນາເລືອກມາທ່ອງທ່ຽວຫຼືເຮັດກິດຈະກຳໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງນີ້ ໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ ✓ ລົງໃນຊ່ອງລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງປັດໄຈໃນແຕ່ລະດ້ານ

ທ່ານຄິດວ່າສັກກະຍະພາບຕໍ່ໄປນີ້ມີລະດັບຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການກຳນົດຍຸດທະສາດໃນການເປັນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວແບບບູລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳແລະທຳມະຊາດຢ່າງຍືນຍົງໃນລະດັບໃດ					
ຂໍ້ຄຳຖາມ	ລະດັບຄວາມສຳຄັນ				
	ຫຼາຍທີ່ສຸດ	ຫຼາຍ	ປານກາງ	ໜ້ອຍ	ໜ້ອຍທີ່ສຸດ
2.1 ຄວາມສະດວກສະບາຍໃນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
2.1.1 ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວມີເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມທີ່ເຂົ້າເຖິງໄດ້ສະດວກແລະມີຫຼາຍເສັ້ນທາງ					
2.1.2 ມີລະບົບການຂົນສົ່ງສາທາລະນະທີ່ເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ					
2.1.3 ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວບໍ່ຫ່າງໄກຈາກຕົວເມືອງ ມີຄວາມເໝາະສົມກັບໄລຍະເວລາໃນການເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວ					
2.1.4 ມີປ້າຍບອກທາງໄປຍັງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວພຽງພໍ					
2.1.5 ມີສະຖານທີ່ຕັ້ງທີ່ສາມາດພົບເຫັນແລະເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ					
2.2 ດ້ານຄວາມປອດໄພ					
2.2.1 ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍແລະມີຄວາມສະຫງົບປອດໄພໂດຍພື້ນຖານ					
2.2.2 ມີຄວາມຮູ້ສຶກປອດໄພໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງມາຍັງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ					
2.2.3 ຮູ້ສຶກປອດໄພຕໍ່ຊີວິດແລະຊັບສິນເມື່ອມາທ່ຽວໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວແຫ່ງນີ້					

2.2.4 ໃນກໍລະນີຖ້າເກີດອຸບັດຕິເຫດໃດໜຶ່ງໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຄາດວ່າຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໄດ້ທັນເວລາ					
2.2.5 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີກົດລະບຽບໃນການຄວບຄຸມແລະຮັກສາຄວາມປອດໄພທີ່ພຽງພໍ					
2.3 ດ້ານສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກ					
2.3.1 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີສາທາລະນະນຸປະໂພກຂັ້ນພື້ນຖານ ເຊັ່ນ ຫ້ອງນໍ້າສາທາລະນະ, ໄຟຟ້າ, ນໍ້າປະປາ, ສັນຍານອິນເຕີເນັດ...					
2.3.2 ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວມີຮ້ານອາຫານ ແລະ ການບໍລິການໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ພຽງພໍ					
2.3.3 ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວມີຂໍ້ມູນຂ່າວສານແລະການປະຊາສໍາພັນຜ່ານຫຼາຍຊ່ອງທາງໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ					
2.3.4 ມີບໍລິການດ້ານການຂົນສົ່ງ ການສື່ສານ ແລະ ໂທລະຄົມມະນາຄົມ					
2.3.5 ມີເດີນຈອດລົດທີ່ກວ້າງຂວາງ ເປັນລະບຽບ ແລະ ປອດໄພ					
2.3.6 ມີສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານທີ່ພັກ ເຊັ່ນ ເຮືອນພັກ, ໂຮງແຮມ ແລະ ຣີສອດ					
2.4 ດ້ານຄວາມສວຍງາມແລະມີຊື່ສຽງ					
2.4.1 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວເປັນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີມາດົນນານແລະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງກວ້າງຂວາງ ເຊັ່ນ: ຕາດມູນຕາດວັງນອງ, ຕາດວັງນໍ້າເຜິ້ງ, ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວສຸດໃຈ, ວັດຖ້າພຣະລືສີ, ວັດອ່າງໃຫຍ່, ວັດຖ້າຄອກມ້າ...					
2.4.2 ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວວັດທະນະທໍາເຊັ່ນ: ວັດຖ້າຄອກມ້າ, ວັດຖ້າພຣະ, ວັດຖ້າພຣະລືສີ ແລະ ວັດອ່າງໃຫຍ່... ເປັນສະຖານທີ່ວັດທະນະທໍາທີ່ມີການອອກແບບສະຖາປັດຕະຍະກໍາທີ່ສວຍງາມ ເປັນສິ່ງຊ່ວຍດຶງດູດໃຈນັກທ່ອງທ່ຽວ					
2.4.3 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດເປັນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຊື່ສຽງ, ມີຄວາມສວຍງາມ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມໃນການເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວເຊັ່ນ: ຕາດມູນ, ຕາດວັງນອງ, ຕາດປ່າໄລ່, ຕາດວັງນໍ້າເຜິ້ງ ແລະ ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວສຸດໃຈ					
2.4.4 ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມສວຍງາມທາງທໍາມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທໍາໃນພື້ນທີ່ໃກ້ກັນເຊັ່ນ: ເຂດກຸ່ມບ້ານໃໝ່, ເຂດບ້ານຈໍາປາ ເຮັດໃຫ້ສາມາດທ່ອງທ່ຽວທາງວັດທະນະທໍາແລະທໍາມະຊາດໄດ້ໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນ					

<p>2.4.5 ຄວາມສວຍງາມຂອງທັດສະນີຍະພາບອ້ອມຮອບຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ມີຄວາມເໝາະສົມໃນການພັດທະນາເປັນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວແບບປະສົມປະສານດ້ານວັດທະນະທຳແລະທຳມະຊາດຢ່າງຍືນຍົງ</p>					
<p>2.5 ດ້ານຄວາມຫລາກຫລາຍໃນການທ່ອງທ່ຽວ</p>					
<p>2.5.1 ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຮູບແບບຂອງການທ່ອງທ່ຽວໃນດ້ານທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ເຊັ່ນ: ຂີ່ຊ້າງ, ຂີ່ສະລິງ, ຫລິ້ນນ້ຳ, ລ່ອງກົງເບັງ, ປັ່ນລົດຖີບ, ເຂົ້າວັດເຮັດບຸນ, ໄຫວ້ພຣະ, ສັກກະລະບູຊາສິ່ງສັກສິດ...</p>					
<p>2.5.2 ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນການບໍລິການດ້ານອາຫານ ແລະເຄື່ອງດື່ມ ເຊັ່ນ: ອາຫານພື້ນບ້ານ, ອາຫານທ້ອງຖິ່ນ, ອາຫານສາກົນ.</p>					
<p>2.5.3 ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວໃນພື້ນທີ່ ເຊັ່ນ: ນ້ຳຕົກ (ຕາດມູນ, ຕາດວັງນອງ, ຕາດວັງນ້ຳເຜິ້ງ) ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທີ່ສ້າງຂຶ້ນຕາມແບບທຳຊາດ, ວັດວາອາຮາມ (ວັດຖ້ຳຄອກມ້າ, ວັດຖ້ຳພຣະ) ສວນອາຫານ (ພອຍໄພລິນ, ຊັນຊາຍ, ໄອດິກາເດັ້ນ, ຫນອງອ້)</p>					
<p>2.5.4 ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວໃນດ້ານວັດທະນະທຳ ເຊັ່ນ: ການເຂົ້າວັດເຮັດບຸນ, ໄຫວ້ພຣະ, ສັກກະລະບູຊາສິ່ງສັກສິດ ການປະຕິບັດທຳ, ສູດມົນ, ປ່ອຍສັດ)</p>					
<p>2.5.5 ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຮູບແບບການທ່ອງທ່ຽວໃນດ້ານທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ: ທ່ຽວຕາດ, ເບິ່ງຄວາມງາມຂອງທິວທັດແມ່ນ້ຳຂອງ, ປ່າໄມ້, ພະລານຫີນ ແລະສຳຜັດທຳມະຊາດ, ພົບປະສັງສັນກັບໝູ່ເພື່ອນ ຍາດພີ່ນ້ອງໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ສວນອາຫານ</p>					
<p>2.5.6 ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນທາງເລືອກບໍລິການຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງລູກຄ້າ ເຊັ່ນ: ແບບຄົບວົງຈອນໃຊ້ບໍລິການຈາກແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໂດຍກົງ, ແບບປະສົມໃຊ້ບໍລິການໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວບາງສ່ວນ ແລະແບບສ່ວນຕົວ (ນຳເອົາອາຫານໄປປຸງແຕ່ງກິນເອງໄດ້)</p>					

III. ຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໃນການຈັດການແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງ ແບບບູລະນາການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດ ຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດຕະບອງ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ສປປ.ລາວ.

ຄຳຊີ້ແຈງ : ກະລຸນາໃຊ້ເຄື່ອງຫມາຍ ✓ ລົງໃນຊ່ອງລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງປັດໄຈໃນແຕ່ລະດ້ານທີ່ກົງກັບຂໍ້ມູນຂອງທ່ານຫຼາຍທີ່ສຸດ

ຂໍ້ຄໍາຖາມ	ລະດັບຄວາມສໍາຄັນ				
	ຫຼາຍທີ່ສຸດ	ຫຼາຍ	ປານກາງ	ໜ້ອຍ	ໜ້ອຍທີ່ສຸດ
3.1 ຄວາມຄາດຫວັງຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທາງທໍາມະຊາດ					
3.1.1 ການຄໍານຶງເຖິງບັນຫາຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວແລະການເສື່ອມສະພາບຂອງສະພາບແວດລ້ອມ					
3.1.2 ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການທ່ອງທ່ຽວຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາມົນລະພິດທາງອາກາດຕາມມາ					
3.1.3 ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການທ່ອງທ່ຽວຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງສຽງລົບກວນ					
3.1.4 ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການທ່ອງທ່ຽວຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາຈາລະຈອນຕິດຂັດແລະຄວາມແອອັດ					
3.1.5 ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການທ່ອງທ່ຽວຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຂີ້ເຫຍື້ອແລະນໍ້າເນົາເສຍ					
3.2 ຄວາມຄາດຫວັງຂອງການທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທາງສັງຄົມແລະວັດທະນະທໍາ					
3.2.1 ຄວນມີການກໍານົດລາຄາຂອງສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການໃຫ້ມີຄວາມເໝາະສົມ					
3.2.2 ຄວນມີກົດລະບຽບຂໍ້ບັງຄັບໃນການຮັກສາຊັບພະຍາກອນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄວາມສະຫງົບຮຽບຮ້ອຍໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ເຂັ້ມງວດ ແລະ ການລົງໂທດຕໍ່ຜູ້ທີ່ກະທໍາຜິດ					
3.2.3 ຄວນສົ່ງເສີມການສ້າງຈິດສໍານຶກໃນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໂດຍເລີ່ມຈາກແບບເປັນໄປດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈ, ແບບຊັກນໍາໂດຍການສ້າງແຮງຈູງໃຈ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມແບບບັງຄັບໂດຍການໃຊ້ກົດໝາຍ ແລະ ກົດລະບຽບ					
3.2.4 ທ່ານມີພຶດຕິກໍາຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທໍາມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທໍາ ເພາະທ່ານຕ້ອງການເຮັດຄວາມດີ ແລະ ຊ່ວຍສັງຄົມ ເພື່ອໃຫ້ມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຫວັງຜົນຕອບແທນ					
3.2.5 ການສະໜັບສະໜູນຂະນົບທໍານຽມປະເພນີວັດທະນະທໍາ ແລະ ກິດຈະກໍາການທ່ອງທ່ຽວທໍາມະຊາດ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເກີດຄວາມສໍາພັນທີ່ດີລະຫວ່າງຊຸມຊົນ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ກະຈາຍລາຍໄດ້ໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ					

3.3 ຄວາມຄາດຫວັງຕໍ່ບັນຫາດ້ານອື່ນໆ ທີ່ມີຕໍ່ການທ່ອງທ່ຽວ					
3.3.1 ການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຍັງຂາດຄວາມຕໍ່ເນື່ອງ ແລະຂາດການເຊື່ອມໂຍງຂອງແຕ່ລະແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໃນການພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບ					
3.3.2 ການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຍັງຂາດແຜນງານ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ໃນການປຸກຝັງຈິດສຳນຶກເພື່ອຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ສ້າງຄວາມພູມໃຈໃຫ້ເຈົ້າຂອງຊຸມຊົນຈົນເກີດຄວາມຫວງແຫນຸ້ນຊັບພະຍາກອນທ່ອງທ່ຽວທີ່ພວກເຮົາມີຢູ່					
3.3.3 ຄວນມີການປະຊາສຳພັນໃຫ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ດຶງດູດນັກທ່ອງທ່ຽວ					
3.3.4 ສັງຄົມມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອະນຸຮັກ ພື້ນຟູ ແລະ ບໍລິຫານຈັດການຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກການໃຊ້ກົດໝາຍ ຫຼື ກົດລະບຽບບັງຄັບ					
3.3.5 ຖ້າມີການຮ່ວມມືຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວ, ຊຸມຊົນ, ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ການເຂົ້າມາມີບົດບາດຂອງພາກລັດຈະຊ່ວຍໃຫ້ການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວເກີດຄວາມຍືນຍົງ					
3.4 ຄວາມຕ້ອງການດ້ານກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວ					
3.4.1 ຄວນມີການຈັດກິດຈະກຳເພື່ອສົ່ງເສີມການທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ: ການຈັດງານສະແດງສິນຄ້າຊຸມຊົນ, ງານເທດສະການ, ການແຂ່ງຂັນປັ້ນລົດຖີບ, ແລ່ນມາລາທອນເປັນຕົ້ນ					
3.4.2 ຄວນເພີ່ມການຂາຍສິນຄ້າທີ່ເປັນຜະລິດຕະພັນພື້ນບ້ານ ແລະ ເຄື່ອງທີ່ລະນຶກຕ່າງໆຈາກຊຸມຊົນ					
3.4.3 ຄວນມີໂຄງການສົ່ງເສີມໃຫ້ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມສ້າງສິ່ງແວດລ້ອມ ຈິດສຳນຶກໃນການອະນຸຮັກທຳມະຊາດ ແລະວັດທະນະທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊັ່ນ ການປ່ອຍປາ, ປ່ອຍສັດ, ປຸກຕົ້ນໄມ້, ການອະນຸຮັກສັດ, ແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະການອະນຸຮັກສະຖານທີ່ທາງວັດທະນະທຳ					
3.4.4 ຄວນສະໜັບສະໜູນເພື່ອເປັນແຫຼ່ງຮຽນຮູ້ການສຶກສາດ້ານການຮັກສາທຳມະຊາດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳໃຫ້ແກ່ເຍົາວະຊົນ					

3.4.5 ຄວນສ້າງຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການ ທ່ອງທ່ຽວແບບອະນຸຮັກທຳມະຊາດ-ວັດທະນະທຳ ປະເພນີທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສັງຄົມ					
3.5 ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການຮັບຮູ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ					
3.5.1 ຄວນມີການເຜີຍແຜ່ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ເປັນທີ່ ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນໄດ້ຫລາຍຊ່ອງທາງ					
3.5.2 ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບຈາກສື່ຕ່າງໆນັ້ນ ພຽງພໍ ແລະ ມີຄວາມຊັດເຈນ					
3.5.3 ມີສິ່ງທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານໄດ້ງ່າຍ ແລະ ວ່ອງໄວ					
3.5.4 ຄວນເພີ່ມການໂຄສະນາຕາມສື່ຕ່າງໆໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ເຊັ່ນ: ແຜ່ນພັບ, ເວັບໄຊທ, ຊ່ອງທາງອອນລາຍຕ່າງໆ, ປ້າຍໂຄສະນາ, ວິທະຍຸ, ໂທລະທັດ					
3.5.5 ໜ່ວຍງານດ້ານການທ່ອງທ່ຽວຄວນເພີ່ມການໃຫ້ຂໍ້ ມູນ ແລະ ປະຊາສຳພັນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ ຮູ້ຈັກຫຼາຍຂຶ້ນ					
3.6 ຄວາມຕ້ອງການດ້ານບົດບາດການມີສ່ວນຮ່ວມ					
3.6.1 ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະຊຸມຮັບຟັງ, ສະແດງ ຄຳຄິດຄຳເຫັນໃນທີ່ປະຊຸມ ແລະ ຮ່ວມຕັດສິນໃຈ ຈະ ຊ່ວຍໃຫ້ການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມຍືນຍົງ					
3.6.2 ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອອກກິດລະບຽບໃນ ການຄວບຄຸມຮັກສາສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ, ສະພາບແວດ ລ້ອມໃນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເປັນວິທີຊ່ວຍໃຫ້ທຸກຄົນຫັນມາ ເອົາໃຈໃສ່ໃນການປະຕິບັດກິດລະບຽບຫຼາຍຂຶ້ນ					
3.6.3 ການສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັບຮູ້ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ແລະ ການໄດ້ຮັບຄຳປຶກສາ					
3.6.4 ຄວນໃຫ້ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມ ຮັບຜິດຊອບໃນການພັດທະນາຊຸມຊົນ ການຈັດການແຫຼ່ງ ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຮ່ວມຮັບຜິດຊອບໂຫຍດຮ່ວມກັນ					
3.6.5 ຄວນໃຫ້ທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມໃນການ ວາງແຜນ ແລະ ຈັດກິດຈະກຳ ເຊັ່ນ: ງານເທດສະການ, ການ ແຂ່ງຂັນກິລາແຂ່ງລົດຖີບ, ການແລ່ນມາລາທອນ, ການອະນຸ ຮັກທຳມະຊາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ					

**IV. ຂໍ້ສະເໜີແນະຕໍ່ແນວທາງການພັດທະນາຢ່າງຍືນຍົງແບບບູລະນາການຂອງ
ການທ່ອງທ່ຽວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທຳມະຊາດຂອງຊຸມຊົນເມືອງສີໂຄດ
ຕະບອງ, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ສປປ.ລາວ**

4.1 ດ້ານການວາງແຜນ.....

.....
.....
.....

4.2 ດ້ານການປະຕິບັດຕາມແຜນງານ/ໂຄງການ/ກິດຈະກຳໃນການທ່ອງທ່ຽວ.....

.....
.....
.....

4.3 ດ້ານການໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໃນການພັດທະນາແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຢ່າງຍືນຍົງ.....

.....
.....
.....

4.4 ຂໍ້ສະເໜີແນະອື່ນໆ.....

.....
.....
.....

ຂໍຂອບໃຈ

ຜູ້ຊ່ຽວຊານກວດສອບ

ລາຍເຊັນ:.....

(Sonexay Songvilay Ph.D)

ผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

**ผลการวิเคราะห์หาค่าคะแนนความสอดคล้องของคำถามกับวัตถุประสงค์
(Index of Item Objective Congruence: IOC)**

โดยมีผู้เชี่ยวชาญดังรายนาม ต่อไปนี้

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 1

ดร.ศรัญญา แสงลี้มสุวรรณ
อาจารย์ประจำสาขาการจัดการธุรกิจและสารสนเทศ
คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2

ผศ.ดร.ชวนา อังคนุรักษ์พันธ์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ
คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3

ผศ.ดร.ธนภณ นิธิเชาวกุล
อาจารย์ประจำสาขาการตลาด
คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 4

ดร.วิระสิทธิ์ ปิติเจริญพร
อупนายก สมาคมศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 5

อ.อมรฤทธิ์ วัฒนะ
นายกสมาคม เอสเอ็มอี บูรพา จังหวัดชลบุรี

ผู้วิจัยได้กำหนดค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยกำหนดเกณฑ์การเห็นพ้องต้องกันของผู้ทรงคุณวุฒิไว้อย่างน้อยร้อยละ 70 ในแต่ละหัวข้อคำถาม จึงถือว่ามีความเห็นที่สามารถยอมรับได้ ในส่วนของแบบสอบถามที่ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ต่ำกว่าร้อยละ 70 นั้น ผู้วิจัยจะดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามความเห็นและคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรึกษาหารือร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ดังนี้

ข้อคำถาม	ผลคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ (EX)					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	EX1	EX2	EX3	EX4	EX5			
ส่วนที่ 2 ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและ ธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว								
2.1 ความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว								
ข้อ 2.1.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.1.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.1.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.1.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.1.5	1	1	0	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
2.2 ด้านความปลอดภัย								
ข้อ 2.2.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.2.2	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 2.2.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.2.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.2.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
2.3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก								
ข้อ 2.3.1	-1	0	1	1	0	1	0.2	ไม่สอดคล้อง
ข้อ 2.3.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.3.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.3.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.3.5	0	0	1	1	1	3	0.6	ไม่สอดคล้อง
ข้อ 2.3.6	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.3.7	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
2.4 ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง								
ข้อ 2.4.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.4.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.4.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.4.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.4.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

ข้อความถาม	ผลคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ (EX)					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	EX1	EX2	EX3	EX4	EX5			
ส่วนที่ 2 ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงบูรณาการของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว								
2.5 ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว								
ข้อ 2.5.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.5.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.5.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.5.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.5.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 2.5.6	1	0	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว								
3.1 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ								
ข้อ 3.1.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.1.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.1.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.1.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.1.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
3.2 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม								
ข้อ 3.2.1	1	1	1	0	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 3.2.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.2.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.2.4	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 3.2.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
3.3 ความคาดหวังต่อปัญหาในด้านอื่น ๆ ที่มีการท่องเที่ยว								
ข้อ 3.3.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.3.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.3.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.3.4	1	1	1	0	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 3.3.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

ข้อคำถาม	ผลคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ (EX)					ผลรวม	ค่า IOC	สรุปผล
	EX1	EX2	EX3	EX4	EX5			
ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังและความต้องการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว								
3.4 ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว								
ข้อ 3.4.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.4.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.4.3	1	1	1	0	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 3.4.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.4.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
3.5 ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร								
ข้อ 3.5.1	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 3.5.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.5.3	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.5.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.5.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
3.6 ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม								
ข้อ 3.6.1	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.6.2	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.6.3	0	1	1	1	1	4	0.8	สอดคล้อง
ข้อ 3.6.4	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง
ข้อ 3.6.5	1	1	1	1	1	5	1	สอดคล้อง

ผนวก ค

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

2. ผลการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถามรายด้าน

2.1 ด้านความสะดวกสบายในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.825	.831	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
2Comf1	16.133	6.671	.594	.429	.799
2Comf2	16.600	5.283	.702	.493	.771
2Comf3	16.267	6.616	.569	.367	.805
2Comf4	16.333	6.713	.531	.369	.816
2Comf5	16.267	6.409	.758	.593	.759

2.2 ด้านความปลอดภัย

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.845	.848	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
2Safety1	16.367	5.620	.544	.366	.844
2Safety2	16.467	5.430	.708	.599	.798
2Safety3	16.467	5.361	.734	.614	.791
2Safety4	16.900	5.610	.693	.569	.803
2Safety5	16.467	5.568	.599	.547	.827

2.3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.923	.921	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
2con1	19.800	14.303	.619	.453	.928
2con2	20.100	12.921	.779	.620	.909
2con3	20.200	11.683	.917	.889	.889
2con4	20.100	12.438	.877	.840	.896
2con5	19.667	14.299	.630	.472	.927
2con6	20.300	11.528	.864	.787	.898

2.4 ด้านความสวยงามและมีชื่อเสียง

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.828	.829	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
2Beauty1	17.333	3.471	.669	.490	.786
2Beauty2	17.667	2.989	.707	.510	.769
2Beauty3	17.533	3.085	.682	.518	.777
2Beauty4	17.733	3.651	.478	.243	.833
2Beauty5	17.467	3.361	.608	.403	.799

2.5 ด้านความหลากหลายในแหล่งท่องเที่ยว

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.893	.895	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
2Diversity1	21.400	8.317	.779	.708	.863
2Diversity2	21.467	8.809	.755	.657	.867
2Diversity3	21.200	9.407	.632	.634	.886
2Diversity4	21.067	9.444	.733	.599	.873
2Diversity5	21.133	9.361	.692	.615	.877
2Diversity6	21.400	8.593	.709	.708	.875

3.1 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.889	.885	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
3ExN1	14.17	17.316	.455	.267	.918
3ExN2	15.00	13.034	.785	.723	.853
3ExN3	14.90	13.059	.885	.818	.829
3ExN4	14.60	14.386	.739	.631	.864
3ExN5	14.67	13.264	.805	.682	.848

3.2 ความคาดหวังของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.787	.775	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
3ExC1	17.43	4.668	.601	.427	.735
3ExC2	17.43	4.185	.785	.634	.666
3ExC3	17.53	4.533	.589	.466	.740
3ExC4	17.13	6.395	.210	.155	.835
3ExC5	17.27	4.892	.655	.498	.720

3.3 ความคาดหวังต่อปัญหาด้านอื่น ๆ ที่มีต่อการท่องเที่ยว

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.869	.869	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
3ExO1	16.90	8.645	.507	.487	.883
3ExO2	16.90	7.541	.739	.667	.830
3ExO3	16.47	7.154	.845	.868	.802
3ExO4	16.50	7.500	.667	.661	.849
3ExO5	16.43	7.771	.722	.853	.834

3.4 ความต้องการด้านกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.901	.903	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
3NeedPro1	18.267	3.444	.815	.746	.865
3NeedPro2	18.367	4.240	.494	.259	.933
3NeedPro3	18.233	3.771	.750	.635	.879
3NeedPro4	18.233	3.840	.840	.795	.864
3NeedPro5	18.233	3.495	.910	.883	.844

3.5 ความต้องการด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.740	.753	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
3Percept1	16.900	4.369	.619	.682	.651
3Percept2	17.367	5.068	.311	.654	.768
3Percept3	17.433	3.909	.574	.701	.670
3Percept4	16.867	4.878	.545	.630	.685
3Percept5	16.900	4.921	.529	.748	.690

3.6 ความต้องการด้านบทบาทการมีส่วนร่วม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.853	.854	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
3NeedPar1	17.500	3.914	.691	.588	.817
3NeedPar2	17.533	4.257	.625	.496	.834
3NeedPar3	17.500	4.259	.706	.585	.815
3NeedPar4	17.500	3.776	.756	.667	.798
3NeedPar5	17.433	4.323	.566	.466	.849

ผนวก ง

เอกสารรับรองผลการพิจารณาวิทยานิพนธ์การวิจัยในมนุษย์ และผลตรวจสอบการลอกเลียน
วรรณกรรมทางวิชาการ

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

เลขที่ IRB4-064/2564

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย

รหัสโครงการวิจัย : G-HU 268/2563

โครงการวิจัยเรื่อง : แนวทางการพัฒนาอำเภอสีโคตตะบอง เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานด้านวัฒนธรรม และธรรมชาติอย่างยั่งยืน นครหลวงเวียงจันทร์ สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว

หัวหน้าโครงการวิจัย : Miss Chanphet Inchai

หน่วยงานที่สังกัด : นิติระดับบัณฑิตศึกษา คณะการจัดการและการท่องเที่ยว

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสารตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	ฉบับที่ 2 วันที่ 22 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
2. เอกสารโครงการวิจัยฉบับภาษาไทย	ฉบับที่ 2 วันที่ 22 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วันที่ 22 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -
5. เอกสารแสดงรายละเอียดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 26 เดือน มกราคม พ.ศ. 2564
6. เอกสารอื่นๆ	ฉบับที่ - วันที่ - เดือน - พ.ศ. -

วันที่รับรอง : วันที่ 17 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2564

วันที่หมดอายุ : วันที่ 17 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2565

ลงนาม

(ดร.พิมลพรรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สำหรับโครงการวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา และระดับปริญญาตรี

ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

ผลตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมทางวิชาการ

อักษรวิสุทธิ์

Plagiarism Checking Report

Created on Nov 13, 2021 at 12:27 PM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
2293229	Nov 13, 2021 at 12:27 PM	62920159@go.buu.ac.th	มหาวิทยาลัยบูรพา	62920159 (12)13.docx	Completed	0.10 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
1	การพัฒนารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยชุมชน	ศรัญญา ศรีทอง	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	0.10 %
2	โครงร่างภาพข้อเสนอแนะด้วยวีซีไลยน้ำดิจิทัลสำหรับระบบแสดงความคิดเห็น	สุวัฒน์ เดชเพชรโพบูลย์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	0.00 %

Turnitin

Thesis_Chanphet INCHAI

ORIGINALITY REPORT

4%	4%	0%	0%
SIMILARITY INDEX	INTERNET SOURCES	PUBLICATIONS	STUDENT PAPERS

PRIMARY SOURCES

1	research.psu.ac.th Internet Source	2%
2	www.thaiejournal.com Internet Source	2%

Exclude quotes On

Exclude matches < 2%

Exclude bibliography On

ผนวก จ

บริบทพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอสีโคดตะบอง

บริบทพื้นที่อำเภอสีโคดตะบอง

ที่ตั้ง

อำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีพื้นที่เป็นที่ราบ มีเนื้อที่รวมทั้งสิ้น 15.600 ตารางกิโลเมตร ที่ราบครอบคลุมร้อยละ 91.93 และที่ราบสูงครอบคลุมร้อยละ 8.07 (อุทยานแห่งชาติภูพานัง) พื้นที่ในเมืองครอบคลุมร้อยละ 80 และชานเมืองร้อยละ 20 ของพื้นที่ทั้งหมด มีชายแดนติดกับ 4 อำเภอและราชอาณาจักรไทย โดย

ทิศตะวันออก ติดกับอำเภอจันทะบูลีห่างจากที่ทำการปกครองอำเภอ 4 กม.

ทิศตะวันตก ติดกับอำเภอสังทองห่างจากที่ทำการปกครองอำเภอ 24 กม.

ทิศเหนือ ติดกับอำเภอนาชายทองห่างจากที่ทำการปกครองอำเภอ 12 กม.

ทิศใต้ ติดกับแม่น้ำโขงซึ่งเป็นพรมแดนลาว - ไทยมีความยาว 28 กม.

ภาพที่ 2 ที่ตั้งอำเภอสีโคดตะบอง นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว

ที่มา: @ Learn Geographic/photos/pcb.814190668941853/814190235608563/

ภาพที่ 3 แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสีโคดตะบอง

1) ตาดมูน2

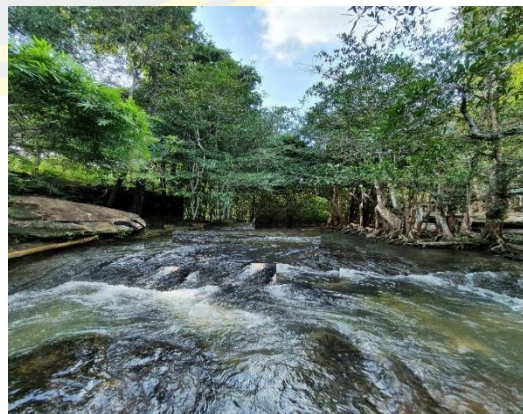
ภาพจาก Facebook page: ตาดมูน2-Tadmoon2 เข้าถึงได้จาก: <https://www.facebook.com/tadmoon2>

2) ตาดวังน้ำผึ้ง

ภาพจาก Facebook page: Go A Laos และตาดวังน้ำผึ้ง Tard vangnampherng เข้าถึงได้จาก :
<https://www.facebook.com/goalaos>; <https://www.facebook.com/tardvangnampheung>

3) ตาดวังนอง

ภาพจาก Facebook: Mangkone Boungnong และ [Anousack Phavisouk](#)

เข้าถึงได้จาก : <http://1ab.in/4vo>; <http://1ab.in/4vl>

4) ตาดป่าไผ่

ภาพจาก Facebook page: ตาดป่าไผ่

เข้าถึงได้จาก : <https://www.facebook.com/profile.php?id=100020094386688>

5) สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติสุดใจ

ภาพจาก Facebook page: สุดใจท่องเที่ยว

เข้าถึงได้จาก : <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063528133809>

6) สวนอาหาร ID Garden

ภาพจาก Facebook page: สวน ID Garden เข้าถึงได้จาก :<http://1ab.in/4vj>

7) สวนอาหารดอกคายทอง

ภาพจาก Facebook page: ดอกคายทองโรงแรมและบ้านเทิงครบวงจร

เข้าถึงได้จาก : <https://www.facebook.com/DokkhaiThong>

8) สวนอาหารพวยไพลิน

ภาพจาก Facebook page: สวนอาหารพวยไพลิน

เข้าถึงได้จาก : <http://lab.in/4vh>

9) สวนอาหาร Sunshine Garden

ภาพจาก Facebook page: Sunshine Garden Restaurant

เข้าถึงได้จาก : <https://www.facebook.com/SunshineGDlaos>

10) วัดถ้ำพระ

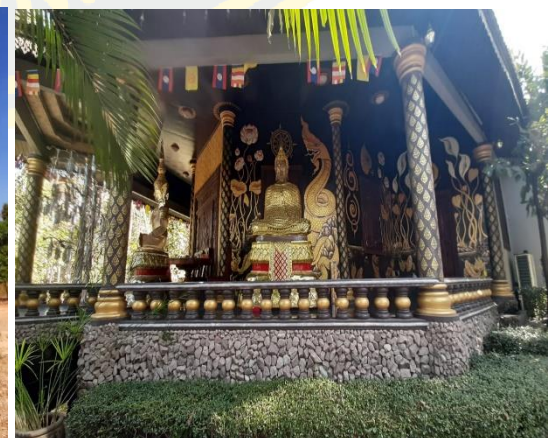
ภาพจาก ผู้วิจัย

11) วัดถ้ำพระฤๅษี

ภาพจาก ผู้วิจัย

12) วัดถ้ำคอกม้า

ภาพจาก ผู้วิจัย

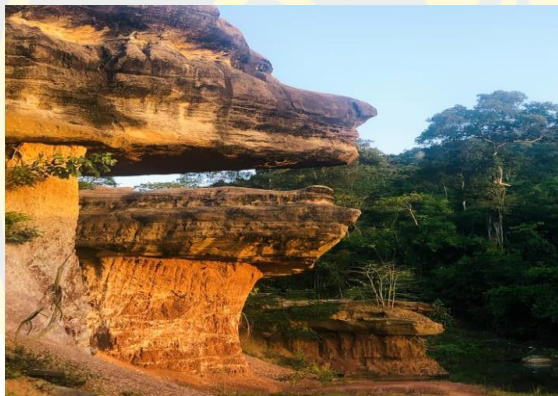
13) วัดอ่างใหญ่ (เขตสงวนอ่างปลาบึก)

ภาพจาก Facebook page: วังสงวน วัดโพนสว่าง อ่างปลาบึก

เข้าถึงได้จาก : <http://1ab.in/4CL>

14) อุทยานแห่งชาติภูผานั่ง

ภาพจาก Facebook page: Lao Youth Radio FM 90.0 MHz

เข้าถึงได้จาก : <https://www.facebook.com/fm90laos/posts/3579923412100893>

15) อนุสรณ์สถานเจ้าฟ้าร่มมหาราช

ภาพจาก Facebook page: Pakaad; blogger คังปัญญา เข้าถึงได้จาก :

<http://pranejonshortstory.blogspot.com/p/800x600-normal-0-false-false-false-en.html>

<https://www.facebook.com/pakaad/photos/pcb.1656506944594005/1656506564594043>